

37.035 (05)

9 11

XXIV
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!
2020

ИИ 42027

Автори

8 1 0 0 0 8 7 3 8 6 8 1 2

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали XXIV Міжнародних
громадських учнівських читань

№ 42 027

Рівне - 2020

37.035(05)

Я 11

У збірнику висвітлено основні погляди учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А. С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*;

Мельничук Л. Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Пагута Т. І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент;

Петрук О. М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Марчук О. О., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л. Б.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2020*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Збереження миру на нашій землі є однією з найактуальніших проблем світової спільноти. Для України, яка упродовж 6 років потерпає від російської агресії, проблема припинення війни набуває особливої актуальності, адже кількість жертв війни на сході України сягає до 13 тисяч українців, з них близько 3300 – цивільні особи, а понад 40 тисяч поранені.

Міжнародні учнівські громадські читання «Я голосую за мир» це добра традиція, започаткована засновником нашого університету, доктором педагогічних наук, академіком Степаном Якимовичем Дем'янчуком, яка упродовж 24 років підтримується ініціативною групою кафедри педагогіки у нашому університеті. Метою читань є залучення талановитої учнівської еліти у прозовій та віршованій формах висловити своє бачення проблеми війни та миру.

У збірнику цьогорічних, XXIV Міжнародних учнівських громадських читань «Я голосую за мир», розміщено 205 творів, авторами яких є діти з України (Рівненської, Житомирської, Волинської, Хмельницької, Черкаської, Полтавської областей). Серед зарубіжних представників – учні з Польщі, Чехії, Німеччини та Грузії.

На сторінках збірника учнівська молодь возвеличує подвиги захисників Вітчизни, які відстоюють незалежність України, оплакує наших героїв, які поплавилися життям за свою державу, і разом з тим гнівно засуджує окупантів, які спокусилися на нашу територіальну цілісність, тим самим наражаючи на небезпеку життя їх та їхніх родин. Учні висловлюють щирі сподівання на якнайшвидше припинення збройного конфлікту на Сході України та панування довгоочікуваного миру на нашій рідній землі.

Це є свідченням того, що миротворча ідея, започаткована Степаном Якимовичем та його прагнення творити добро, отримали своє продовження не лише в серцях наших добровольців, котрі стали на захист української держави на Сході країни, але й у серцях сучасних школярів, яких об'єднує одна єдина ідея: «Нехай запанує мир на нашій Україні».

Оргкомітет читань

ПОЕЗІЯ

*Басюк Анна,
1-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Україна – єдина!
Мила Україна,
Моя батьківщина,
Краю дорогий,
До серця близький.
Поля зеленіють,
Жита колосяться,
Люди твої, рідна,
До неба моляться.
Прсять в Бога миру,
Єдності в країні,
Щоб могли сказати
Слава Україні!

*Боровець Вікторія,
1 - В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир

Мир – це усміхнені діти,
Це колоски у полі зерном налиті,
Це сонце, що сяє з небес,
Вітаючи народ український увесь.
Мир – це щаслива родина,
Квітуча, успішна країна.
Ми просимо Бога війну припинити.
Бо цього хочуть усі українські діти.

*Воронюк Олександра,
1-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Дуже хочу миру я!
Дуже хочу миру я,
бо щасливе це життя!

Хочу з усіма дружити
і у мирі з всіма жити.
Хочу, щоб раділи люди,
щоб пісні лунали всюди
і щоб діти йшли до школи,
щоб не плакали ніколи...

Дуже хочу миру я,
бо щасливе це життя!

Гарбар Данійл,

*1 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима
Я мужик уже змалечку,
Хоч і добре б'є сердечко.
Люблю діло замість слова,
Я до захисту готовий!
Маму і сестричку свою
Захищаю і без зброї!
Я малий, та добре знаю,
Лише мир війну здолає!

Дячук Гліб,

*1 - В клас, РГ «Гармонія»,
м.Рівне*

Молитва за мир

Чуєш, рідненька, помолися за своїх синів.
Проси всіма, що знаєш, молитвами...
Благай у Бога долі, як Шевченко наш хотів,
Прохай за нашими сміливими захисниками.
Молись за тих, хто спить в брудних снігах...
За тих, хто так безстрашно глянув в очі смерті...
Згадай за тих, хто вистояв і не впав...
Й за тих, хто вже не з нами – назавжди полегли.
Молися, ненько, щиро до останнього зусилля:
Зустріти б всіх своїх з полону та з підпілля,
Щоб рани зажили у тих, хто постраждав в бою!

Хай кожен повернеться і почує «Я тебе люблю...»
Надіємся, ти чуєш нас, маленьких, десь під небесами.

Молитви щирі надсилають діти, тати й мами.

Ми всі хвилюємося за мир в нашій країні.

Молитва у серцях за це в кожній родині.

*Ковалець Владислав,
1 -В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Рідна Україна

Я люблю свою країну,

Вона класна і єдина.

Нашу рідну Україну

Буду завжди панувати,

Вірить, мріяти завжди,

Бо вона в мене в душі.

*Козлова Валерія,
1 -В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Не треба!

Така маленька, лише шість мені,

Та вкарбувалось в пам'ять навіки,

Що народилась я у вільній Україні,

Не завойованій, не чіпаній ніким.

Ось рік минув, зробила перший крок

І перше слово мови калинове.

А у країні, ніби злий урок,

І у серця закралась сум і горе.

Ми на уроці малювали Батьківщину,

Лани широкі, гори, мирне небо,

А у новинах : «Вороги все ж гинуть...»

І серце розривається: «Не треба!!!»

Я мрію жити в рідній Україні

Під мирним, тихим і блакитним небом.

І щоби разом були наші рідні,

А більше мені нічого не треба.

*Олицька Олександра,
1-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я люблю...

Я люблю, коли веселе сонце
заглядає у моє віконце,
коли хмарки в небі пропливають,
коли квіти гарні розцвітають...
Не люблю, коли зриваються гранати,
коли гинуть на війні солдати...
Не люблю, коли війна.
Не потрібна нам вона!

*Petrov Oleksandr,
School Podstawowa , Class 1,
Poland, Nowe Skalmierzyce*

Ukraine is the only one!
Ukraine is only one for me!
Today I am so far from it
It seems I'm across the sea
But my heart bits for only it.
My body is in an alien Poland.
My heart is in my native land.
I spent in Ukraine all my childhood
And I know that I'll return there soon.
I believe in the light in that strange war
I hope for the opening of a new door.
It will give me a new life and a dream.
It will put me on my happy life stream.

*Столярчук Вікторія,
1-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Добре в мирі жити!
Я люблю з дітьми гуляти
і писати, і читати,
танцювати і співати,
і батькам допомагати!

Маму й тата добре мати
і під мирним небом спати,
із подругами дружити...
Добре в мирі мені жити!

*Тарасюк Анна,
1-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир-це...

Мир – це небо ясне,
це життя прекрасне.
це дуже дружні діти,
запашні це квіти.
Мир – це веселі родини.
Мир – це щастя для України!

*Мариняк Володимир,
2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Тату, не йди на війну...
Тече сльоза у мене по щоці
І сльози ріками течуть у мами...
Тримаю лист для татка у руці,
А на душі глибока рана.

Молюсь за рідну Україну,
Щоб всі татусі вижили в бою...
Прошу у Бога на колінах,
Щоб він зберіг країну мою!

*Маслов Владислав,
2-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир в Україні
Мир в Україні, як сонце в долині,
Шлють журавлі на весняні дні...
На Землі як у воді, наче як сни, як зорі ясні

На Землі мир пануватиме.
Діти батьків зустрічатимуть.
Сонце до миру веде, сонце освітлює все.
Наші лани і поля, прадідів наша земля.
Воїни сильні й стійкі.
Нас і країну боронять вони.
Вдячні безмежно ми їм, що захищають наш дім.

*Мельничук Олександра,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
В країні біда. В Україні війна.
За вікном світить сонце, та радість не та.
Матусина пісня і сльози – разом,
На сході вбивають, на сході – АТО.

*Ніколайчук Захар,
2-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир в моїй країні
Коли вже буде мир
В моїй країні?
Я прошу, Боже, ти єдиний,
Хто може ворога спинити,
І ворожнечу припинити.
Ти всіх нас вчиш:
Чуже не можна забирати,
Не можна так дітей лякати,
Щоб чули вибухи гармати.
Ми хочемо дитинство мати!
Дорослі, прошу, схаменіться,
Не можна так робити, озирніться.
Домівка в нас одна, земля єдина.
Як страшно матері
За любого їй серцю сина!

*Осіпчук Ніка,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

**Земля гуде і скрізь неспокій
Земля гуде і скрізь неспокій,
Дитину матір пригортає,
А поряд у крові і поті
Вояк Вітчизну захищає.
Цінуй людей, які собою
Рятують нас від ворогів.
Лише гуртом, лише юрбою
Захистимо сестер й братів.
Бо мрія в нас усіх одна –
ЩОБИ СКІНЧИЛАСЯ ВІЙНА!**

*Панфілов (Лосік) Даниїл,
2-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

**Тату, не йди на війну
Тату, не йди на війну...
Дідусь вже на неї ішов.
Ти ж не для цього нас з мамою
Довго шукав, і знайшов....**

Війна – це великий гріх. Бог учить жити з усіма мирно,
тому що ми всі – брати і сестри. І я люблю всіх людей, навіть
злих. Їм просто не вистачає любові. За них потрібно молитися.

**Я люблю всіх на світі,
І хай чує Дніпро:
Мої мама і тато
Обирають добро!**

*Трофімчук Аліна,
2-А клас, СпШ №15,
м. Рівне*

**Я хочу миру
Я хочу миру у своїй країні,
щоб була радість у серцях людей.**

Щоб жоден син у битві не загинув,
Вернувся батько до своїх дітей.
Я хочу мирне небо і лани безкраї,
Стрічати сонце на своїй землі.
Щоб однокласник Даня більш не плакав,
бо його тато знову на війні.

*Алексійчук Маргарита,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Україна – єдина
Моя Україна – єдина,
Від заходу і до сходу,
Немає у цілому світі,
Дружнього такого народу.

І Крим, і Донецьк – Україна!
Найкраща у світі земля!
Земля, де усміхнені діти,
І де народилася я!

Земля, де є мама і тато,
І братик, бабуся, дідусь.
Де річка і море, і свято,
І я так весело сміюсь.

Моя Україна єдина,
Багаті ліси і поля,
Я дуже щаслива дитина,
Бо це моя рідна земля!

*Горечко Ірина,
3-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Україна незалежна
В світі є багато країн,
Тільки одна – Україна,

Свята, незалежна,
Як сонце на небі.
Всі люди живуть в мирі
В цій незалежній Україні.

*Дідух Еріка,
3-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Хай завжди панує мир!
Хай завжди панує мир
В небі, на землі, в країні!
Хай завжди панує мир
В наших золотих серцях.
Хай панує мир,
Щоб і злагаду й тепло
не забував ніхто!
Хай війні шляху не буде,
А миру буде шлях до серця
Нашій рідній
УКРАЇНІ!

*Кохно Матвій,
3-Б клас, Гребінківська гімназія,
м. Гребінка, Полтавської області*

Лист до Святого Миколая

Святий Миколаю!
Ми вчимося в школі,
У нас світлий клас,
Наші мами і тата
Дуже люблять нас.

Ми спимо спокійно,
Граємось, жартуємо,
Читаємо, малюємо –
Дружно всі працюємо.

Але знаєм, що на Сході

Нашої України
Бережуть наш мир і спокій
Щоночі, щоднини.

Мужні і безстрашні
Брати старші й тага.
Хай же ангели небесні
Не дадуть їх втратити.

Просим тебе, Миколаю,
Ти святий наш друже,
Збережи життя ти чисті,
Ми ж їх любим дуже.

Хай вертаються живими
У свої домівки,
Де заждалися їх рідні
Й сивіють голівки.

Хай їм сонце допоможе,
І дощик, і вітер.
Вбережи їх, любий Боже,
Від лихого в світі.

Хай скінчиться вже нарешті
Ця війна жахлива.
Україна хай співає,
Як мати щаслива!

Хай летять у небо
Білі голуби –
Нам війни не треба –
Миру хочем ми!

*Криницький Захар,
3-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Тату не йди на війну
Тату, не йди на війну!
Я тебе дуже прошу!
Там вогні палають,
Кулі навколо літають!
Удома на тебе родина чекає,
Не йди на війну, тебе дуже благаю!

*Лебідь Ярослав,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Україна – єдина!
«Україна – єдина, одна!» –
Часто ми промовляєм слова!
А чи знаємо ми їхню суть?
Чи усі за цим кредом живуть?
Що для тебе твоя Україна –
Мова рідна чи війни руїни,
Мама й тато чи гніт супостата? –
Кожен в себе повинен спитати!
А для мене моя Україна –
Мама, братик, до бабці стежина,
Школа, друзі, племінники, дід –
Все, до чого з народження звик.
Пісня, казка й ігри в саду,
Куди вранці і ввечері йду.
В мирі спати і зранку вставати,
Щоб не гинули більше солдати...
Щоб велика й маленька людина
Зрозуміла, Вкраїна – єдина!

*Мосійчук Назар,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима
Як набридли ці війни на світі!
Гинуть усі: і дорослі, і діти.
Гине земля, коли рвуться гармати,
Матері плачуть і люди за ними.
Хочеться крикнути: «Люди, зачекайте!»
Війну припиніть!
Невже ми не хочемо в мирі жить?
Ну невже вам подобається це?
Війна – це сльози, біль і смерть.
На братських могилах троянди і тюльпани.
Я вас питаю: «А нам це потрібно?
Ці сльози, цей біль, ці страждання?»
А я просто мрію, щоб сонце світило,
А війни – ніколи ніде не бувало.

*Ничипорук Анастасія,
3-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Який же мир!
Коли панує мир на всій землі,
Як сяє сонечко тоді для нас?
А спів пташиний, як звучить щомиті?
Чи стукіт щастя в серці не погас?
І як веселка барвами малює?
А дощик, як брентить в віконце?
І вітерець, як кожен чує?
То як же сяє в мирі наше сонце?
Воно палає, веселить, дивує,
А спів лунає не лише пташиний,
Веселка в небі кожного сміх чує,
І дощик, наче клекіт журавлиний.
То ж вічно мир нехай живе повсюди!
В родині, в серці кожного із нас!

Тоді сповна щасливі будуть люди,
Я вірю, що настане такий час!

*Прокончук Олександра,
3-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Коли твій тато захищає країну нашу рідну,
Молись за нього ти ночами! Будь сином відданим!
Якщо ти донечка його улюблена, маленька,
Проси у Бога ти здоров'я для свого татусенька.
Ми, діти, дуже любимо тебе!
Чекаєм дома ми тебе!

*Ряба Ірина,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

МИР!!!

Кожен хоче жити в щасті,
Щоб світило в небі сонце,
Щоб жили усі у ласці.
Загляда птахи в віконце.
Хай життя вирує в барвах,
Квіточки цвітуть у фарбах,
Дітки бігають малі,
Всім прекрасно на землі!
І дівчатка, і хлоп'ятка,
Кучеряві і вродливі,
Всі веселі та щасливі,
Мама й тато їх чекають,
Разом їсти закликають,
А вони ще грають, грають,
І танцюють, і співають,
І всі в мирі проживають.

*Рябчик Кіра,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдата
Звання величне чоловік –
Сім'ї й держави захисник.
Солдат – наша гордість
Та легендарна хоробрість.
Благословенна і радісна година
Безсмертна буде в пам'яті віків!
Сьогодні славить вся країна
Своїх дочок, синів, батьків,
Хто захищаючи кордони України,
Життя своє не пожалів.
І всі герої, жертви нашої війни
Хай в пам'яті залишаться живі!!
А ми всі маєм пам'ятати
І славу їхню берегти,
Бо захисник людського роду –
Герой українського народу!
Ми квіти принесемо до могил,
В мовчанні й шані станемо хвилину...
В усіх сумні обличчя,
І всі немов брати,
І нас майбутнє кличе –
Мир й щастя берегти!

*Тимошук Ірина,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я хочу, щоб мир був на нашій землі.
Я хочу, щоб сонце нам ясно світило.
Щоб люди всміхалися щиро для всіх.
І посмішкам нашим щоб небо раділо.
І злагоди в сім'ях і миру в родинях.
І щастя і миру у наших хатинах.

N 42027

Щоб тато і мама, бабуся й дідусь.
Тепло дарували з натруджених рук.
Щоб темнії хмари пішли в небуття.
Народи хай дружать і квітне земля!

*Шевченко Богдан,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Я так люблю, коли нема війни,
Коли живемо в злагоді щасливо,
Коли спокійно в школі та сім'ї.
Усе це необхідно, бо важливо.
У мирі розвиватися й рости,
Здоровими і радісними бути –
Це те, чого маленькому мені
В дитинстві захотілося відчутти.
Коли маленькі – любимо тварин,
Дорослі стали – нищимо людину.
Я хочу миру, в Україні змін,
Щоб оминали війни скрізь дитину.
Не знали про снаряди і біду,
Про вибухи і літаки, про танки,
Про те, що вороги у дім прийдуть,
Щоб не будили постріли щоранку.
Хай буде мир і радісно усім,
Нехай дитинство спокій огортає,
Хай гріє сонце Батьківщину й дім,
Добро приносить, душу звеселяє.

*Березка Марія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Так хочеться миру нашій землі!
Так хочеться миру нашій землі,
щоб жили спокійно дорослі й малі,
щоб діти не чекали з війни свого тата

і слізьми не вмивалось серце матері солдата,
щоб воїни наші кордони лиш охороняли
і вороги – чужинці в них не стріляли.
Не цілились в людей щоб танки й гармати,
щоб діти не боялися в будинках ночувати,
щоб земля рясніла пшеницею й житами,
а не вбитих солдатів мертвими тілами.
Хочу, щоб радість панувала на рідній землі,
були мир і спокій в кожній сім'ї.
Давайте будемо в мирі жити!
Давайте будемо життю радіти!
Адже мир – це найдорожче у світі!
Це знають всі дорослі і діти!

*Гензаровська Альбіна,
4-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Зичу миру

Я росту в сім'ї чудовій.
В тиші, злагоді, любові.
Мама добра, любя, мила.
Тато теж такий красивий.

Бійок, сварок я не чула.
Бо злагода в родині є.
Я слухняна, дружна, мила.
І, як мама, ще й вродлива.

В мене є бабуся.
Та хоч стань і теж милуйся.
Також в мене добрий дід.
Правда, строгий він на вид.
Тож рахую: маю все
Для щастя в родині.
І так жити в мирі зичу
Кожній дитині.

Криваві маки

Криваві маки в полі зацвіли,
Які чудові краєвиди.
Квіти прекрасні були.
Ніхто не хоче згадувати біди.

Як люди билися, сварилися,
Лилася людська кров.
Вони зовсім не мирилися,
Забули про любов.

З неба на усе це
Ангели дивилися.
Плакало їх серце,
На землю спустилися.

Багато було болі
І Ангели зробили так –
Із кожної краплини крові
Виростав розкішний мак.

Хочу, щоб в людському серці
Лиш добро жило.
І кривавих маків в світі
Більше не було.

*Кральковська Анна,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м.Рівне*

Голосую я за мир!!!
Голосую я за мир,
Нехай мир в країні буде,
І радіють усі люди.
Не люблю я так війни,
Люди сваряться завжди.
Лиш відважні воїни,
Захищають мир й свободу.
Не шкодуючи себе,

Служать рідному народу.
Щоб війни в нас не було,
Треба мирно жити.
Не сваритися ні з ким,
З усіма дружити!!!

*Мартинюк Анастасія,
4 клас, Соснівська ЗОШ I-III ступенів
Дубенського району, Рівненської обл.*

Мир

І дорослі, і малі
Хочуть миру на землі,
Хочуть жити у країні,
Де немає місця війні,
Де панує злагода і сміх,
Де любов є і підтримка,
Де немає сліз і суму,
Де живуть всі вільно люди.

*Мацуга Вікторія,
4 клас, Соснівська ЗОШ I-III ступенів
Дубенського району, Рівненської обл.*

Мир

Мама донечку питає:

- Доню, рідна, а чи знаєш,
Слово «мир» що означає?
Ох, зітхнула любя доня:
- Мамо, мир – це де немає
Війни, сліз, страху і суму,
Де живуть всі дружно люди.

*Мельник Богдана,
4-А клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима
Усе було колись не так
Колись було усе спокійно.

Не чути було пострілів гармат,
І завтра була впевненість, надійно.
Сьогодні ж ми не знаєм, що чекати...
Не маєм впевненості в завтрашньому дні
Щодень страждають на війні солдати,
І діти залишаються одні.
Коли вже ця війна скінчиться?
Коли спокійно ми заживемо?
У всіх болить душа – вона сочиться
І серце рветься, а ми кудись йдемо...
Багато нам в житті не треба,
Щоб мир у світі панував,
Щоб не відходили тати у небо
І кожен це щоб розумів і шанував.

*Сергійчук Поліна,
4-В клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

**Я голосую за мир
Я не знаю тебе,
Але знаю, що ти
Захищаєш мою Батьківщину!
В людей безліч бажань,
В світі сотні доріг,
Ти ж обрав – об'єднати країну.
Скільки б часу не був
Ти в пекельнім бою,
Своїм серцем я завжди з тобою!
Я молюся за тебе, щоб ти повернувся
Переможцем з пекельного бою.**

*Юзенчук Дарина,
4-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

**Тату, не йди на війну...
«Тату, не йди на війну!»
У темній кімнаті схилилась дитина.**

Про себе шепоче, їй не до сну...
Найтяжча в її юні роки хвилинка.

Подумать боїться, як гинуть там люди,
Як кров'ю залита земля...
Як стомлена мати чекає солдата
І марить про постать здаля...

А що як скалічать, чи муки в полоні?
Чи стерпить та мати, сім'я...
Не випущу тата я руку з долоні
Хай проклята буде війна!

Я хочу, щоб поряд був завжди зі мною
Повчав, пригортав, вберігав...
Та знову цей вибір між мною й війною,
«Повернешся? Ти ж обіцяв...»

*Carolin Wötzke,
Class 4 d,*

Grundschule in Buxtehude, Deutschland

Frieden

Frieden macht Spaß,
Frieden ist toll, einfach
wundervoll.

Frieden Bringt Glück. Das macht
mich entzückt und niemand kommt
zu Schaden.

Familien werden nicht etzwiet und
jeder wird befreit.

Auch zwei Meinungen lassen kein
Blut fließen.

Frieden soll keine miessen.

Frieden muss man wiegen.

Frieden muss man lieben.

Frieden ist ein großer Traum.

Der Friedensbaum, ja man glaubt es kaum.

Frieden, die Welt braucht Friden.
Frieden ist Glück für Leib und Seele.
Frieden macht froh und munter.
Ja, Frieden, der macht das Herz warm.

*Андріюк Єлизавета,
5 клас, Соснівська ЗОШ I-III ступенів
Дубенського району, Рівненської обл.*

Країнонько моя!

Країнонько моя! Любове ж ти моя!
Чому ти нещаслива така?
Спокон-віків грабують і терзають,
Як бідну душеньку, тебе всі роздирають.

Душе моя! Країнонько моя!
Квітуха та безкрая ти, красуне,
Скажи, за кого гріх такий несеш,
Що так знуцаються із тебе?

О, люба, ненечко моя,
Хоч вільна й незалежна ти країна,
Та все ж неспокій у тобі,
По клаптиках Росія розбирає.

Країнонько моя! Блакитноока ти красуне!
Скажи мені, коли ти перестанеш
Втрачати синів своїх – Героїв України,
Та скільки часу ще триватиме війна...?

*Бабій Софія,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Чому все так?!

Чому на сході гинуть люди?!
Чому там розвалені будинки всюди?!
Чому ця проклята війна
руйнує людські життя?!
Чому на сході країни жаж?!

Чому в людей панує страх?!
Чому мати ховає своє дитя?!
Скажіть мені, бо хочу знати я!
Хочу я миру рідній країні!
Бажаю спокійного життя в Україні.
Дай Боже миру рідній землі!
Проклятій війні всі скажемо: «Ні!».

*Блінда Анна,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я за мир в Україні голосую!
Я за мир в Україні голосую!
Хай кожна людина про це почує!
Хай на сході України не стріляють автомати.
Хай в зоні АТО не гинуть солдати!
Хай квіти на сході України розцвітають!
Хай українці війни не знають!
Ми боремося самі і просимо в Бога:
хай же настане миру перемога!
Я за мир в Україні голосую!
Хай кожен українець про це почує!
І Ви голосуйте за мир завжди!
Не знайте ніколи страшної війни!

*Бондар Софія,
5 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Дитячі мрії

Розгубились дитячі мрії,
Бо ввірвалась до нас війна.
Хоч мала я, та вже розумію,
Яка підла й кривава вона!

Біль утрати нам дихає в спину,
Розриваючи душі людські,
Заглядаючи в кожную родину,

Залишає там сльози гіркі.

Я мрію лише про мир,
Більш нічого не треба мені,
Не руйнуйте дитячі мрії,
Хай настане кінець цій війні!

Веремійчук Вікторія,

5-А клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Захисникам України

Я малюю Україну:
ріки, ниви і сади...
Все навколо наче диво!
Світить сонце з висоти.
Та на сході не привітно:
гул снарядів, вибух мін...
І стоїш на варті миру
ти, солдат, Вітчизни син.
Хай ласкавою до тебе
буде доля і колись
ти повернешся додому
і здійсниться мрія всіх:
мир і щастя запанують
в славнім краї козаків,
залунає знову всюди
ніжний щебет солов'їв!

Ворощук Анна,

5-А клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я хочу...

Десь там, далеко на війні,
стоять на варті миру хлопці молоді.
Вони наш сон оберігають
і ворога в країну не пускають.
Я хочу, щоб кінчилася війна
і щоб щасливою була дітвора,

щоб мама сина дочекалась
і в чорну хустку не вбиралась.
Вертайтесь додому всі, воїни мужні,
патріоти відважні, сміливі та дружні!
Вертайтесь живими, на радість родини.
Будуйте, працюйте, пишіть Ви картини.
Я хочу, щоб Ви у мирі жили,
здорові й успішні усі щоб були!

Я вірю: в мирі будем процвітати!
Вже дозріли кетяги калини.
Опало листя з дуба і беріз.
Безстрашні воїни України...
Про них не можу говорити я без сліз...
Вже 6-а осінь, як війна триває...
О, Боже, скільки хлопців полягло!
І відповідь, на жаль, ніхто не знає,
надовго як війну цю затягло.
І знов на сході України неспокійно...
Сумні новини чуєм знов і знов...
...Цілу ніч захищали хлопці Україну,
Та не встояли – й пролилася їхня кров.
Загинув наш земляк з сусіднього району.
Було йому неповних 25...
А міг би, точно знаю, міг би...
Комусь в майбутньому прекрасним татком стати!
Ми хочемо, всі дуже щиро хочем,
щоб в Україні мир уже настав,
щоб повернулися солдати всі додому,
щоб український воїн ворога здолав!!!
Я вірю: так воно і буде!
У мирі й злагоді ми будем процвітати!
І кожний дім наповнять радість й щастя.
Й настане Божа благодать!

*Гедза Катерина,
5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Коли?

Мій голос – майбутнє України!
Майбутнє нашої землі.
Коли ж закінчаться ці війни?
В батьків питають малюки
Коли земля уже розквітне?
Коли всі квіти розцвітуть?
І вже на цім великім світі
Настане мир і злагода повсюд,
Ніхто не буде воювати,
А мир лиш буде панувати.

*Герасимчук Віталій,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Хочу, щоб українці в мирі жили!
Росте берізка біля хати.
А коло неї стоїть мати...
І дуже-дуже сумно мамі,
бо сина їй не обійняти.
А син на сході мир захищає...
Мир в Україні рідній обороняє.
Стоїть він на варті кордонів країни,
рідної серцю нашої України.
Мати пишається, що син відважний,
що він сміливець, герой безстрашний.
...А на сході стріляють, зриваються гранати...
Гине мирне населення і гинуть солдати...
Хочу, щоб українці щасливими були,
щоб діти й дорослі в мирі жили!

*Горлюк Владислав,
5-А клас, НВК № 1,*

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Хай буде мир, спокій, любов!

Чому ми не можемо в мирі прожити?

Чому ми мусимо воювати?

Нам, українцям, не потрібна війна!

Кровопротитна й жахлива вона!

Бажаю щасливих років в рідній країні.

Хай буде мир в любій Україні!

Це найзаповітніша мрія моя.

Цього хоче вся моя сім'я.

Ми можемо в мирі прожити!

Ми можемо не воювати!

Давайте знайдемо порозуміння ми!

Хай же не буде на сході війни!

Хай не тече ріками кров!

Хай буде мир, спокій, любов...

*Демчук Олександр,
5-А клас, НВК № 1,*

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Братові-солдату

Добрий день, воїне! Мужній солдате!

Ти – захисник наш, опора, мій брате.

Мені тільки десять, тож ходжу у школу,

лежу в теплім ліжку і п'ю кока-колу.

Кожного вечора за тебе молюся.

Прошу щиро в Бога, щоб ти не спіткнувся,

щоб кулі ворожі тебе оминали,

снаряди, гранати тебе не спіймали.

А разом зі мною – наша матуся,

молиться Богу за тебе бабуся

і братик маленький, і любий татусь,

усі наші родичі, й, звісно, дідусь.

Здоров'я міцного тобі ми бажаємо.

На тебе усі ми чекаєм... Чекаємо...

Багато ти бачив на війні біди,
крові людської і сліз, і журби...
Ти вправний і сильний, а ще дуже щирий.
Ти мужній, хоробрий, розумний, кмітливий...
Пишаюсь тобою, патріоте країни!
Ти – приклад для мене. Ти – син України!

*Дерій Дар'я,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Хочу, щоб в мирі ми проживали!
Сьогодні в клас приходили ветерани.
Розповідали про свої рани.
А воювали вони в АТО.
Це було зовсім недавно.
Розповіли нам, як воювали,
як Україну вони захищали,
згадували вони жакливі дні...
Страшно слухати було їх мені.
Подумала я: чому йде війна?
Нам, українцям, не потрібна вона!
Хочу, щоб в мирі ми проживали!
Хочу, щоб війни українці не знали!

*Дерлюк Олександра,
5-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котівської,
м. Рівне*

Молитва за мир
Щовечора, коли лягаю спати,
Прошу тебе я, Божа Мати!
І по-дитячому молю:
«Дай щастя тим, кого люблю!»

Прошу за долю мами й тата,
Й уберегти того солдата,
Який на Сході України
Оберігає сон дитини.

І за здоров'я я молюся
Для дідуся і для бабусі,
І за добробут для родини,
І для всієї України.

Щоб нас минала вся негода,
І розцвітала вся природа.
І щоб почули навіть квіти,
Як прагнуть миру наші діти!

*Дірагчук Міхаїл,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Миру всі чекають!

Миру всі українці чекають.
На сході діти в неспокої зростають.
Батьків зі сходу діти чекають.
І всім їм життя і здоров'я бажають.
На сході зриваються гранати.
Захищають нас українські солдати.
Мрію, щоб була щаслива кожна ненька,
щоб мала спокій та радість рідненька,
щоб Україна процвітала,
щоб мир країна наша мала!
Мрію, щоб сини не вмирили,
щоб матері ніколи не ридали...
Ось такі українців бажання.
Ось такі наші сподівання.
Хай закінчиться на сході війна!
Нікому не потрібна вона!

*Дубич Дарія,
5-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

**Я голосую за мир
Я голосую за мир,**

за небо безхмарне, безкрає,
за гарні квітучі поля,
і сміх, що повсюди лунає.

Війна – це людські життя,
які не вернути ніколи,
це сльози, страждання, журба...
загублені, втрачені долі.

Я мрію про мир на рідній землі
без війн безглузких, жорсткоких,
про злагоду в кожній сім'ї,
про щастя в душах широких.

Вкраїно, ненько моя,
я знаю, що горе мине...
Ти Богом дана земля,
я вірю, що мир запанує.

*Касянчук Тетяна,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мені наснився дивний сон...
Мені наснився дивний сон...
Тримаєш ти мене за руку, тату.
Два рідних серця стали битись в унісон,
і у душі моїй дитячій наступило свято.
Ти усміхаєшся і кажеш: «Донечко моя!
Ніхто нас на коліна не поставить,
бо поки дихаю, стояти буду я
й ніхто із побратимів честі не зіславить.
Нехай на сході ще гримлять гармати,
повір, рідненька донечко моя,
що прийде спокій й мир у кожну хату
і мрія здійсниться моя й твоя!»
Прокинулась... А ти не поруч...
Ти там далеко, мій хоробрий, на війні.

Ти захищаєш, татку, Батьківщину Україну!
Велика шана й дяка від людей тобі!
Сумую я без тебе, мій рідненький.
Тихенько плачу, щоб не знала ненька,
щоб сліз моїх не бачила бабуся...
За тебе, татку, я щодня молюся!
Стою я на колінах й прошу в Бога,
щоб повернув тебе до нас живого,
щоб міцно обійняв мене й матусю
і щоб нарешті посміхнулася бабуся!
Мені наснився дивний сон...
Тримаєш ти мене за руку, тату.
Ми віримо: закінчиться війна!
Чекати нам усім лишилось небагато!

*Козяр Вікторія,
5-А клас, НВК № 1,*

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Боріться за мир в Україні!

Я живу в Україні,
в своїй рідній країні.
Тут сади і ліси красиві.
Люди тут трудолюбиві.
Але чомусь на сході стріляють автомати
і гинуть, гинуть українські солдати...
І гірко плаче згорьована мати...
Синочка - героя їй більш не чекати...
Воїнам нашим – повага і слава!
Хочу я жити в мирній державі!
Українці, об'єднуйтеся всюди!
Боріться за мир в Україні, люди!

*Костюк Христина,
5 - Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

**Гібридна війна
Життю раділи люди!**

І тут прийшла вона...
Накрила чорна всюди,
Мов хмара, все війна.
Минають дні і темні ночі,
Лунають постріли гармат,
Вже в матерів попухли очі
Від хвилювань, від болю, втрат.
А гради косять все бійців,
Що Україну бережуть.
І наших славних добровольців,
Яких удома рідні ждуть.
А де ж та влада, депутати,
Що лиш про гроші свої дбають?
Я хочу в них всіх запитати:
Коли війну закінчить мають?
Чому немає миру всюди,
І лиш полеміка одна?
Чому вмирають невинні люди
Й на Сході й досі йде війна?
«Великі» гроші лиш рахують,
А про народ ніхто не дбає.
«Великі» правила диктують,
Простий народ ж від них страждає.
Тож процитую Ярослава,
Що промовляє крізь віки:
«Ми розгубимо ту землю,
Що придбали нам батьки.
І тинятимемось всюди,
Як вигнанці й жебраки».
Тож зупиним війни вир!
Й голосуймо всі за мир!

Костюк Юлія,

5-А клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мир настане!

Хай на сході українські діти йдуть до школи!

Хай спокійно сплять вночі вони.
Хай солдати повертаються додому
і забудуть про жахливі дні війни.
Мрію я у мирі прожити,
милуватися природою навкруг,
рідних я щасливих мрію мати
і ходити з ними разом в ліс, на луг...
Українці дуже хочуть миру
і спокійного, щасливого життя.
Мир настане! Хочу цього щиро.
Заповітна мрія це моя!

Я хочу...

Падають кришталеві краплинки.
Це мам солдатів гіркі сльозинки...
Дуже хвилюється кожна мати,
яка має синочка – солдата.
А синочок на сході воює...
Він слів матері зовсім не чує...
Я хочу, щоб військові події зупинились
і щоб вдома всі солдати опинились.
Люди всі хай в мирі проживають
і війни ніколи хай не знають!
Хай будуть щасливі сини й матері!
Сміливим героям уклін до землі!

Кушнір Вікторія,

5-А клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Хочу миру в Україні!
Хочу миру в Україні!
Прилетів щоб голуб білий!
Не гриміли щоб гармати,
повернулись щоб солдати.
Хочу, щоб були здорові
наші воїни чудові!
Прокидались з сонцем зранку...
Зустрічали щоб світанки...

Радість щоб була щодня!
Про це щиро мрію я!
Діти щоб росли красиві
і були батьки щасливі.
Щоб країна процвітала
і війни вона не знала!

Лебідь Євгеній,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мій голос – майбутнє країни!

Кажуть, я маю право –
На життя, на освіту, на слово....
Кажуть, але ж насправді –
Права якісь казкові!

Вчитись я хочу не дуже,
Зараз з планшетом я дружу...
Більше хотів би гуляти,
Чіпси, в 11 спати!

Вдома мама керує,
Вчитель у школі тренує,
Брат хоче бути старшим –
Мій голос останній завше!

А я ж усе розумію,
Чую, знаю, вмію....
Я ще маленький, одначе,
Спостерігаю терпляче...

Мій голос – майбутнє країни, –
Мій голос – це право дитини,
Дайте нам трохи свободи,
Ми не зійдемо з дороги...

Хочу, щоб мене чули,
Й бачили чоловіка,

Істина в слові дитячім,
В голосі, а не криках.

Мій голос – за ним мої вчинки –
Не підведуть й на краплинку,
Бо приклад – моя родина,
Бо в мене одна Батьківщина.
Бо разом – і в свята, й будні –
Діти – країни майбутнє.

*Нестерчук Анна,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир-це...

Мир – це люди добрі, щирі...
Всі спокійні, бо у мирі.
Тут гармат не знають люди.
Дружать тут вони усюди.
Не вмирають тут солдати,
не ридає гірко мати.
І коли нема війни,
донечки ростуть й сини.
Життєрадісні й веселі
всі приходять до оселі.
Мир – це чудо на землі.
Це розуміють і діти малі.
Тож боріться за мир, люди!
Ви боріться за мир всюди!

*Нечипорук Людмила,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Слава й повага тобі, наш герою!
Пишу тобі лист я, мужній солдате.
Чийсь друг ти, чийсь внук, а, може, і брат.
Для когось ти тато, для когось ти – син.
Для всіх дуже рідний, єдиний-один.

Малесенька доня не бачила тата...
Розквітло на клумбі троянд вже багато...
Смачні пироги випікає матуся...
Вже борщ доварила щавлевий бабуся...
Приїдь же, рідненький, на тебе чекають.
Здоров'я і щастя тобі всі бажають.
Щоб ти якнайшвидше вернувся додому,
щоб кулі минали, забув щоб про втому.
...Відважно стоїш ти на варті країни,
рідної серцю неньки України.
Стоїш ти на захисті спокою й миру.
Щодня всі за тебе ми молимося щиро.
О Боже, синів ти своїх захисти!
Від підлості й кулі ти їх вбережи.
Хай хмарки у небі кудись поспішають,
квітки хай цвітуть і птахи хай співають.
Хай люди героїв своїх пам'ятають,
в віршах та піснях їх усіх прославляють!
Бо Ви – патріоти, Ви – гордість держави!
Герої, сміливці! Поваги Вам! Слави!
Років Вам багато в здоров'ї прожити,
дітей своїх, внуків у щасті ростити.
Хай Вам посміхається сонечко з неба.
Із мирного неба! Чого ж іще треба?!
Пишу тобі лист я, мужній солдате.
Чийсь татко ти, син, онук, друг чи брат.
Я низько схиляюся перед тобою.
Слава й повага тобі, наш герою!

Останчук Оксана,

5-А клас, НВК №1,

м. Шенетівка, Хмельницької обл.

Не хочу війни!

Я не хочу війни!

Не хочу чорної полоси!

Хочу, щоб не вмирили невинні діти...

Жили щасливо в цілому світі.

Мирними й вільними мріємо бути.
Про це пам'ятайте! Про це не забути!
Люблю усім серцем Україну рідненьку!
Свою милу країну, єдину, дорогеньку!
Мрію, щоб на її кордони вороги не наступали,
щоб на сході країни школи й лікарні не палали.
Тому я дуже не хочу війни!
Не хочу для народу чорної полоси!

*Павонський Володимир,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Українські солдати - герої!
Українські солдати-герої!
Вони вистояли в страшному двобої.
Ворогів не пустили в країну.
Захистили неньку - Україну!
Ми пишаємось щиро ними!
Сонце світить хай днями ясними!
Вони духом чисті і сильні.
Вірю: скоро будемо вільні.
Не вдалось нашу волю зламати!
Повертайтеся живими, солдати!

*Півень Катерина,
5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Лист для воїна АТО
Дорогий, солдате!
Син українського народу!
Хочу подякувати тобі
За мирне небо і свободу!

Для мене ти – герой, вірець
Найкращих якостей людини.
Від тебе, воїне добра,
Залежить доля України.

Хай береже тебе Господь, солдате,
Від куль ворожих й дула автомата.
Щодня за тебе Бога я молю,
Щоб залишився ти живим в бою,
Щоб швидше зброю кинув ти додолу
Й здоровим повернувсь додому

*Пясковський Ярослав,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я мрію...

Я мрію, щоб люди в мирі проживали
і війни ніколи не знали!
Я мрію, щоб не гинули солдати
і гірко не плакала мати.
Мрію, щоб чоловіки усі працювали,
родини чудові і діток прекрасних мали.
Хай мирним стане небо!
Страхіть війни нам не треба!
Я хочу, щоб ми спокійно спали,
і працювали, й відпочивали...
Мрію про мирну я Україну!
Про квітучу розвинену нашу країну!

*Свидинюк Софія,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир – це слово найгарніше!
Мир – це слово найгарніше,
українцям наймиліше.
Воно з усіх слів найкраще.
Без нього нам жити найважче.
Слово мир прекрасне.
Людям всім це зрозуміло і ясно.
Бо мир – це радість і сміх.
Добра і щастя це міх.

Мир – це спокійне життя.
Тому про мир мрію я.
Тож бажаю всім людям щиро
жити в радості та в мирі
і не знати ніколи війни,
страшної, жахливої біди!
Так, слово мир найгарніше!
Українцям воно наймиліше!

*Сидорчук Юлія,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Хай прилинуть голуби миру!
Війни не хочу! Жахлива вона!
Нікому із нас не потрібна війна!
З цим погодяться всі люди.
Мир і радість потрібні всюди!
Коли війна, дуже страшно жити,
матері починають гірко тужити.
Ріками проливається людська кров.
– Війна – біда, – повторю я знов.
Я щиро мрію, щоб до України
злетілися з усіх - усюд
довгождані голуби миру
і став щасливим весь люд!

Я вірю: настане мир в Україні!!!
Хочу, щоб мир в Україні панував,
щоб втрат близьких ніхто не знав,
щоб ніяка мама сліз не проливала,
щоб на сході не текла річка кривава...
Нехай закінчиться проклята війна,
щоб в мирі жила вся країна моя!
Я вірю: настане мир в Україні,
в рідній серцю, милій країні!
Будуть тоді українці щасливі!
Дуже ж бо добре жити у мирі!

*Столярчук Володимир,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Що таке мир?

– Мамо, що таке мир?

– Це життя.

Це щастя і радість,
це дружна сім'я.

Це золота пшенична нива,
це українська природа красива.

Це небо безхмарне і чисте.

Це сонце над нами яскраве, іскристе.

Це здорові й щасливі діти.

Це запашні дивовижні квіти.

Мамині це чудові пісні.

Мир – це світанки спокійні, ясні.

Ось що таке мир, мій сину!

Мир – це велике щастя, дитино!

*Ткач Юлія,
5-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мені вночі наснилася війна

*Мені вночі наснилася війна.
Було так страшно, ніби все насправді.
Від вибухів здригалася стіна
І котик заховався на веранді...
Н. Красавіна*

Прислухайтесь, дорослі, до думки моєї:
Щоб танки й кулемети були тільки в музеї,
Щоб ніколи вони не діждались війни,
А дітям снилися лише гарні сни.

*Хедик Ярослав,
5 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Я не просто маленька дитина –

В мене сила і воля росте.
На відважних чекає країна,
Але діло у нас непросте.
Хочу стати колись я солдатом.
Боронить Батьківщину свою,
Зустрічать ворогів з автоматом,
Ризикуючи згинуть в бою.
Як здобудемо мир непохитний,
Спокій врешті відчує народ,
Про всяк випадок я непомітно
Зброю свою закопаю в город.

*Чміль Тімур,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Тільки у мирі люди щасливі!

Сонечко світить...
Хмарки пливуть...
Учні щасливі
до школи ідуть...
Навколо квіти
барвисті цвітуть...
Пташки переспівки
веселі ведуть...
Батьки рідненькі
і друзі навкруг...
Радують сад нас,
і озеро, й луг...
Радує все нас,
коли живем в мирі!
Тільки у мирі
люди щасливі!

*Шуляк Вадим,
5-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Життя людське – це прекрасно!

Усім зрозуміло і ясно:

життя людське – це прекрасно!
Люди народжуються, щоб зростати,
нові будинки в майбутньому будувати,
парки, сади, квіти садити,
щось корисне й потрібне робити.
Роблять вони відкриття нові,
малюють картини дивовижні, чудові,
в космос вони літають.
таємниці природи відкривають.
Хочу, щоб війна це не руйнувала,
чужі життя не забирала.
Я не хочу, щоб була війна.
Страшна і потворна дуже вона.
Хай буде мир в Україні,
в рідній моїй країні!

*Якимчук Андрій,
5-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Лист-оберіг

...Тримає солдат маленький конверт.
Він трішки прим'явся з дороги.
Маленький шматочок із рідних країв...
І в серці заграли тривоги.
В конверті був лист в дрібненькі рядки
на фоні жовто-блакитнім.
І в думці солдата майнуло добро
і очі дитячі привітні.
Ще ближче листа до обличчя підніс,
вчитавшись у букви старанні.
І відчувалися гордість і міць
в солдатському тому зітханні.
«Ви – наша опора, надія на мир!
Вірю у Вашу перемогу!
Хай Бог помага Вам, солдат, командир!
Бажаю додому дорогу!»
Здоров'я й удачі бажав той малий,

і радості, й щастя рясного...
«Благаю, – писав він, – вертайтесь живим!
Вам миру і неба ясного!»

*Воробей Дана,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мрія українця
Кожен у цьому світі
мріє подолати
війни і незгоди,
а добро позвати.
Щоб у серці
завжди радісно було
і ні смутку, і ні смерті
воно не почуло.

Всі конфлікти закінчились
і усі родини – люди України
побачили світло у вигляді сонця,
що сяятиме з неба в маленькі віконця.

Вернулись сини до своїх матерів,
почулися сміх та радість з домів,
і чиста в кожного була душа,
і Україна наша розцвіла.

*Горбель Анастасія,
6-Б клас, ліцей №30 «Олімп»,
м. Кременчук, Полтавської обл.*

Мені наснилася війна
Одного разу уві сні війна наснилася мені.
Я добре чую стрілянину десь недалеко, з боку тину.
Густої темряви, неначе зібрався цілий вирій.
Здається, я вже не побачу улюбленого миру.

Хотілось вийти і побачить, що шум нічого геть не значить,
Як швидко ми перемагаєм, як легко ворога долаєм!

Але натомість бачу я пусті-пустісінькі поля.
Там, де стояли міцні стіни залишились лише руїни.

Аж ось розплющила я очі після страшнісінької ночі.
І хтось торкнувся до плечей теплими руками.
І засвітилися в очах обличчя тата й мами.
Вже небо стало голубим і сонце зяєсніло.
Як же добре мені стало! Без війни, у мирі.

Та прокидаюся я вдруге і поринаю в море туги.
Бо не закінчилась вона – ця непотрібная війна.
Але я вірю, що колись море всіх страждань і сліз
Покинуть нашу Батьківщину, цю волелюбну Україну.

Козодой Ангеліна,

*6 - Б клас , Довговільський НВК «ЗОШ I – III ст. - ДНЗ»,
с. Довговоля, Володимирецького р.-ну, Рівненської обл.*

Звісточка

У темну ніч мені не спиться,
За вікнами хурделиться іскриться.
І щось так сумно на душі
У сірі та холодні дні.
Взяла я біленький листочок,
Посіяла рука рядочок.
Чорнилом синім на білому листку
Пишу я звісточку таку.
Мій воїне! Мій мужній оборонцю!
Свободи й правди охоронцю!
Я знаю, холодно тобі,
Про це шепоче серденько мені.
Шепоче знову, що душа твоя болить,
Зневірою не хоче більше жить.
Не хоче бачити вона страждання
І біль нестерпного чекання.
Коли ж постане мир на Україні,
І закує зозуля на калині?
Нехай кує! Нехай роки рахує,

Майбутнє світле пророкує
Для України – матінки моєї,
Для мрії здійснення твоєї.
Тож для тебе в Господа прошу,
Спини ж, Боженьку, війну страшну,
Спини розруху і жахіття
У час тривожного століття.
І поверни живими ти синів
До змучених чеканням матерів.

*Комар Світлана,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Україна – єдина
Хай чують усі,
Хай гімни співають усюди,
У солов'їному співі нехай веселяться.
І всі прикrostі хай відкидають,
Щоб у світі чисто було,
Щоб війни не було.
Тож захищаймо, українці, нашу неньку.

*Корнійчук Єва,
6-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Україна оживе
Ворожнеча і піхота!
Ворожнеча й несвобода!
Не було права волі,
Не буде права і на долю
Страшна війна колись була,
І до нас вона дійшла.
Ворожнеча колись була,
Та в наш час вона перейшла.
Втім, я вірю, що мине
І Україна оживе!

*Мельничук Аліна,
6-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Ми прагнемо миру

У кожного є своя Батьківщина –
Це наша сім'я, земля і родина,
Де наші батьки та друзі живуть,
Природа буяє і квіти цвітуть.

Любов і тепло тут на кожному кроці,
Тут люди привітні, всміхаються в очі.
А там, десь на Сході убили солдата...
У відчаї плаче згорьована мати...

Бо мир в нас не всюди. Наприклад, на Сході
Тривога і біль мерехтять у природі.
Там вибухи, стогін, поранення й кров –
Ось так проявляється «братська любов»

Російський народ, що завжди звався братом –
Насправді є недругом, звіром та катом.
Ми, діти усі, закликаєм – «Звірино!
Війну припини й руки геть з України!»

Ми прагнемо миру – це всім нам відомо,
Щоб наші бійці повернулись додому,
Щоб спокій, як мак, на Україні розцвів,
І висушив сльози усіх матерів.

*Павлюк Мар'яна,
6 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Війна

Було над Україною мирнеє небо,
І було нам цього зовсім не треба
Але, на жаль, прийшла війна

І горе разом принесла.
Не винний воїн, що без впину
Він захищав має Україну.
Не винна мати, що без сина
Її залишила війна.
Чом воїн має сподіватись
Загине він чи зостанеться?
Чи повернеться до дружини,
До дочки, матері та сина?
Чом на морозі мерзнуть має,
А не з дітьми у хаті грає?
Чом має він голодувати
І за сім'єю сумувати?
Не винний воїн, що на полі
Він воював має доволі.
Але чому не кожна жінка
Буде разом із чоловіком?
Чому не кожна дитина
З батьком буде в хаті жити?
Любов, страждання
І всі переживання
Забере страшна та мить,
Коли воїн вже лежить
Неживий. І горе всім
Родичам його тоді.
- Син загинув! – Чоловік!
- Брат! – Дідусь! – І батько мій! –
І вони більш не побачать
Воїна того одначе.
Ще не закінчилась війна
Дуже велика біда.
І їх не сто, а тисячі
Таких от відданих борців.
Чом мусять люди жити в страху?
Чи, думаєте, це велика втіха?
Удень ховаються в підвалах і бояться.

Чи виживуть вони, чи помирять їм?
А ввечері всі моляться й йдуть спати
Не знаючи, чи доведеться їм вставати.

Чом люди добрі воювати мають,
А злі сидять й командують?
Хто захотів війну тож куля не зачепить,
Знаходиться, бо ж він дуже й далеко.
Не винна вся країна, що почалась війна,
А винно тільки кілька, або й лише одна
Людина, що захотіла мать більшечко землі,
Але ж то забере вона її тільки собі.

Примусили вони людей
Сказали “Люди! Егегей!
Я дам вам всім мільйонів п’ять,
Та тільки йдіть ви воювать!”

Одні погодились, пішли,
А другі згодні не були.
Тоді їх змушувать почали,
І били їх, шантажували.
Злякавшись за свої родини,
Пішли і ті вже на війну.

Навіщо треба людям
Ті всі страждання й муки?
І кров має пролитись,
І поле усе вкритись
Кривавими слідами
І сумувать із нами.

Чому ж то щастя так далеке?
Вже повертаються лелеки,
І покидають вони гнізда
Бо там були страждання.
Коли ж закінчиться війна
Настане радісна пора.
Веселка ясно засіє
Бо мир у світі викликає.

Але веселка не поверне мамі
Свою дитину. І в печалі
Батька діти згадують
І пісні сумні співають.

Сотрута Вікторія,

*6 - Б клас, Довговільський НВК «ЗОШ I – III ст. - ДНЗ»,
с. Довговоля, Володимирецького р.-ну, Рівненської обл.*

За свободу

Солдате мій, ти обрав свободу,
Бо ти нащадок козацького роду.
Відважний воїн нашого народу.
Я щиро так в тебе благаю:
Ти подаруй свободу краю.
Надії, прошу, не втрачай,
І нас від куль оберігай.
Силу й віру збережи,
Нашу землю захисти.

Чекеренда Лілія,

*6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна!

Така страшна і неповторна,
Аж холодно так сильно стало:
Там страх і не буває миру.
О-о... Якби ж то не було війни,
А тільки злагода, любов і воля панували,
Тоді б не плакали знедолені батьки
І горя не було б у всьому світі.
Тож змінюймося, поки є час,
Щоб не було війни ніде у світі
Й довіку вогник миру не погас.

Мир дитячими очима
У дітей свої думки,
І завжди вони цікаві.
Там і злодіїв нема,
Тільки мир, добро і щастя.
І війни там не буває.
Жаль, що в дійсності не так,
Як у мріях тих дитячих.
Все, що тільки в наших силах,
Поспішаймо ми зробити,
Світ змінити, щоб не знали
Люди страху, сліз і горя,
Щоб цвіли навколо квіти,
Грались мирно усі діти,
А батьки їхні раділи.

*Червоний Михайло,
6-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Розквітла нині Україна
Розквітла нині Україна,
Защебетали солов'ї.
Для нас вона завжди єдина,
А ми в ній діточки Малі.
Зустріла мати на порозі
Свого Героя із війни.
Він пригорнувся, і до болю
Заплавав гіркими слізьми.
Тож Миру бути в Україні
На щедрій, батьківській Землі,
Де світить сонце ☀️ променисте
Там, де щебечуть солов'ї.
І не заплаче більше мати,
І сиріт там не буде в ній,
Там лише дзвін буде Лунати
Слава Героям!!!
Слава Їм!!!

*Шевчук Катерина,
6 клас, Соснівська ЗОШ I-III ступенів
Дубенського району, Рівненської обл.*

Небеса

Я так хочу миру в світі,
Щоб були всі дружні люди,
І не плакала вона:
Мама, доня чи сестра,
Зустрічаючи АТОВця,
Що від ворожих куль загинув,
Захищаючи мене, маму, доню і себе.
Більш ніколи не обійме,
І не скаже: «Люба мамо!»,
І не скажуть вже йому
Таке щире слово: «Тату!»
А народ весь в унісон: «Герой!»
І подумає вона:
Мама, доня чи сестра,
Що герой цей не вмирає,
А летить у небеса.
Але тата, сина вже нема...
І доня плаче, дивлячись у небо,
І мама ніченьки не досипа,
Все молиться за сина в небесах
І миру просить задля нас,
Щоб більше не було таких образ
Для мами, доні чи синочка,
Що так чекають свого АТОВця...

*Ютовець Анастасія,
6-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Славетний край

Славетний край, який нещадно нищать
Брати наші сусідні,
Які ще так недавно
Клялись у вірній нам любові.

Сьогодні ж, горе нам та плач,
Який лунає всюди,
Батьки оплакую дітей
Та діти, що не знають тиші,
Що звикли жити з свистом куль.
Я хочу миру, спокою і ласки,
Що б діти бавились у гру,
Де жодних пострілів й гармат,
А лиш безкрайне небо та тепло.

*Басюк Тетяна,
7-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна.
Мені наснилася війна.
І ніби побувала я на фронті,
Де ми втрачаєм патріотів.
Той сон, страшніший за жахіття був:
Шум пострілів гармат навкруг,
З грудей солдата кров тече невинно.
Та він встає і йде повільно,
Зі зброєю в руках захищати батьківщину,
Рідну неньку Україну.
Я озирнулась навкруги,
А там руїни лиш одні.
Усі тварини повтікали,
На землі – рослини розстріляли,
Лишилась квітка, лиш одна – надія,
Що падать духом не дала.
Вона вселила віру в краще,
В майбутнє світле і прекрасне,
В якому збудуться всі мрії,
І люди там щодня радіють!
Мені наснилася війна
І ніби побувала я на фронті,
Де ми втрачаєм патріотів....

*Ковальчук Аліна,
7 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Україна посеред вогню
Жила собі Вкраїна, процвітала,
Не чула пострілів гармат.
За що ж ти, рідна Земле, постраждала?
За що тебе накрив той темний птах?

Чому війна ввірвалась в Україну?
Земля ж не винна ні у чому! Ні!
Чому все нищать і руйнують до загину?
А ще братами звались «москалі»...

Війна ввірвалась, мов той шторм, цунамі,
Мов вихор, смерч, мов землетрус.
Війна трива... Чому це сталося саме з нами?
Не розумію я й тому боюсь...

Спинилась я й затамувала подих,
Солоні ріки сліз скотилися з очей...
Герої наші, що здійснили подвиг,
Стояли на смерть тисячі ночей.

Вже шостий рік Вкраїна у вогні,
Як боляче про це нам говорити,
Лише б почути, що кінець війні,
Щоб знов на повну силу жити.

*Михальчук Наталя,
7-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир очима дітей
Поле..Небо..Сонце світить..
У червоних маках діти...
Війна бездушна може все забрати:
Батьків любов,надії й сподівання.

А ще яскраву мрію, віру і кохання.
Та ми велику маємо надію,
Що полум'я війни не згасить мрію,
Що буде поле жовтим, небо синім,
Народ наш дружним і щасливим.

*Садова Олександра,
7-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

**Найжорстокіша війна
Яка жорстока ця війна!
В Україні знов вона!**

.....
Не жаліє й не шкодує,
Йде вбиваючи, руйнує.
Ранить серце, руки, ноги,
Щоб ми збилися з дороги.

Українці сильні духом,
Як сказав колись Франко.
Ми піднімося в купол
І поборем війну, зло.

Лиш тоді в нас мир настане,
Як з колін устанем ми.
І підем до перемоги,
Як в Козаччини часи.

Знову сонечко засяє,
Гарні квіти зацвітуть.
Слово мирне залунає!
Знов щасливими нам будуть!

Бачу, як усяк радіє,
Що ховатися не треба.
У народу є надія –
Ми зберемось просто неба.
І будинки відбудуєм,

Що нам знищила війна,
Волю в боротьбі гартуєм,
Бо Вкраїна в нас одна!

Дочекайтесь, мамо, сина,
Він повернеться з війни.
Україна в нас – єдина!
Вірю я, повір і ти!

Фурман Катерина,

*7 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Не забудь
Не забудь !
У веселий час.
Не забудь!
Коли усе клас.
Не забудь!
Воїна хороброго.
Не забудь!
У лиху годину
Ти згадай, хоч на хвилину.
Не забудь!
Свою Батьківщину.
Не забудь червону калину.
Не забудь, а захисти,
Іскру радості прихисти.
Неодмінно війна ця скінчиться,
І мир у серці оселиться.

Чабак Ольга,

*7-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Україна – держава єдина
Україна – держава єдина.

Найпрекрасніша й найкраща країна.
Тут в злагоді живе кожна сім'я.
Було все це так.
Доки страшна подія
Не забрала в когось тата,
В когось брата,
В когось сина.
Яке страшне все-таки слово – війна.

*Шарафан Олександра,
7 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Оживають розстріляні квіти,
Вже немає куди далі йти.
Плачуть матері і навіть діти,
Що не можуть батька знайти.

Оживають обпалені квіти.
З-під шару землі видно їх.
Чи зникло щастя на світі?
Чом немає батька в живих?

Оживають обстріляні квіти,
Та татусь не вернеться ніколи.
Чи зможу тепер я радіти?
Чи струни життя похололи?

Оживуть тут розстріляні квіти?
Я не можу спокій знайти.
Тату, ми ж твої діти!
Як без тебе нам далі іти?

*Яремчук Тетяна,
7-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна,
І там була одна сім'я –
Тато, мама і донька.
Та доля випала тяжка.

До них у дім попав снаряд.
Нажаль, батьків у дівчинки не стало.
Вони молила Бога і ридала.
Щоб повернути час назад.

Вона не знала, що робити.
Адже, крім сірого вбрання
Йї не було в чому ходити.
Ось так й бродила навмання.

І бачила, як гинуть люди,
І як здригається земля.
Як від військової недуги
Тьмяніють гори і поля.

Від страху я відкрила очі,
І серце билось, наче птах.
Я жити у жаху не хочу,
Я зрозуміла, що це – страх!

І я відчула прилив сили,
І підійшла я до вікна.
Як добре жити в щасті й мирі,
Йї не знати, що таке «війна»!

*Горшкова Діана,
8-Б клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир дитячими очима
Наразі стало складно жити,
Хоч постріли далеко десь...
Та є мета – країну захистити,
Бо це загальний біль наших сердець.

На Донбасі знову чути гармати.
Мати плаче, чекаючи сина...
Хай вороги припинять уже стріляти,
Хай в спокої залишать Батьківщину.

Бо мрію я, щоб не було війни.
Хочу туди де у дітей є мама з татом.
Де людям сняться кольорові сні,
А не журба за втомленим солдатом.

Мій всемогутній Боже! Я не прошу багато.
Всього лиш мир на рідній нам землі,
Щоб працювали люди щиро і завзято,
І щоб жили в любові і теплі!

*Калініна Анастасія,
8 клас, Птицька ЗОШ І-ІІ ст.
Дубенського району, Рівненської обл.*

Так тихо серце б'ється

*Світла пам'ять випускнику Птицької ЗОШ Гуменюку Миколі
Олександровичу.*

*Мобілізований у квітні 2014-го, солдат, водій 51-ї окремої
механізованої бригади, ремонтна рота ремонтно-відновлюваного
батальйону.*

*У серпні перебував удома в короткотерміновій відпустці,
повернувся до підрозділу. Загинув під час прориву з оточення під
Лловайськом, поблизу села Новокатеринівка (Старобешівський
район). Перебував за кермом бортового ЗІЛ-131, зазнав поранень у*

ногу й руку, передав документи воякам, що відходили, сам лишився на соняшниковому полі.

Так тихо серце б'ється,
А по щоці сльоза біжить.
Моя душа не сміється,
Твоє тіло знімале лежить.
Тобі хотілось дуже жити,
Та так боровся за життя,
Ти так хотів добро творити,
Ти так любив наше буття.
Ти мріяв про майбутнє,
Хотів утішити всіх.
Твоє обличчя незабутнє,
Ми не забудемо твій сміх.
Ми тебе в школі пам'ятаємо,
Твої уроки й випускний,
Тебе не раз іще згадаємо,
Адже для нас ти дорогий.
Багато сліз пролито,
Та не вернуть тебе.
Твій гріб уже забито,
І по душі кіт шкребе.
Нам шкода, дуже шкода,
Немає слів щоб описати.
За тобою сумує природа,
А ми не можемо спокійно спати...
Твоя матуся гірко плаче,
А брат не знає, що робить.
Чому тебе забрали, юначе,
Чому сльоза у всіх бринить???
Спочинь спокійно, друже любий,
Прости провини нам усі.
Ми всі хотіли, щоб ти був дужий,
Та ми не в силах допомогти...

*Кравчук Діана,
8 клас, Птицька ЗОШ І-ІІ ст.
Дубенського району, Рівненської обл.*

Я Ангел, що не має крил
Я Ангел, що не має крил,
Я та, котру цурається природа,
Тихенько, я не маю більше сил,
Мене чарує лише ваша врода.

Я Ангел, та не маю крил,
Сьогодні я одна, а завтра зовсім інша,
Я то весела, то сумна, а то без сил,
Я та, котру цурається природа.

Я Ангел, але не маю крил,
Моє життя – лиш біль і стогін,
Я Ангел, я ... А ви?
Мене чарує ваша врода.

Я Ангел, бо не маю крил,
Ви їх забрали із собою,
Я Ангел, що із неба втік,
Я Ангел, Ангел та безсилий...

*Нечипорова Ірина,
8 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Повертайся живим!
Коли закінчиться війна трагічна,
Земля забуде про постріли гармат,
Про тебе слава буде жити вічно,
Простий український воїне-солдат!

Ти знімеш з себе автомата
І форму зміниш на домашній одяг,
Повернешся до рідної хати,
Проте для нас ти назавжди ВОЇН!

Живи, солдате наш, ГЕРОЄ,
За всіх, хто не прийшов додому,
За тих, хто лишився на полі бою.
Навік забувши про біль і втому.

Вони в святій землі лежать,
Що зветься йменням УКРАЇНА,
Сини її, могутня рать,
Що перед ворогом не стала на коліна.

Вже закінчилася війна трагічна,
Земля забула про постріли гармат,
Про тебе слава живе вічно,
Простий український ВОЇНЕ-СОЛДАТ!

*Продун Юліана,
8 клас, Птицька ЗОШ І-ІІ ст.
Дубенського району, Рівненської обл.*

Вічний дотик

Терпкий присмак нікотину
І чийсь безмовний дотик в спину.
Холодний, вічний дотик смерті,
Завмерли руки розпростерті.
Завмерло серце наче ніч,
Прошу, востанне ти поклич.
Мене! І витягни назовні
Мої думки тепер безкровні.
Мені хотілося тепла,
Але година та прийшла.
Та так ще хочеться відчути,
Те, що я змушений забути.
Відчути ніжний колір вітру,
Почути, як проміння квітне.
І тихий помах листопаду,
Моє життя й держави зраду.
Молю! Востанне! Ще хоч раз!
Та світ для мене вже погас...

*Березка Наталія,
9-А клас, НВК № 1,*

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я дякую тобі, солдате...

Я дякую тобі, солдате,
що в мене вдома не стріляють.

Я дякую тобі, солдате,
що в школу кожен день ходжу.

Я дякую тобі, солдате
що мир ти мій охороняєш.

Я дякую тобі за те,
що ти пішов на цю війну.

Як хочеться, щоб швидше все скінчилось,

щоб ворог відступив назад,

і щоб кровопролиття зупинилось

і знов зацвів вишневий сад.

Я дякую за мирне небо,
за спокій, тишу, діток сміх...

Як мало у житті нам треба!

І ти цей спокій нам зберіг.

Я хочу, щоб додому ти вернувся
живий, здоровий, посмішка ясна.

І щоб ніхто про подвиг не забувся

і мама дочекалася тебе твоя.

Я дякую тобі солдате...

*Драч Вікторія,
9-А клас, НВК № 1,*

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я голосую за мир!

Ідуть на схід брати і татки наші.

Хоч час іде, немає миру в нас...

За спокій, щастя і майбутнє світле

я голосую сотні тисяч раз!

За колоски проголосую я наліті

і дивовижний спів пташок,

за чисте небо, маму і дитину,

за цвіт чарівний запашних квіток...
Я вірю: заживуть щасливо українці!
Настане неодмінно мирний час!
Розквітне Україна - ненька.
Зрадіє цьому щиро кожний з нас!

*Заладовська Софія,
9 клас, КЗ «Рівненський науковий ліцей-інтернат»,
м. Рівне*

Майдан Майдан...

І янгол плаче, схилившись над дитиною.
За Україну плаче, за синів,
Що матері сповивали хустиною.
Домовина холодна, німа
Окутана кров'ю і долями.
Оживе мертве тло,
І правда гірка заплаче над могилами хворими.
Що ти знаєш про майдан?
Мало знаєш про трагедію і шану,
І спалені гідності слова, вічність напише на меморіалі слави.
Чого варте слово і мовчання?
Вони, нсначе батальйон,
Під унісон несли крилате сяйво,
Їх мільйон...
Нескорених від кулі патріотів.
На полі битви обірвались рани,
Від куль пронизаних до поту.
Лунає голос слави, волі!
І залишається увіковічена держава.
Нитки переплітають оксамитові портрети,
Їх погляд, вічності журба.
Не варті золоті буклети пера письменного ...
Пофілософствуй о людину вільна,
Обірвалося життя ...
У голубу блакить злітаються мадонни,
То думи, совість, боротьба .

Герої склали печатки животворні,
А сивина то матері таврована наруга,
Не роздають ці долі...
Чорна порожнеча вбирає в себе кулі...
І залишилась на вікні свіча

*Момотюк Віра,
9 клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Україна – єдина!
Україна – єдина!
На землі лиш одна,
Ті лани, де пшениця та жито бувають,
Золоті колоски, мов ті хвилі Дніпра,
Жайвороночки в небі весело співають!
І здається, це – сон, що на Сході війна,
Та, на жаль, то не сон, а страшная реальність,
Люди гинуть, там плач,
Там людська ллеться кров.
І як хочеться крикнути: «Люди, покайтесь,
Зупиніть ту війну! Проявіть ви любов
До людського життя і до нашої рідної неньки!
Досить смерті, розрухи,
Досить сиріт та вдів.
Хай цвіте Україна, хай мир завжди буде,
Хай пишаються люди красою її,
Україна – єдина була, є і буде!
І ніщо, і ніхто не здолає її.

*Басараб Аліна- Іванна,
10 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна, де чути постріли, крик та плач, яка наводить страх. Та такий страх, що хочеться втекти далеко-

далеко...

Я хочу бачити одну,
Свою країну чарівну,
Де вулиці наповнені щасливими людьми,
Де дітлахи незнатимуть жахіть війни,
Де дивишся на небокрай і тонеш у проміннях сонця..
Недарма І.Франко, Т. Шевченко, Леся Українка
боролися за Україну, вони вірили в нас – майбутнє покоління...
Вони повірили у нас,
Що ми збудуємо вкраїну щастя,
Де кожному знайдеться місце,
Де гордо майорітиме жовто-блакитний прапор,
Де звучатиме державний гімн і де нема війни.
Я хочу вірити, що все це не даремно. Не просто так молоді
хлопці поклали душу і тіло.
Вони роблять це для нас, щоб ми з тобою могли все змінити.
Тож встаньмо і зробімо хоча б щось ,адже все велике
починається з малого.
Ми разом зможемо закінчити цей жадливий сон, якщо знайдемо
у собі сили...

*Титечко Олександра,
10-В клас. КЗ «РОНЛІ»,
м.Рівне*

Волошкові крила

Той край широкий, мова солов'їна,
Ласкавий спів дівочий та мала дитина.
Ти кажеш не впізнав тої країни,
Ні, ти просто не побачив її в тіні.
Земля, що здавна встелена лісами,
Тепер покрита голими полями.
Але, постій, чекай. Дивись, щось розцвітає,
Неначе знов народжується, знов буяє.
Поглянь, летить у небі вільний птах,
Вирує поміж хмар небесних в її снах.
«Вона» хоче летіти, хоче вітром стати,

Мати свободу й линути у всі краї,
Вона, єдине, хоче крила мати,
Які уберезуть від горя і біди.
Спитаєте, чого бажає вітер наздогнати,
У синім небі візерунки малювать,
Від кого своє серце захищати,
І крилами маршрути планувать.
Хто в снах тих бачить цвіт посеред поля,
Хто сподівається, що, певно, зацвіте,
Хто у своїх мріях думає про долю,
І ту волошку, що в долині сонця жде.
Вона і думає, їй сниться, вона мріє,
Що разу про густий зелений ліс,
Що її серце знов зігріє,
Покаже справжню суть із-за куліс.
Хто та дівчина, чиї коси плете вітер,
І хто літає посеред хмарин,
Чиї думки завжди дають надію,
Прибавлять сили, для підкорення вершин.
Яка красуня маючи простори,
Просить про мир на всій свої землі,
Співає вона пісні колискові і хоче обійняти ті краї.
Бажає пригорнути, та не може,
Бо темрява покрила шлях доріг,
І як дійти тепер красуні гождій,
Як подолати силу той пільми.
Де віднайти дорогу, світло у тунелі,
Заплутаних країнами пугів,
І як побачити у дивній тій пустелі,
Всі відповіді зоряних шляхів.
Як тій дівчині вийти з того лісу,
Зустріти птаха, що веде у далечинь,
Що підбере на крила, відгорне завісу,
Покаже ту стежину у височинь.
Ви, певно, знаєте, красуню ту чарівну,
Не раз ви бачили і говорили з нею,

Та тільки б кожному почути ту країну,
Яка шепоче до своїх дітей.
Але дівчина знає, що все ж чують,
І бачить, як народ її стоїть,
Вона готова покривати землю
А він готовий захищати ту блакить.
У міцнім союзі із вогнем у серці,
Побачить ворог як дрижить земля,
Та тільки то не буде звук ядерця,
То буде стукіт українського життя.
Пустеля зникне, темрява погасне,
Вільні птахи полинуть у майбуття,
І та дівчина, на сніданку з часом,
Побачить вквітчані волошками поля.

*Трофімчук Ілля,
10-А клас, КЗ «РОНЛІ»,
м.Рівне*

Життя там буде, де війни нема!
“Ти ще малий, рости та розвивайся!” –
Так кажуть всі дорослі дітлахам.
Як бути осторонь, якщо в мою країну
ввірвалася некликана війна?

Чи можу я радіти квітам, травам?
Струмку, що в лісі, співу солов'я?
Коли в моїй країні плачуть діти,
що тата їхнього украла зла війна?

Як тішитись, коли замість світанку
палахкотять вогнем домівки дітлахів?
Коли свій день народження стрічають
не з подарунком, з кулеметом між руїн?

“Радій і вчись!” Як втілити в життя це,
Коли ні школи, ні книжок нема,
коли щовечора ми не портфель збираєм,

А рятівний рюкзак, бо в нас іде війна?

Так, ми малі, багато що не знаєм:
законів фізики чи хімії... Дарма...

Та формулу єдину пам'ятаєм:
“Життя там буде, де війни нема!”

Можливо, не усе від нас в житті залежить,
Існує Сила Вища, Неземна!

Тому, весь український люд, схилив коліна, Бога просить,
Щоб закінчилась ця немилосердна війна!

Щоб діти знову з татом обнялися,

Щоб зникли сльози українських матерів,

Щоб знову колосилася пшениця

На нашій рідній, даній Господом землі!

Julia Schetinin,

Class 10rB,

Oberwaldschule, Grebenhain Deutschland

Frieden

Durch Frieden lernt man liebe.

Frieden ist ausschlaggebend für Glück.

Richtig glücklich ist man erst mit Frieden.

Wenn man nichts mehr hat hält man an Klenigkeiten fest, an dem
kleinen Funken

Hoffnung an Frieden an den man noch glauben kann. Wenn man
genaug daran

glaubt kommt der Frieden auch zu dir.

F - Freundlichkeit

R - Reichtum

I - Intelligenz Integration

E - Erfahrung

D - Durchblick

E - erhalten

N - nie wieder Nachbarschaft neue Freunde

*Вельська Марина,
11 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир починається з тебе!
Мир починається з тебе!
Якщо буде мир на Землі,
Добре житиметься кожному
Комусь, тобі і мені!
Радість усюди пануватиме.
Кожна дитина родину матиме!
Якщо поселиться в серці
До людей любов,
Про них будеш думати всюди,
Думатимеш знову і знов.
Світ неповторний! Світ наш прекрасний!
Хай же над нами світить сонечко ясне!
Хочу, щоб світі мир панував!
Щоб кожний у світ його захищав!

*Захуцький Ярослав,
11 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Чому плачуть українські матері

Вибач, мамо, за те, що я загинув.
Ти мене так чекала, а я тут поліг.
Вибач, мамо, боронив Батьківщину,
Обіцяв повернутись, але так і не зміг.
Чекає на мене любляча родина:
Ненька, кохана і рідна дитина.
Та й братів залишити теж вже не могу:
Загинуть без мене. Бережи усіх, Боже!
Вибач, матусю, зіронько ясна,
Я не хотів, щоб ти вмерла завчасно.
Колись на війну мене проводжала,

А що буде далі, й сама ти не знала.
Не знала, мамо, що я там вмираю,
Що тіло моє кров'ю стікає.
Хотів би я знову додому вернутись,
Про страшну війну навіки забутись.

Клименко Гліб,

*11-Б клас, КЗ «Рівненський обласний науковий ліцей-інтернат»,
м. Рівне*

Вертайся живим !

Молюся до Бога: «Спасибі за дім,
за тата, за маму, родинний інтим,
спасибі за силу і захисту грім!»

І на колінах від болю кричу:
«Спаси і її – Україну мою!»

Я вірю: надія моя у молитві.
Лиш Бог відведе і врятує у битві!
І кожного сина Неньки-Вкраїни
живим поверне в материнські обійми!
Вертайся живим!

Ковальчук Марія,

*11 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Про що розкаже обеліск

«Пробач мені, мамо, – я все ж таки загинув.
Пробач мені, мамо, – мене вже не вернуть.
Пробач мені, мамо, – я стояв за Батьківщину,
А тепер вирушаю в останню путь.

Був я на фронті, країну боронив.
Не боявся ні ворога, ні залізних злив.
Стальний уламок серце моє пробив –
І тепер назавжди повіки я закрив.

Не побачу більше я малую доню
І тебе, матусю, і свою кохану.
До побачення усім вам, тільки не журіться,
Бо чекають вже на мене в іншому місці.»

*Тащук Андрій,
11 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за мир!
Миру в Україні бути,
Миру хочуть люди.
І дорослі і малі,
прагнуть миру на Землі.
Хай квітне наша Україна.
Як коло хати цвітне калина.
Щоб мир і злагода
Навколо панувала.
Щоб мати сина
Ніколи не ховала.
Не можна все вирішувати війною,
Потрібно жити спільною метою.
Всі просять доньки і сини,
Щоб не було війни.
Я знаю: тобі мир лише у сні, сниться.
Та вірю: війна ця скоро вже скінчиться.

ПРОЗА

*Кучер Олександра,
1 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№ 4,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Мир дитячими очима

Мир – це як моя сім'я, де тато, мама, дідусь, бабуся і я любимо один одного. Навіщо нам сваритися і завдавати болю один одному?

Мир на моїй землі – це коли нікого не вбивають і не руйнують будинки. В усіх сім'ях є тато і мама. Не потрібно ходити на могили і класти квіти, згадувати зі слізьми своїх рідних.

Якщо у кожної людини в серці буде мир, то і на всій землі теж буде мир.

*Олененко Анастасія,
1 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№4,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Мир дитячими очима

Мир – це наша рідна земля. Це означає – миритися з друзями, з однокласниками, навіть з незнайомими людьми.

Мир – це моя дружня сім'я, моя родина, де всі один одного люблять, поважають, вислуховують, жаліють, допомагають. У нас в родині мир і злагода.

Якщо буде мир, то всі люди будуть почувати себе добре, будуть щасливими, будуть посміхатися і радіти життю.

Хай світить сонечко і буде мир на всій планеті Земля!

*Тертій Анастасія,
1 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№4,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Мир дитячими очима

Мир – це злагода, це коли всі дружать між собою, коли всі щасливі, коли немає війни. Мир потрібен усім людям. Коли іде війна, то люди сумують і плачуть тому, що помирають батьки, рідні, знайомі.

У всьому світі діти хочуть миру. Як добре жити під мирним небом!

Сердюченко Рузана,

*1 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за мир!

У світі все так не просто. Я це зрозуміла, коли прийшла до школи. На уроці читання ми вивчали букву «М». Я вперше прочитала слово **мама**. Діти називали слова, які починаються на цю літеру. Марійка назвала слово **мир**. Вчителька розповіла нам що це слово означає. Нам дуже сподобалося воно. Я люблю мир. Мир – це сонечко яскраве, радісний сміх, блакитне небо. Але є слово **війна**. Воно несе біль і втрати для людей. Тому я голосую за мир!

Бойко Юлія,

*2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Лист солдату

Дорогий солдате! Пише тобі учениця другого класу Бойко Юлія. Я дуже люблю свою Батьківщину і хвилююся за її долю. У мене щемить серце, коли я чую слово «війна». Я знаю, що на тебе чекають рідні, чекаємо усі ми. Я знаю, що ти не один, з тобою сотні і тисячі. Дякую, що ти не шкодуєш свого здоров'я, захищаєш нашу Україну, оберігаєш наш мир і спокій. Дякую за те, що я маю можливість навчатися у школі, гратися на майданчику, радіти щодня життю. Знай, що я тебе люблю і молюся за тебе. Вся моя сім'я бажає тобі живим і здоровим повернутися додому.

Боровець Вероніка,

*2-Б, ЗОШ № 16,
м. Рівне,*

Україна - єдина!

Ми всі прагнемо миру. Але що робить кожен з нас для цього особисто? Ми не вміємо радіти і дякувати за те, що

маємо. Постійно нарікаємо. У всьому винна влада, керівництво на роботі, вчителі, сусіди... Всі, крім нас самих. Коли навкруги всі не такі, можливо, потрібно подивитися глибше у себе?

Якщо ми насправді хочемо миру, почнімо з себе! Любімо свою сім'ю та рідних, вміймо попросити вибачення в сусідів. Переглянемо своє ставлення до влади, адже Біблія каже, що який народ, такий і Цар, влада... Несімо мир усі, як єдина Україна!

Мир дитячими очима

Я постійно запитую себе, чому дорослі такі сердиті? Чому постійно незадоволені, без настрою, сваряться, критикують усіх. Чому рідко запрошують друзів додому? Тому що ремонт дорогий зробили! Чому годинами сидять в Інтернеті? Дітям теж дадуть планшета чи айфона, аби не заважали. А де живе спілкування?! Дорослі, а може досить вже? Прокиньтесь!

Війна починається в середині кожного з вас. Ви несете її у сім'ю, суспільство, державу. Зупиніться! Подивіться на усе очима дитини. Навчіться прощати, прагніть добра для ближнього. Не заздріть, почніть радіти успіхам інших. Почнімо наводити лад у своїх серцях, і я вірю - тоді прийде мир!

*Верхушкін Андрій,
2-А клас, НВК №26,
Рівне*

Я голосую за мир!

Якби не було війни, то люди б не гинули і не були каліками. Діти не залишилися б без батьків. А батьки не ховали своїх дітей. Війна – це велике горе, це сльози, це смерть. Дуже хочу, щоб війна на нашій землі швидше закінчилась!

*Віюк Аліна,
2-Е клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Жінкам-матерям, воїнам АТО

Всі знають, що в Україні йде війна. Не якась там революція між націями України й Росії, а справжня агресія з боку Росії. Сьогодні ворожий чобіт топче нашу рідну землю. Я не вірю, що

це громадянська війна. Це війна українського народу проти загарбників, які вбивають мирних людей. На захист Батьківщини пішли татусі, брати й мами. Одній з них і присвячується цей вірш. Мамі, яка повинна бути зі своїми дітками, лікувати хворих, а замість цього пішла захищати свою землю й загинула від кулі ворога.

Матусю моя рідненька,
Пробач – я тебе молю
А серце моє маленьке
Стискається від жалю.
Лежиш ти в землі холодній,
Уже летить до неба душа
Я знаю, тобі там добре,
Бо щирою ти була.
Не хвилюйся за нас хороша,
Не підем поганим шляхом.
Ти молися за щастя зверху
Щоб добре у нас все було.
Прощай назавжди, моя мамо,
Я буду тебе пам'ятати.
Прийду на твою могилу,
Щоб шану тобі віддати.

Пам'ятаймо, для всіх нас вони – герої. Слава Україні! Героям
Слава!

*Гонзолевська Єва,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я люблю мир. Я люблю дивитися на небо, де кружляють птахи. Мені подобається слухати звуки лісу, пісню струмка. Мене радують квіти. У мене є мама, тато, рідня. Я щаслива, і так має бути у всіх. Не буде миру – не буде щастя. Не буде миру – не буде нас.

Я голосую за мир!

*Григорійчук Ольга,
2-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Дорогий мій Захисник, тобі пише Оля. Мені 8 років. Я навчаюся у 2-А класі школи № 12 міста Рівного. Моє улюблене хобі – малювання. У мене велика родина, яку я дуже люблю. У мене є хом'ячиха Персик.

Позавчора я з мамою і її подругою дивились у кінотеатрі фільм «Наші Котики». Це була комедія, але мало хто сміявся, бо вона була про війну. Мама казала, що насправді на війні набагато важче, ніж показано на екрані, і я їй вірю. Це дорослий фільм, але я додивилась його до кінця.

Як ти? Ти не голодний? Ти маєш хоч трішки вільного часу? Як ти відпочиваєш? Мабуть, тобі там дуже холодно і сумно. Ти втомився і сумуєш за своєю сім'єю.

Дякую тобі за те, що захищаєш нас і ризикуєш своїм життям. Завдяки тобі я можу вчитись у школі, ходити на танці, гуляти.

Я вірю, що ми переможемо, бо ти та інші воїни сильні і добро завжди перемагає зло. Ми з мамою молимося за тебе та за перемогу. Швидше повертайся додому.

З повагою, Оля

*Гринчук Аліна,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мені б хотілось жити в голові дорослих... Щоб ви розуміли мої дитячі-недитячі мрії. Ви вирости, і забули, ким були. Стали злими, у війни граєте... і тому багато людей тікають з країни. Я хочу жити в Україні, на мирній землі! Хочу, щоб мій тато більше не їздив на Схід. Хочу, щоб всі були добрими!

*Дудка Йосип,
2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Сонечко, мама, весна, мир...Які зрозумілі для всіх слова. Ми знаємо їх з дитинства, від них тепло і приємно стає на душі. А від слів: війна, горе, сльози, смуток – стає страшно і холодно. Мені хочеться маму свою завжди бачити усміхненою, татуса – веселим, старших братів – турботливими. Для мене мир, коли вся моя велика сім'я збирається за одним столом, гомонять, сміються. Мир – це дитячий сміх, голубе чисте небо, лагідні очі рідних і близьких тобі людей.

*Козлюк Ангеліна,
2-А клас. РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

В маленькому селі на Луганщині живе дівчинка Оля. Під час бойових дій усі її друзі роз'їхалися по різних куточках України. Оля сумує, школи в селі не залишилося, їй немає де навчатися. І тільки він, один квітничок на шкільному подвір'ї. Розстріляні квіти від ворожих куль. Оля щодня ходить до нього прибирати та підливати квіти, ті що залишилися, ті що вціліли.

Цей день настав. Одного погожого дня Оля як завжди йшла провідати квітник, вона зупинилась. На її обличчі з'явилась посмішка, це були вони – квіти які розцвіли, перегойдуючись у різні сторони під легкими промінчиками сонця. Це був найкращий подарунок за старання дівчинки. Оля й надалі щодня ходить до квітника та мимоволі поглядає на зруйновану школу, з надією на прекрасне. А можливо й на школу чекає такий один погожий день, коли дівчинка прийде вкотре на подвір'я, а там не тільки розстріляні квіти оживають.

*Кравченко Катерина,
2-Б, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Що для мене означає слово «мир»? Сонце, веселка в небі, усміхнені мама і тато, безтурботні забави та ігри... Мир – це коли ти можеш гуляти босими ніжками по м'якій травичці, розганяти стомлених бджіл-трудівничок з барвистих квітів, смакувати свіженькими пиріжками з корицею, насолоджуватись переглядом улюблених мультиків.

Мир – це коли в школі тебе зустрічають беззубі посмішки друзів-першокласників, на вигляд сувора, а насправді дуже добра вчителька, невгамовні перерви та цікаві уроки.

Мир –це наймиліше слово, адже воно дарує спокій, радість і впевненість у завтрашньому дні.

*Мельничук Олександра,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Лист воїну

Любий солдате! Я ще маленька дівчинка, але знаю, що у нас в країні війна. Війна – це коли гинуть люди, коли дорослі стріляють зі зброї. Війна – це коли плачуть, сумують, коли немає домівок, шкіл. Війна – це страх, горе. Мені це все не подобається, я знаю, що люди народжуються для добра.

Дорогий солдате! Завдяки тобі я вчуся в школі, гуляю з друзями, танцюю, радію життю. Дякую тобі! Повертайся живим!

*Осіпчук Варвара,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Лист до бійців АТО

Добрий день, безстрашні українські воїни!

Дякую вам за те, що оберігаєте Україну і захищаете нас усіх, а також мене, мого братика і сестричку, моїх батьків.

Бажаю вам мужності, міцного здоров'я. Я хочу, щоб ви повернулися додому!

Хочу, щоб війна ця жахлива війна закінчилася нашою перемогою!

Дякую вам!

*Петришина Аліна,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я хочу, щоб у всьому світі були мир та злагода. Мій тато був на сході України, на війні. Я знаю, як чекати татуся і боятися. Я бачила, як переживала мама, бабуся і дідусь. Мені дуже було сумно. Хочу, щоб люди ніколи не стріляли, щоб татусі гралися зі своїми дітками. Щоб не було війни! Я люблю тебе, тато! Будь зі мною!

Я, маленька українка, і я голосую за мир!

*Рижко Анна,
2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Україна – єдина!

Ми живемо в Україні. Українці де б не були, де б не жили, завжди мріють повернутися на Батьківщину. Українська земля і мова ніби магніт притягує своїх дітей.

Солдати сьогодення, які не зважаючи ні на що, захищають нас, гинуть з вірою у серці і душі, що держава колись зможе оцінити їх подвиг – вони діти своєї землі. Любов, відчуття рідного дому еднають Україну. Скажіть, з такими дітьми невже можливо поділити Україну?

Не дивлячись ні на час, ні на століття, статус – ми любимо Україну такою, якою вона є!

*Сахно Максим,
1 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за мир!

Цього року зима не порадувала нас снігом. Снігової баби я так і не зліпив. З друзями в сніжки не грав. Але я не сумую! Тому що я вчуся у школі, в першому класі. У мене є багато

друзів. Ми граємо в різні ігри на уроках, працюємо з лего. Я навчився читати і писати. А ще у нашій сім'ї з'явилася моя сестричка. Вона така кумедна! Ми її всі дуже любимо.

Я дуже щасливий! Щастя – це коли всі радісні, бо є мир і спокій навколо тебе. Я хочу, щоб завжди так було. Тому я голосую за мир!

Сердюченко Євеліна,

*2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Україна – єдина!

У мене звичайна українська сім'я: мама, тато, старший брат і я. Ми живемо дружно, весело і щасливо. У мене є ще одна сім'я – шкільна. Мої однокласники, друзі, улюблена вчителька щасливі разом зі мною. Я не можу собі уявити життя без них усіх. Як можна розділити мою Батьківщину? Україна була, є і буде єдиною країною! Тому і дорослі, і діти єдині у своїх бажаннях і мріях – роз'єднати нас неможливо. Ми хочемо жити у мирі!

Сидорук Каміла,

*2-Б, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдатів

Ніколи не оминай солдатських могил. Поховані у них вічно живі для нас воїни, які віддали своє життя за сліпучу веселку, яскраве сонце, безтурботні посмішки...

Воїни-солдати йшли на війну не заради нагороди чи слави, а для того, щоб подарувати нам мирне небо над головою. За довгий час ще не розшукали всіх солдатських могил. Та ми пам'ятаємо тих, чие життя обірвала ворожа куля. Солдати, що воювали і зараз воюють, мають сім'ю, родину. Їм є що втрачати. Багато хто не погодився б піти на війну, але не вони. Завдяки їм ми живемо, спокійно ходимо до школи.

Ми повинні пам'ятати всіх, хто боровся за наше життя. В наших серцях вони - герої, які живуть вічно.

*Черкас Назар,
2 - Б клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Мир! World!

Мир - таке коротке слово, а скільки значення в ньому. Кожна країна, сім'я, людина мріє про мир. Про світ, в якому всі люди живуть щасливо та дружно, де немає ненависті і заздрості, де мріють про мир, спокій, добробут.

На жаль, в Україні - війна. Кожного дня помирають солдати, мирні жителі. Плачуть матері, діти, дружини, які не дочекалися своїх синів, батьків і чоловіків з війни.

Мені так хочеться, щоб це все закінчилося, щоб не було сліз, страждань, а панував мир, злагода, любов. І кожен українець забув про цю війну, як про страшний сон.

Я голосую за МИР!

*Шпидюк Ілля,
2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мій голос – майбутнє України

Я маленький українець, живу і навчаюсь у невеличкому місті на Поділлі. Я люблю своє містечко, його мешканців, які радо мене вітають дорогою до школи. Приємно разом з родиною відпочивати у міському парку, відвідувати музеї. Всього цього я міг не відчуті і побачити, якби не мирне небо над головою. Війна – це біда і горе усіх людей, усієї країни. Я хочу бути щасливим, радіти сонечку, радо посміхатися своїй вчительці, гратися з друзями. Я віддаю свій голос за мир. Мир – це майбутнє моєї квітучої країни!

*Якимець Андрій,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Лист воїнам

Доброго дня, захисники!

Мене звати Андрій, мені 8 років. Дякую вам за те, що ви мене захищасте, що я можу вільно гуляти, ходити до школи,

дивитися на чисте небо, що в моєму місті не стріляють. Я буду молитися Богу, щоб ви повернулися здоровими додому, до своїх діток і своїх батьків.

*Якубенко Маргарита,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це радість, це спокій на душі і відчуття захищеності. Мир – це весна, літо, осінь, зима. Мир – це сміх, щастя. Мир – це повітряні кульки, цукерки, іграшки, цікаві книжки. Мир – це коли не стріляють. Мир потрібно цінувати, берегти. Нехай мир буде вічно!

*Ярославська Дарина,
2-А клас, НВК № 26,
м. Рівне*

Дорогий воїне!

Пише тобі учениця 2-А класу Ярославська Дарина. Дякую за те, що ти оберігаєш наш мир та спокій, не шкодуючи свого здоров'я, захищаєш нашу Україну. Я і мої батьки молимося за тебе і хочем, щоб ти якнайшвидше повернувся додому живим і здоровим. Низький тобі уклін. Слава Україні!

*Воропаєва Анна,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Кожного дня коли я лягаю спати, мене не покидає думка. Чому дорослі люди, які правлять державами, не розуміють як нам усім потрібен мир.

Яке страшне слово війна. І ось на Сході діти, які мали б ходити до школи, посміхатися та гратися сидять у підвалах і плачуть. Це – жахливо.

Війна несе горе та загибель близьких людей, фарбує усе у сумні та холодні кольори. Діти народжуються для майбутнього,

для радості і майбутнього країни. Коли люди зрозуміють, що лише любов та надія, доброта та порозуміння можуть принести мир в нашу країну?

Я голосую за мир! За голубе, безхмарне небо, теплий літній вечір, посмішки навколо. Я знаю, настане той час.

Зінь Софія,

*3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я за мирне небо! Я за мир на землі!

Я дуже хочу щоб кожна людина, тварина, і комашка цінувала його. Я кожен день молюся і прошу, щоб людей не сварилися.

Я вважаю, що без миру на землі не буде у людей і щастя, і здоров'я, і добра, і навіть Дня народження. Ми можемо радіти життю, запрошувати в гості друзів і родичів, гарно вчитися, веселитися, мріяти.

Я вважаю, що діти мають запалювати в серцях маленькі ліхтарики миру.

Бажаю усім здоров'я щастя успіхів у навчанні і миру.

Кацура Марія,

*3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Мир це найбільше благо, спокій, радість у родині. Поруч мама і тато, усі рідні. Не треба турбуватися за тата, який захищає нашу країну, людей які залишилися без домівок.

Я мрію про час, коли люди зможуть порозумітися, дарувати один одному турботу, любов та затишок. Як приємно чути веселі, радісні голоси та посмішки наших діток.

Ми народилися у вільній, чудовій країні. Саме від нас залежить якою буде наша країна в майбутньому. Люди – бережіть мир!

*Костюк Данило,
3-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Є така професія – Батьківщину захищати!

Мене дорослі часто запитують: «Ким ти хочеш бути, коли виростеш?» Я ще не вирішив... Але є одна професія, яка дуже важлива – Батьківщину захищати. Це навіть не професія – це обов'язок кожного з нас.

Ми не забуваємо тих людей, дякуючи яким, зараз маємо мирне небо над головою.

Нам усім хочеться жити в мирі, де нема війни, де всі живі та здорові. Але, на жаль, наше життя не позбавлене військової небезпеки. Ми знаємо та пам'ятаємо наших героїв. Ми беремо з них приклад. Та не забудемо тих людей, дякуючи яким ми зараз живемо. Дякуючи яким, ми прокидаємось зранку. Наша армія – це школа для справжніх чоловіків, які оберігають мир!

*Макаров Ярослав,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Повертайся живим!

Нещодавно в новинах показали, як полонені повернулися додому.

Моїй родині пощастило – у нас немає солдатів, яких забрали у полон. Однак, коли по телевізору показували як, здавалося б чужі тьоті і дяді, виходили з літака, ми всією родиною спостерігали за цим хвилюючим моментом, і так раділи кожному, наче це наші близькі друзі. Мама плакала, я сам не розуміючи чому, не міг стримати радості і сльози хотіли накопитися, коли я бачив як рідні біжать до тих солдатів, падають їм в обійми, плачуть, радіють...

У момент, коли я бачив картину повернення наших вояків, захисників нашої Батьківщини, мене охоплювали невідомі мені раніше почуття: наче радісно, наче хочеться плакати, в горлі неначе щось застрягло. І в той момент я зрозумів, що важливо не тільки захищати Батьківщину, але ще дуже важливо повернутися, і повернутися живим!

*Черненко Олександра,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Мир дитячими очима
*Україна – рідне поле,
Україна – рідне місто,
Україна – рідна хата,
Україна – рідне небо.*

Наша Україна має широкі простори, зелені ліси, історичні місця, як і кожна країна світу. На нашій території живе багато різних народів. І кожен з них знаходить себе тут: хтось працює в інституті, на заводі, а хтось продає фрукти на базарі.

Саме в столиці нашої держави – в Києві, є великій аеропорт Бориспіль, який дає змогу швидко потрапити до нас.

Ці люди - гості нашої країни, але й вони своєю працею примножують і змінюють нашу країну. То чому ж сьогодні війна на Сході, чому не хочеться жити в мирі та добрі? Чому гинуть наші батьки, дядьки і брати? Чому заплакані їхні родини?

Можливо, потрібно думати про новий день, про сині світанки, про сто веселок і сто зірниць, щоб кожна родина у сімейному колі дізналась про сто таємниць на планеті?

Напевно, дорослі забули, що в кожного є діти, які хочуть чути веселий сміх щасливих батьків, мамину дзвінку пісню...

Я хочу, щоб наша влада зустрічала новий день з думкою про майбутнє дітей, бо там, де на світі господарі діти – радість і сміх процвітають у світі, і кудись щезають війни, і ненависті нема.

ლუკა მერებაშვილი,

N1 სკოლა,

3 კლასი, საქართველო ქ. მცხეთა

**ჩემთვის სამყარო არის ჩემი ძმები, ჩემი მშობლები ჩემს გარშემო
მყოფი ხალხი რომლებიც სიყვარულს ვუზიარებთ ერთმანეთს,**

სხვა დანარჩენი ალბათ ამის ნაწილია.

სამყარო ჩემთვის ძალიან ლამაზია რადგან არსებობს უამრავი რამ

სამყაროში რასაც შეუძლია ბევრი სიხარული მოგანიჭოს

Переклад

*Мерабішвілі Лука,
3 клас, Школа № 1,
м. Мухета, Грузія,*

Для мене світ – це мої брати, мої батьки, люди навколо мене, які люблять нас, інші, мабуть, є частиною цього. Світ мені такий прекрасний, тому що існує так багато речей у світі, які можуть принести вам багато радості.

*Дячук Тетяна,
4 клас, Висоцька ЗОШ,
Дубровицького р.-ну Рівненської обл.*

Мені наснилася війна..

І сниться сон мені....

Вдягнувшись м'якенькою, теплою ковдрою, поклавши біля себе улюблену ляльку Лол – лягла спати. Перед цим глянула на календарик, який стояв на столі – завтра 20 лютого 2020 року.

Що буде завтра...

– Груди!.. Відкрийте йому груди...Швидше... Швидше... Там рана від кулі. Глибока. Кров витікає. Каска злетіла, волосся розсипалось. Схилились над ним, намагаються зупинити кров.

– Мені не болить... Я – живий... Не болить... Мамо... Я – живий... Я хочу жити... Жити...

«Війна – запитую себе...Так це ж війна.. Та з ким?.. Та з братом», – каже голос .

Здійнявся в небо журавель, кружляє..

Коли я придивилася пильніше, я бачила це обличчя по телевізору, так це ж Нігоян, Сергій Нігоян, якому було лише 20 років. Чому він став журавлем? Чому у нього крила?

Повертаюсь, за ним здійсмається у вись ключ журавлів, їх сто, курличуть, летять у вись, і чую, кажуть: «Не плач, у сотні небесній стоїмо ми на варті. Ми линем у небо, щоб ти жила в такій країні, щоб прекраснішої від неї не було б на цілім світі. Щоб над нею нарешті зійшло сонце. З одного боку омивало її ніжне, блакитне море, а з іншого на сторожі стояли сиві, старі – престарі гори, а жили в цій країні мудрі люди.

А ми будем вашими Ангелами - Охоронцями, берегтимо від всього злого.

Одне лиш будем молити Бога «ЩОБ НЕ ДАРЕМНО».
«Не летіть, не летіть» – кричу я у слід журавлям. Я так
ридала, прокинувшись, біля мене спокійно спала Лол.
Це сон...всього лиш сон..? Чи справді точиться війна?

*Калько Софія,
4-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир на планеті починається з сім'ї

Щодня з екранів телевізорів чи з уст дикторів радіо доводиться чути звіти про бойові дії на сході України. Крім того, в різних ток-шоу зусебіч «смакуються» теми низки військових конфліктів у різних куточках планети. І увесь час найуживанішим словом є слово «мир».

- Його треба досягнути, – говорять одні.
- Його треба забезпечити, – твердять інші.
- Його варто зберегти, – погоджуються разом.

І все це наче про якийсь міфічний об'єкт, щось невловиме, абстрактне, далеке...

От і я часто задумуюся над тим, що ж таке «мир».

На мою думку, мир – це лагідне слово мами, це щирі слова тата, це посмішка усієї сім'ї, гуртом. Мир – це надійне слово «Я»! Воно означає: «Я все зможу!»

Натомість, миру на планеті не вистачає дітям, його дуже мало для літніх людей, і є зовсім трішки – для середнього покоління. Люди, чомусь, не можуть порозумітися.

А я хочу Миру і Злагоди. Знайдіть спільну мову, люди!

Мир не можна отримати і утримати силою. Його можна досягнути лише через порозуміння.

А порозуміння – це основа кожної родини.

*Козак Артем,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

«Мир дитячими очима»

Мені 9 років. Я люблю свою Україну! Я пишаюся тим, що народився саме в цій державі, на цій неповторній землі. І я

сьогодні, як і весь мій народ вболіваю за ту ситуацію, що сталася. Я хочу, щоб ми жили в мирі. І не треба нас роз'єднувати, бо ми всі єдине ціле. Україна єдина. І я голосую за мир. Я голосую за мир тому, що по-іншому й бути не може. Війна – це найстрашніше, що є в світі. А громадянська війна, коли брат іде на брата, сусід на сусіда – просто жах. Коли люди схаменуться? Перестануть лити кров невинних людей. Коли світ буде іншим? Коли з осіб матерів перестануть литися гіркі сльози? Коли перестануть розривати снаряди дітей і людей похилого віку? Всі! Війни більше немає. Як же хочеться мені почути ці слова. Немає більше страху, немає більше горя і втрат серед мирного населення.. Як можна погодитись з цим? Я не хочу жити в країні, в якій страшно жити. Я голосую за мир. Добро перемагало зло, і переможе його і зараз. Досить терпіти цю несправедливість.

*Муравинець Вікторія,
4-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Володимирецький район, Рівненської обл.*

Мені наснилася війна

Йду рідним селищем. Нова вулиця, добротні будинки з європодвір'ями, туями та ялинками. Вишні і сливи над дорогою уже не садять, як колись, не модно. Тепер як у Європі. І раптом за спиною чую пісню «Плине кача». Повертаюсь, бачу кривавий Майдан, який переверне життя, бачу очі тих хлопців, яких уже немає в живих, пораненого лежачого, якого б'ють ногою в груди. Господи, як можна забути таке і простити?!

А далі війна. Оборона Донецького аеропорту. За незламність духу його захисників вороги називали кіборгами. 242 дні тривала оборона. Летовище повністю було зруйновано і взяте під контроль бойовиків. На жаль, у ті дні Донецький аеропорт перетворився на «небесні ворота» для десятків душ його захисників.

Бачу села, по яких б'ють з «Ураганів» і «Градів». Дітей, які сидять в окопах і ночують у підвалах. Тепер на Донбасі і будинки-палаці й халупи – все в руїнах, життя пішло звідти надовго. Чому так сталося? Просто колись було все одно, чийм

іменем названо його вулиця, який прапор майорить над головою. Коли сердобольні наші громадяни кричать: «За що хлопці там воюють і молодими в домовину лягають?» Хочеться відповісти: «Коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, у тому числі й хліб.» В істинності цього крилатого вислову переконувалося багато народів. Думаєте ми хитріші за інших?

*Petrinin Maksim,
Class 4, School "Berehynia",
Vynnyky, Lviv Region, Ukraine,*

Peace by children's eyes

I always had a thought that dark times of war had already past for Ukraine. I have heard so many information from teachers and grandparents about the First and Second Wars in Ukraine. I think it was really a horrible time for our country, so many people died. I even could not imagine that in modern world we would live in the time of war again. I live in Lviv Region and I cannot really recognize what is going on the other side of Ukraine. But, that information that I see on TV and read in Internet is enough to understand that Ukraine is in danger again. When I see men in soldier's uniform I understand that war is close.

I associate the word war with the words - loss, pain, fear, death. I know that war will bring nothing good not for country not for people. The reason for the war was understandable at the beginning. But now, I do not know why we are fighting. It's a pity to hear that every day our soldiers are dying. It is so painful to hear that somebody's father or brother did not come back. It is so hard to lose someone.

I am a child and can do nothing to help my country now. Now I can only pray for peace for Ukraine. But, when I will be a grown up, I will try to do all the best to help my country to be healthy, wealthy and peaceful. I want to live in good and pacific Ukraine. I am sure that it will be so soon!

*Романова Ірина,
4-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Володимирецький район, Рівненської обл.*

**Лист до воїна АТО
Дорогі воїни АТО!**

Зараз в країні де ми живемо іде війна. За ці декілька років було пролито багато крові, втрачено багато життів. Війна- це смерть, сльози, біль і скалічені долі. І мені б дуже хотілося подякувати вам за те, ви оберігаєте нас від ворогів. Я вірю в те, що Україна переможе і над нами буде світле мирне небо

*Савінова Анастасія,
4 клас, Птицька ЗОШ І-ІІ ст.
Дубенського району, Рівненської обл.
Сонце...*

Ніжні промінчики виблискують то на одязі, то на руках, то на одязі... Як хочеться спіймати цей промінь, так хочеться залишити його собі, лише собі і не віддавати його нікому... Нікому... Навіть тобі...

А навіщо? Він тобі не потрібний, адже ти живеш у світі техніки, у світі новітніх технологій і комп'ютерів. У світі залізних лісів, ржавої води і електричного сонця. Хіба тобі цікаво жити? Хіба тобі не хочеться потрапити на волю? Хоч раз пробігтися босоніж по вранішній траві, на якій туман розкидав свої сльози... Чи може ти відмовився полежати на веселковому снігу, що приліг відпочити десь на місяців 4, а інколи і 5...

Я б не відмовилась...

А ще б я хотіла пробігтися босоніж по тому небесному мосту, що люди звикли називати «веселкою», але насправді це місток, ні, великий міст мною і щастям...

А ще я хочу щоб ти побачив захід сонця, ті червоні промені, що спалахують і ніби підпалюють все навкруги...

Можливо ти побачиш політ метелика в літньому саду, те, як він безшумно і водночас так мелодійно витанцює свій танець-політ...

Це так чудово, це мов остання легенда, яку я дарую тобі.

Прокинься, вирвися із залізного лісу, іржавої води і електричного сонця. Спіймай справжній промінчик, той, котрий так хочеться спіймати, то на одязі, то на обличчі, то на руках...

*Худоб'як Андрій,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Вже третій рік підряд беру участь у конкурсі “Я голосую за мир”. Пам'ятаю, як я писав перший раз про те, що пишаюся своїм дядьком, який захищав кордони нашої держави. Минулого року – про те, як ми втомилися від війни.

На жаль, всі вже звикли до того, що кожного дня по телебаченню говорять про загиблих чи поранених бійців на фронті. Також, я впевнений, що багато дітей грають у такі ігри, як Tanki Online, Crossout, Standoff 2 та інші. Але війна, яка триває у нашій державі – це не он-лайн гра. Це втрачені життя людей, розбиті долі родин, нездійснені мрії дітей.

В кожного з нас є своя мрія. Хтось мріє про iPhone, хтось мріє про дуже крутий автомобіль, а хтось – про подорож на Мальдіви.

В мене також є багато мрій. Одна з них – це прокинутися і почути, що війна закінчилась.

А яка у вас мрія?

Я за мир в країні нашій і за все живе.

А як будем жити в мирі, світ з нас приклад візьме!

*Шевчук Лерія,
4-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Україна – єдина!

Моя найкраща в світі сторона,

Чарівна, неповторна, Україно!

Для мене в цілім світі ти - одна

І рідна, й мила, дорога, єдина.

Неважливо, в якому куточку України ми живемо, якою мовою звертаємось до Бога, головне, що ми усі просимо Його

зберегти Україну. Україна – це багата земля під волошковим небом, широкі поля, густі ліси та гірські вершини. Це сині озера, калина край вікна, журавель у небі. Це рідний дім, дорога до школи, це колискова мамина пісня. Це наша Батьківщина, наша земля, наша Україна. Я дуже люблю свою країну попри те, що може для когось десь і краще. Я впевнена, що для справжнього українця не може бути ніде краще, ніж на рідній землі. І для всіх нас Україна залишається єдиною. Незважаючи на усі негаразди, ми, українці, прагнемо одного – спокою, миру та чистого блакитного неба над головою.

*Borkoniuk Kateryna,
Třída 5, základní škola HUMPOLEK,
Humpolek, Česká republika*

Mír s očima dětí

Je ráno. Příroda se probudí. Nebe se probudí a ze zářivých paprsků zbarví žlutě. Je to ráno na Ukrajině, které oznamuje začátek nového dne, nové sny a naděje. Ona každý rok se musí zlepšovat, a proto kozáci bojovali ve starověku, proto dávají během agresivity svůj život vojáky. Věřím, že ukrajinské nebe inspiruje nás všechny svou krásou k velkým vítězstvím a úspěchům, změny života k lepšímu.

Jasně mírové nebe je čistý život a myšlenky a my děti jsme budoucností našeho státu. Jsme pro mírovou práci a štěstí v klidném domě!

*Головань Олександра,
5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за мир!

Щодня по телевізору я чую, як гинуть наші воїни. Мені стає їх шкода, шкода їхніх дітей, які залишилися без тата, батьків, які втратили, можливо, єдиного сина і тепер zostалися на старість одні-однісінькі. І я задумуюся, коли ж прийде спокій у нашу багатостраждальну Україну, коли висохнуть сльози у

матерів, дружин. Я хочу, щоб нарешті настав мир, щоб люди спокійно жили і раділи життю, виховували дітей, будували плани на майбутнє. Тому я голосую за мир !

*Гуцал Віолета,
5 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Мир дитячими очима

Мир на землі дуже важливий. Я хочу, щоб не було ніколи війни, щоб люди не гинули і не страждали. Тому, що мир на землі - це спокій, радість, достаток і любов.

Якби не було війни, то люди не вмирили б від ворожої кулі, не було б дітей-сиріт, бідних і знедолених.

Мир потрібен, щоб ніхто ніколи не плакав і не сумував, щоб люди любили, поважали і дружили один з одним.

Якщо буде мир на землі, то усі будуть щасливі!

*Кісільчук Христина,
5 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Я хочу миру!!!

Мрія! Їх у мене багато, але все життя я думаю лише про одне: «Я хочу миру!!!!» Я вже втомилася! Це не правильно! Діти повинні жити у спокої, не боятися гучних пострілів, не втікати посеред ночі до підвалу... Діти не повинні лишатися сиротами, бо їхні батьки обрали тяжкий шлях боротьби.

Однак, коли я чую новини - хочеться плакати, бо уявляю очі солдат. Вони дивляться на руїни, захищають, чекають і моляться за Мир.

Рани можна вилікувати. Але не всі! Душевні рани – невиліковні!

Я дуже хочу Миру!!!

*Konstantinova Karina,
Třída 5, základní škola HUMPOLEK,
Humpolek, Česká republika*

Lidé na světě chtějí mír!

Všichni vidíme tragédii, ničivé důsledky války na východní Ukrajině. Nikdo neví, kdy to skončí. Domy a města hoří, silnice a mosty jsou zničeny, lidské životy jsou zmrzačeny. Lidé přicházejí o své blízké. Válka je smutek, slzy, bolest. Jsem malý, ale přeji všem mír, štěstí, dobro. Ukrajina je nejlepší země na světě. Žijí zde inteligentní, odvážní a pokojní lidé. To vím, protože jsem se narodil a žil jsem v této krásné zemi dlouhou dobu. I my, děti z celého světa, jim přejeme mír!

*Макарова Поліна,
5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мені наснилася війна...

Зараз я ходжу до 5 класу. Я ще досить мала і не пам'ятаю часу, коли в новинах не говорили про війну на Сході України.

Майже щодня я чую: «Загинув солдат, обстріляли село, люди залишились без дому...». Більше як за п'ять років ми вже звикли до цих слів, для нас тут на мирній території це просто чергові новини.

Час від часу, почувши подібні вісті, я поринаю в думки, намагаючись уявити пережитий біль матерів, які оплакують своїх синів, життя яких забрала ця нечесна, жорстока і нікому не потрібна війна; дітей, які через обстріли не можуть просто гуляти по вулиці, як я; людей, які все життя жили у своєму селі чи місті, а тепер мусять лишити все і тікати в світ заочі; бідолашних, беззахисних тварин, які жили своїм спокійним життям, а зараз мусять ховатися від страшних звуків пострілів.

Задумавшись про це все, уявивши цей страх і нестримний біль, наскільки я можу уявити живучи мирним та спокійним життям, я мрію одного разу прокинутись і сказати: «Мені наснилася війна! І це був просто сон...»

*Мельник Ольга,
5 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Любий солдате!

Мене звати Оля . Я учениця 5 класу однієї із шкіл Рівного. Найперше щиро дякую тобі за мир, спокій і світле небо над головою! Дякую за твою саможертву, що, нешкодуючи свого здоров'я й життя, захищаєш нашу Україну, землі, на яких я народилася, живу й разом з рідними радію життю.

Дорогий воїне, нехай у цей важкий час Бог оберігає тебе від лихого долі, бо саме твої зусилля звільнити Україну від ворогів дають нам, школярам, дорогу та віру в краще й щасливе майбутнє. Нехай твій ангел охоронець завжди буде поруч і оберігає тебе від усякої біди, лиха і нещастя. Коли нога твоя спіткнеться, він підхопить тебе у свої надійні руки і не дозволить впасти. Я надзвичайно пишаюся тобою й вірю в перемогу Справедливості, Правди й Добра.

Пам'ятай, що ти – достойний син України, ти гідний зватися справжнім патріотом нашої держави. Полеглим солдатам вічна пам'ять, а тобі безмежна подяка за мужність і сміливість оберігати те єдине, що дане нам Богом – свою Батьківщину!

Нехай молитва матерів і нас, дітей, будуть щитом і оберегом для тебе. Воїне світла, перемагай і повертайся додому, де на тебе чекають теплі обійми рідних, щирі слова подяки, мир, спокій і нескінченна втіха. Пишаюся тобою і вірю в твою незламність!

**Борітеся – поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава!
І воля святая!**

*Мельничук Ольга,
5-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Лист солдатові

Любий воїне!

Хоча ми не знаємо твого імені та прізвища, я та моя родина щиро дякуємо за те, що ти захищаєш нашу країну від нападників. Моє місто далеко від сходу України, але там далеко ти охороняєш і його, а значить – і мене. Ти покинув рідних, друзів, мирне, затишне життя і пішов виконувати свій синівський обов'язок – захищати Вітчизну.

Дякую за мужність, доброту, витривалість та мудрість. Сподіваюся, що ти повернешся додому живий та здоровий з перемогою над ворогом. Тебе чекають не тільки родичі, але й усі ми.

З повагою Мельничук Оля.

*Мікула Павло,
5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Казка про щастя

Це було влітку 2090 року. Хлопчик Миколка відпочивав у Криму, в свого дідуся. Одного разу, його погляд привернула стаття старенького журналу під назвою «Нав'язана війна». Миколка поцікавився в дідуся, що то за така війна. Дідусь засумував і почав розповідати про 2014 рік., коли було йому 12 років. У його рідний Крим вдерлися зелені чоловічки. «Це були найстрашніші хвилини мого життя», - сказав дідусь. Вони силою та брехнею вкрали Крим, а потім російський тиран забажав ще й Україну. Воїни захопили схід України. Так розгорнулася нав'язана війна, яка забрала багато душ і зламала долі багатьом українцям. Миколка запитав: «Дідусю, а як ми перемогли?». Дідусь відповів: «Ми перемогли завдяки вірі в Бога, хоробрості воїнів та силі правди. Відтоді на Україні завжди панував мир.

Надіюся, що ця казка стане реальністю.

*Поляк Ярик Павло,
5 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія.*

Мир дитячими очима

Мир потрібен у всіх країнах. Я хочу, щоб був мир у моїй рідній країні, де я народився. Я проживаю за межами моєї держави, але мені дуже шкода, що розв'язалася війна між Україною і державою-агресором Росією. Україна - це незалежна суверенна держава, яка має свою історію, культуру і традиції, гарну природу і родючі землі. Це прекрасна країна. Я хочу, щоб про неї більше знали і за кордоном.

Війна приносить смерть невинних людей, а також тих, хто йде захищати свою незалежну державу від окупантів та загарбників.

Якби не було війни, було б краще життя, всі були б привітні, не було б міжрасової ненависті, було б взаєморозуміння між людьми різних національностей. Тому я голосую за мир у своїй державі і у всіх країнах світу. Я за мир!

*Пошивак Ярина,
5-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже часто задаю питання: «Що таке насправді мир?». Уявляю чисту матінку-природу, друзів, батьків, незалежну Україну. Переді мною з'являється картина жовто-блакитного прапора на тлі неба й жовтогарячої пшениці.

Мир – стан спокою, гармонії й злагоди.

*Чепурка Ольга,
5-А клас, Рівненський академічний ліцей ім. Л. Котовської,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Тепле сонце опускається світлим днем додолу. З-за обрію виглядає вечір. Легким кроком прийшла ніч. Я дякуючи за день збагнула, що думки поринули знову далеко: туди, де тепле

сонце осідає на заміновану землю, а вечір виринає гарматними обстрілами невинних людей. Війна в Україні... Мое маленьке дитяче серце стомилось пропускати крізь свої тонкі струни щоденні новини по телебаченню... і знову загинули... Чи довго ще? Чи довго моїм друзям зі Сходу своє дитинство проводити у війні? Жити в страху?

Я так хочу, щоб всі діти були щасливі, усміхнені та мали радісне дитинство. Хочу, щоб в Україні був мир - ясно світило сонечко, квітли квіти, лунав мелодійний спів птахів, дзвінкий сміх дітей, щоб люди розуміли один одного, допомагали один одному, раділи один за одного, підтримували один одного. Я хочу просто жити в мирі та злагоді. Я хочу, щоб ніколи не було війни.

Я вдячна всім, хто захищає нашу Україну!
Боже, збережи нашу Україну!

*Блищик Катерина,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Постріл. Куля швидко потрапляє в ціль – у супротивника. Той безсило падає на пожухлу суху траву. Лише секунда – а скільки страждань. Якби ж загарбник знав, скільки зруйнував він сімей, посиротив дітей, знищив земель.

Я стою біля трухлявого дерева, гілки якого ледь не розвалюються від дотику, але якимось дивом тримаються, окремі навіть зеленіють. Мое тіло напівпрозоре. Я не відчуваю ні холоду, ні вітру, отже, легко зрозуміти, що це лише лихий сон.

Сильний вітер зриває гілку, розбиває її на уламки...

Майже непомітні військові намети, вони замасковані гілками, блідими кущиками високої трави. Тиша. Зрідка перекидаються словами бійці. Суворі, скупі на слова. Раптом виникає незрозуміла напруга. Зібравши нерви в тугий клубок, кожен солдат готується до захисту. Вистояти, вижити, перемогти...

Кожен із бійців має право на життя. Право прогулятися рідними вулицями, обняти кохану й нашіптувати їй ласкаві слова, а чи підняти високо маленьких донечку чи сина. Зустріти теплий світанок десь біля річки чи в горах, у степу чи на полонині. Вирощувати хліб або запашні яблука. Працювати, мріяти, любити... А натомість доводиться воювати...

Бувають страшні сни... Але страшніше те, що війна сьогодні – це реальність.

*Горбель Анастасія
6-Б клас, ліцей №30 «Олімп»,
м. Кременчук, Полтавської обл.*

Оживають розстріляні квіти

Війна... Сухі смертоносні постріли з вогнепальної зброї та гучна канонада гармат не дають мешканцям містечка зімкнути очі вже котру ніч. Страх за життя й відчуття, що ось-ось сліпа, бездушна куля прилетить у твоє вікно, підкочують клубок до горла.

Сонце вже давно спустилося за обрій, а на небі з'явилися зорі й місяць. Щоправда, цього разу він був не молочним, як зазвичай, а яскраво-червоним, наче достигле яблуко. У блідому сьняві ліхтарів можна розгледіти малесенькі сніжинки, які легко й граційно спускаються дотолу. Оголені, чорні постаті дерев навіювали ще більший страх. Здавалося, що це жахливі примари, окутавшись нічною пеленою, химерно гойдали гілками. Трава вкрилася пекучим пилом зруйнованих будинків. Завжди уявляла, що кам'яні споруди непорушно стоятимуть десятиліттями, а то й століттями! А зараз?...

Минуло декілька місяців. Частіше чути стрілянина, наче вогняний смерч, одна за одною спалахують пожежі, що ненажерливим вогнем охоплюють будинки. Усе менше бачу світло у вікнах, бо більшість місцевих переїхала на захід. Війна стає невід'ємною частиною людського життя, страхітливою, але звичною?!

Раптом надворі все затихло. Невже кінець людським стражданям? Хвиля радощів полонила моє тіло й замахала

крильцями надія. Та ось у вухах голосно задзвеніло. Здалося, от із них піде кров. Що за брязкіт на вулиці? Не встигла я визирнути у вікно, як вона все-таки залетіла... Ця сліпа, бездушна куля дісталася й до нас. Чутно, як кричать сусіди й плачуть діти. Підлога висковзує з-під ніг, і тріщить стеля. Б'ється посуд, дзвенить скло. З полиць падають книжки, а ліжка ходять по кімнатах, наче в них повідростали ноги. Підіймаю голову й бачу, як прямо на мене летить люстра. Потім відчуваю потужний удар - і цілковита темрява...

... З туману виринає щаслива, усміхнена мама й заходить у кімнату, бере мене за руку й виводить надвір. А там...

Дерева, колишні страхітливі примари, перетворилися на красенів. Вони вкрилися зеленим листом й біло-рожевим снігом пелюсток. У повітрі стоїть аромат яблуневого цвіту й хвої. Із сосен струмочком тече смола. На соковитій траві, де нещодавно було стільки бруду й пилу, почали оживати розстріляні квіти. Сині волошки, ніби життєдайні джерельця, стелилися серед золотих кульбаб піщаною долівкою лук. А червоні маки надавали цьому пейзажу витонченості й неповторності. Ось воно! Щасливе й радісне життя на Батьківщині.

... Отямилася в лікарні. Розчаровано глянула навколо. На вікні стоїть невеличкий букетик золотих кульбабок та синіх волошок. Такий маленький і беззахисний! Озираюся. Заклопотано та схвильовано носяться коридорами медики, повільно пересуваються поранені військові. Раптом я відчула легкий теплий дотик до плечей. Повернувшись, побачила співчутливий, турботливий погляд медсестри й мужність в очах бійців, які зайшли в палату, утомлених, виснажених, але не зламаних.

...І розчарування зникло, а натомість спалахнув вогник надії, що колись те видиво буде не маренням, а частиною мого буденного життя. Але щасливого, мирного!.. Ще раз глянула на букетик і відчула, що мої розстріляні квіти обов'язково оживуть.

*Гуда Дарина,
6-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Мир

Щодня рано-вранці нас будить ласкаве сонечко! Ах, яке воно привітне, думаю я. Воно обцілює мене своїми сонячними промінчиками, каже мені: «Вставай! Сьогодні буде чудовий день!» Я вибігаю на подвір'я і думаю, як я люблю життя, як я люблю мирне голубе небо.

Нарву букет пахучих лілій та дзвоників та подарую мамі і вона скаже: «Спасибі, моє маленьке сонечко». Я усміхнуся і піду гуляти з друзями. А коли настане вечір ми з мамою подивимося на захід сонця.

– Який прекрасний вечір – думаю я. А там, на Сході – війна. Ідуть роки, а війна не минає. Відважні воїни продовжують боротися за наше життя. Боже збережи Матінку-землю! Збережи МИР на всій землі. Дай сили, мужності й терпіння нашим воїнам, збережи їхнє життя.

Наші дорогі воїни! Ми з нетерпінням чекаємо Вас з Перемогою на рідній землі.

Слава Україні!
Героям Слава!

*Коваль Євгеній,
6-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Я мрію, щоб не було війни, щоб не було пролитої крові і сліз. Багато наших татусів йдуть на війну і вже не повертаються, а я хочу, щоб цього всього не було. Хочу, щоб не було зляканих людей, хочу миру і злагоди в суспільстві, звучання рідної мови в кожному куточку нашої держави. Ця війна роз'єднала ще недавно рідних і близьких людей з країн-сусідів. Близькі люди стали чужими, а це боляче: знати, що у тебе брат або сестра живе на території ворога і сліпо вірить своїй державі-зраднику. Через цю війну щодня в якусь родину приходиться горе, а це чиясь зламана або втрачена життя. Спражні патріоти помирають...

*Котух Маргарита,
6 - Б клас, Клеванська спеціальна школа №2,
Рівненської обл.*

Україна – єдина!

*Знаю, бо казала
мені моя ненька,
що я українка,
правдива, маленька.
Знаю, Україна
серцю мому мила,
я по-українськи
молитися вчила...
(Олена Пчілка)*

Моя рідна земля – Україна. Це край, де я народилася, зростала, де я ходжу до рідної школи. Тут живуть всі рідні та близькі мені люди. Ми радіємо сонцю, насолоджуємося пташиним співом, милуємося Карпатами та красою Кримських гір, дивуємося могутності Дніпра, слухаємо шум моря. Моя найзаповітніша мрія – відвідати всі куточки Батьківщини. Я всім серцем люблю українську мову та пісню. І щиро хочу сподіватися, що на нашій землі запанує мир. Тоді рідне слово полине від заходу до сходу, з півночі до півдня. Бо ми – українці, єдина родина! Миру всім та любові у серцях!

*Кравчук Олександра,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я пішов захищати рідний край

Печаль наповнила моє серце, як я дізнався, скільки дітей навіки заснуло на цьому полі, скільки невинних жінок і чоловіків загинуло на цьому полі від розривів снарядів і мін. Вони втікали від війни. Я стримую слези. Я повинен захищати свою Батьківщину, я мушу її обороняти, навіть коли поляжу сам на цьому полі. Тоді знатиму, що загинув даремно. І ніщо не завадить мені, навіть холодна смерть, змінити свого рішення іти на війну. Я вірю в те, що війна закінчиться і знову запанує мир на Україні. Не залякані, а веселі діти випурхнуть зграйками на гомінливі вулиці міст і сіл. Не завиватимуть сирени, не

ховатимуться люди у підвали, щоб перебути там нальоти й обстріли.

Я схилився над маленьким тілом дівчинки, і гарячі сльози бігли по моїх щоках. Я не витирив їх, не соромився їх.

Я хочу миру в Україні і тому пішов захищати рідний край.

Марчук Василь,

6-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Оживають розстріляні квіти...

При першому погляді на цю тему, задаєшся питанням, а що це означає «Оживають розстріляні квіти»?

На мою думку, тлумачення даного вислову означає, що кожна душа, яка віддала своє життя за Україну - оживає! Усі: козаки, студенти Крут, військові наших часів. Так, вони померли, але їх душі на віки залишаються в наших серцях, звідки й будуть спостерігати за нами. За нашими вчинками, діяльністю і почуттями до неьки України. Вони були такі мужні, як вітер і такі чутливі, як квіти.

Адекватно сприймаючи реальність, ми забуваємо про: патріотизм, про пам'ять тим «Квітам» і тим «Вітрам», що щиро, мужньо і чесно боролися за нас.

Україна понад усе...

Мархайчук Володимир,

6-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Дивлячись на безлад сьогодення, я часто розмірковую: яку країну я хотів би бачити, в якій державі мріяв би жити... Скрізь безлад, сварки, війна, невдоволення державними керівниками. Щоранку усі новини починаються з інформації про кількість поранених та загиблих бійців на фронті. Скрізь розпач, втрати і біль... Молоді люди не можуть знайти роботу з достойною заробітною платою. Роки відмінного навчання у вузах не є запорукою хорошого подальшого життя.

Мені немає сенсу довго думати. Відповідь очевидна. Я хочу жити їв країні, де немає війни. Де мирне небо, щасливі материнські обличчя та їхні діти біля них. Я пишатимуся своєю країною, в якій люди будуть жити, а не виживати, а замість поганих новин лунатимуть наші чудові українські пісні. Ми маємо все :широкі поля родючі землі, мальовничу природу, працьовитих людей. Я хочу жити на своїй, Богом даній землі , спокійній і забезпеченій. Тоді я пишатимуся своєю країною. Я горджуся, що я народився українцем. Хочу вірити, що бажання здійсняться і мої діти та внуки житимуть і пишатимуться країною моєї мрії!

*Парфенюк Богдана,
6-Б клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

У повітрі пахне весною...Небо набуває ніжних кольорів голубого затишку та білого добра. У моє вікно заглядає сонце, так набагато приємніше розпочинати день. У мене школа, танці, малювання. Я маю друзів...На перерві ми завжди поспішаємо по гарячий чай і запашну булку....У нас уже своя традиція!

Я біжу по чай, зупиняюся - і думаю... «А як там? Там, де війна...?»

Там діти теж біжать по чай і булку? У них є своя традиція? Які вони – їхні ранки? І небо?.. Воно так само має кольори затишку і добра?

Я не розумію ігри дорослих, такі жорстокі ігри, де на кону стоять людські долі. Дуже важко збагнути те, що відбувається у світі. І коли я вмикаю ТБ, бачу заплакані очі жінок, матерів та дітей, які так і не дочекалися синів, чоловіків і татусів звідти...

Чому в світі із таким небом так багато жорстокості? Чому в погоні за славою, грошима і владою люди втрачають цінності, власне Я...Чому вирішують за нас наше майбутнє?

Моє маленьке серце палає надією, що дорослі схаменуться і зупиняться на мить, поглянуть на чисте голубе небо, на туман вранці над землею, на дощ, який стелиться сірим покривалом, на сонячне проміння, яке так часто заплутується у моєму

русявому волоссі...Зупиняться – і зрозуміють, наскільки прекрасно жити у гармонії із собою. Зупиняться – і побачать оті заплакані очі мами... Зупиняться – і закінчиться війна!

*Пінчук Діана,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Україна – єдина

Кожна людина з любов'ю та ніжністю згадує місце, де народилася: там минули її дитинство та юність. Для українців це, звичайно, Україна. Можливо, хтось із них живе за кордоном, аж за океаном, але Україна завжди буде в їхніх серцях. Україна – це не тільки незалежна країна (а вона, я вірю, такою буде), а й найгарніша, наймиліша моєму серцю, найрідніша земля. У жодній країні немає таких красивих дівчат, мужніх юнаків, співучих слів'їв, милозвучної мови, щирих і працьовитих людей, як в Україні. А ще – чудової природи від Заходу до Сходу. Україна – єдина. Захід простягнув руку допомоги Сходу, послав своїх синів захищати рідний край від агресора, дав притулок біженцям. Ми – єдині!

*Столяр Світлана,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Звичайний ранок. Усе було б, як завжди, якби не жакливий сон. Мені снилася війна. Увесь жах, що наснився, мене довів до сліз: завивання сирени, спалахи вогню, моя матуся, що схопила мене швидко за руку й повела в підвал, де ми були в безпеці. «А де тато?» - спитала я. Мама відповіла: «Тата більше немає».

Сльози рікою потекли по моїх щоках. У голові панував безлад... але це не так уже й важливо. Важливо те, що в країні війна. Я бачила тільки сон, але ж на Сході війна справжня, реальна, не вигадана. Є значні втрати: і людські жертви, і зруйновані будинки, заводи, шахти. Задумайтеся: скільки людей стало біженцями, як багато дітей – сиротами, а жінок – удовами. Багато батьків до кінця життя оплакуватиме полеглих

дітей. Ти ніяк не можеш знати, що принесе тобі завтра. У тебе немає впевненості в тому, що завтра війна не добереться до твого міста.

Той ранок після жахливого нічного сну я добре запам'ятала, бо, прокинувшись, відразу побігла в кімнату батьків і кинулася в обійми. Тіло все тремтіло, по щоках стікали солоні струмочки сліз.

Будь ласка, цінуюте те, що у вас є, і скажіть: «Дякую Господу Богу за можливість жити на цій Землі в тиші, достатку, любові.»

*Балагутрак Олег,
7 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Мені наснилася війна..

Одного разу мені наснився жахливий сон. Сон про війну.

Це було в лісі. Хоча все що там залишилось, це палаючі стовбури дерев. Земля була червона, від пролитої крові. Все горіло, повсюди було чути лише звуки пострілів з автомату та вибухи гранат. Солдати боролися за життя, як могли. Одні відбивалися кулаками, ножами, лопатами, інші відстрілювалися з автоматів та пістолетів. Поранені переховувалися в окопах, по яких проїжджали танки, а деякі просто не змогли навіть добігти до окопів.

Деся там, далеко було чути вистріли снарядів, що летіли прямо у містечка та села, які були неподалеку. Люди забирали з оселі все найважливіше і швидко тікали звідти, не озираючись назад. Те, що там відбувалося, було схоже на справжнє пекло.

Я прокинувся з тривогою та панікою, але, вийшовши на вулицю, я побачив золоте сонце. Земля була звичайна, ніякої пролитої крові, а навколо чути лише звуки міста, замість вибухів та пострілів.

Я з радістю обняв батьків і спокійно пішов у школу. Так хочеться, щоб на землі завжди панував мир.

*Болюк Анна,
7 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Оживають розстріляні квіти
Неначе чорна квітка польова,
Опалена жорстокими руками,
Звикає жити молода вдова-
Самотня жінка і самотня мама,
Вчорашня наречена юних літ,
Усміхнена і створена любити
Напевно збожеволів білий світ,
Якого розцвітають білі квіти

Матері, вдови, сестри, діти це все чорні квіти. Інакше їх не назвеш, тому, що все світле, що було в їхньому житті забрала війна. Вони жили, любили, планували, але доля розпорядувалася інакше. Заради батьків, жінок, дітей, заради нашого майбутнього, вони- цвіт нації, пішли на війну.

Повертаючись спогадами на Україну, я пригадую, що з кожної четвертої хати хтось пішов на війну. І на жаль, багато не повернулося. Моя Стебницька школа отримала назву Тараса Зозулі. Йому було лише двадцять...він навчався в моїй школі і загинув за моє світле майбутнє. А також я щиро вірю що наша мова ніколи не забудеться і всіх, хто пожертував своїм життям ми будем пам'ятати.

Ми точно знаємо і віримо, що кров їхня була пролита не даремно.І кожної весни, у вигляді червоних маків... оживають розстріляні квіти.

Нехай же постріли заснуть,
І стане тиша над полями,
Бо чорні квіти там ростуть,
Де поливаються сльозами
Тих наречених юних літ
Що були створені любити...
Хай на колінах білий світ,
Прощення просить в чорних квітів!!!

*Borkoniuk Vladyslav,
Třída 7-A, střední škola HUMPOLEK,
Humpolek, Česká republika*

Mír na planetě je štěstí pro děti

Mír ... Pomyslel si někdo z nás na toto slovo? Mír je, když svítí slunce, je to jasná a nekonečná obloha nad vaší hlavou, je to, když zní dětský zpěv, když pšeničná pole šustí a všechno kolem je příjemné a vesele.

Velmi si přeji, aby u nás a našich příbuzných nikdy nebyly problémy. Aby byly děti šťastné každý den, mely touhu učit se nejen ve škole, ale učit se být dobrými, důstojnými lidmi v naší společnosti. Jsem jen malý člověk ve velkém vesmíru, ale dokážu konat dobro.

Pouze v míru, přátelství a harmonii budeme jednou rodinou. My, malí Ukrajinci, hlasujeme za mír po celém světě.

*Денищук Катерина,
7 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна, та не така, в яку грає дівтора, а справжня, повна сліз і розпачу. Ось така війна мені наснилася.

А почалося все з далеких звуків, немов десь неподалік іде гроза, потім, здавалося, що хтось запускає дуже багато голосних салютиків і цей звук наближався все ближче і ближче до нашого містечка. Ставало страшно... Невже знову війна?! Адже колись в школі нам розповідали, що вона вже була. Помиралі мільйони... Навіщо наступати на ті самі граблі? Навіщо повторювати помилки? Так багато запитань і так мало відповідей.

Було чути крики, голосний і гіркий плач. Я зрозуміла, що потрібно тікати, але мої ноги чомусь не хотіли рухатись. Серце вискакувало з грудей, ноги підкошувалися і я відчувала, що втрачаю свідомість, але, почувши дуже потужний крик, я прокинулась, але вже не уві сні. Спочатку я думала, що, глянувши у вікно, я побачу страшну картину, але – ні. Світило

сонечко, і все було спокійно. Я зрозуміла, що це був сон. Я б ще довго дивилась на цю красу, але задзвенів будильник, який сповіщай мені, що треба прокидатись, щоб не запізнитись в школу. Перевівши дух, я вийшла з кімнати і пішла на кухню, де мене чекала мама і теплий, смачнючий сніданок. Сівши за стіл, я взялася снідати. Мама увімкнула телевізор, там транслювали новини. Було цікаво послухати про що будуть розповідати сьогодні. Я уважно слухала і почула ці два слова, ці два найгірші слова: «Розпочалася війна!»

Тепер такі сни будуть у дітлахів???

*Марчук Дмитро,
7-В клас, Рівненська гуманітарна гімназія,
м. Рівне*

Героїв не забудемо ніколи!

Сьогодні 20 лютого 2020 року. В цей день українці святкують 6 річницю пам'яті Героїв Небесної Сотні. Багато людей вийшли на майдан Незалежності в Києві. Вони принесли лампадки і квіти. Серед них є діти і молодь. Атмосфера в столиці урочиста, піднесена і, водночас, сумна. Особливо боляче дивитися на дітей, які несуть у руках портрети своїх татусів і по-дитячому пояснюють: «Мій батько герой, я ним пишаюся, але він зараз на небі!». Серце усіх українців сповнюється болем, коли до пам'ятника загиблим проходять вбиті горем матері та цілують світлини дорогих синочків.

Головне в цих урочистостях не концерт пам'яті, не виступи, не запалена свічка. Головне – це пам'ять про тих, хто віддав своє життя за незалежність, за розбудову держави, за мирне небо. Героїв загинуло не одна сотня, адже щодня вмирають вояки на Сході. Це день Скорботи й Жалю, але не відчаю, бо ми віримо у день настання миру.

*Мецишин Ігор,
7-Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Моя рідна Україно! Ти маєш величезні багатства. Твої землі завжди були ласим шматком для чужоземців. Не було ще

жодного століття без кровопролиття за наш край. Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Кирило Розумовський, Павло Скоропадський, Пилип Орлик – так можна продовжувати ще дуже довго, згадуючи імена людей, яким була небайдужа Україна.

Сучасна Україна... І знову війна. Поповнюється список загиблих. Патріоти знову захищають наші території. Ми живемо у такому цивілізованому світі, досягнули неймовірних висот, а не можемо вирішити питання миру. Наша сторона намагається розв'язати цей безглуздий конфлікт мирним шляхом. Проте Російська Федерація не дотримує обіцянок, веде себе підло та нелюдяно. Вже багато світових політиків визнали Росію як державу-агресора.

Ми повинні пам'ятати про жахи війни, аби такого більше ніколи не повторилося, тому що дії нашого молодого покоління будуть відігравати велику роль у майбутньому. На мою думку, дипломатичні відносини – це мир у всьому світі. Гроші потрібно витратити не на війну, а на розвиток економіки, освіти, медицини. Ми, українці, віримо в те, що скоро у нашій країні закінчиться війна, а відносини між країнами знову будуть дружні. Я голосую за мир!

*Огороднік Владислав,
7 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир

«Мир» – маленьке слово, яке так багато значить для кожної людини. Мир – це щасливе життя людей, у якому немає того жахіття, яке несе безжальна війна, що несправедливо і жорстоко руйнує все на своєму шляху. Мир – це мрія і заповітне бажання для мене, бо вже сьомий рік, як ворог топче мою рідну землю.

Ще й досі війна сіє смерть, руйнує будинки і несе невимовну скорботу.

Мир – це моя надія.

Мої однокласники співчують дітям на Сході, хвилюються за життя захисників. На Покрову ми всім класом написали листи добровольцям, щоб підтримати їх на полі бою. Були раді,

коли отримали вітання від захисників. Віримо, що війна закінчиться скоро і всі добровольці повернуться додому.

Голосую за мирне життя,
За щасливе твоє майбуття,
Моя солов'їна країно –
Рідна моя Україно.

*Палійчук Поліна,
7-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Що таке мир? На мою думку, мир – це вільне життя, життя без страху й болю. Як гарно почуватися вільною людиною та досягати поставлених цілей.

На жаль, у нашій країні, на Сході, наразі триває війна. Можна почути постріли та вибухи снарядів. Багато людей змушені йти на фронт, щоб захищати свободу нашої держави, щоб ми могли спокійно спати, жити, працювати, займатися буденними справами.

Мені боляче дізнаватися, як діти бояться ходити в школу, бо дорога прострілюється ворожими снайперами.

Люди! Коли ж у нашій країні настане мир та спокій? Я мрію почути слова: «Війна закінчилася!» Не хочу жити в країні, де страшно та небезпечно. Закликаю всіх жити в мирі, бути добрими, чуйними та поважати одне одного. Я голосую за мир! А наостанок нагадаю слова Олександра Олеся:

Не сваріться, жийте в згоді:
Тільки мир збере усе,
А незгода, наче вітер,
Все по полю рознесе.

Як не будете всі разом
Йти до спільної мети,
Ви, державу зруйнувавши,
Подастесь у світи.

Ви розгубите ту землю,

Що придбали вам батьки,
А тинятиметься всюди,
Як вигнанці й жебраки.

*Розвод Тетяна,
7 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, тому що хочу, щоб в усіх країнах запанували мир, злагода й любов. А ще бажаю, щоб на сході нашої України закінчилася ця жорстока й несправедлива війна. Хочу, щоб діти не ставали сиротами, щоб люди не голодували і не терпіли знущання.

Я звертаюся до всіх:

– Люди, схаменіться, перестаньте вбивати невинних. Зрозумійте, що кожному пораненому боляче, а вдома його чекають рідні. Відчуйте, як стогне наша земля – багатостраждальна Україна. Не будьте байдужими до чужого болю. Повірте, ніякі гроші не варті того, щоб помирили діти.

– Візьмемо одне одного за руки і будемо голосувати за Мир!

За мир піднімем руки,
Щоб не було розлуки,
Щоб сонце нам світило
І душі всім зігріло.

*Демянчук Анатолій,
8-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир

Війна. Голод. Смерть... Я не думаю, що ці поняття комусь імпонують. Усім людям на планеті хочеться спокою, гармонії. Із сторінок тлумачного словника, ми можемо дізнатися, що ці поняття означають мир у всьому світі. Але там пояснення слова «мир» розглядається у загальному значенні, тобто як перерва між війнами, відсутність конфліктів між державами. Кожна людина прагне жити в мирі. Мир – це невід’ємна складова її

існування. Але виникає проблема, всі говорять про мир в світі, але навіть самі з собою зжитися не можуть! Тоді про який всесвітній мир можна говорити?

Для того, щоб всі гарно сказані слова про мирне існування і життя людей на Землі стали реальністю потрібно починати з найменшого, тобто із самої особистості людини. Для початку потрібно змінити себе, своє ставлення до навколишнього середовища. Потрібно, щоб внутрішній світ кожної людини гармонійно співіснував із зовнішнім. Якщо так і буде, то зберігатиметься мир між групами людей, а потім вже і в державі. Люди повинні бути милосердними, добрими один до одного, щирими, відкритими, не відчувати ворожості і ненависті до свого ближнього.

Та, на жаль, не у всіх частинах світу панує мир. Страждають мирні жителі. Найстрашнішим є те, що часто загострюються національні відносини, тобто воюють люди однієї національності.

Особисто для мене проблема миру на планеті є дуже важливою. Хочеться, щоб ніхто не страждав, у світі панувала злагода. Кожен із нас має право на життя, тому що ми всі діти планети Земля.

*Каяк Софія,
8 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Мені наснилася війна...

Одного дня, мені наснилася війна.

Це був найстрашніший сон у моєму житті . Я прокинулася від жаху та переляку. Жахливо бачити смерті тисячі воїнів, які віддають свої життя за нас. Страшно, коли тисячі дружин залишилися без своїх чоловіків, а діти без татів . Уявіть, що ви заходите до хати та бачите, як вона спорожніла. Важко стає на душі...

А зима натрусилася смертей,
Бідних, невинних людей,
Смерть огортає холодними руками,

законів, це коли «один за всіх», коли радіємо маленьким успіхам, повільно ідучи до своєї мети.

Війну не подолати за день, місяць чи півроку. Війна в кожному нашому серці. Вона глибоко в наших душах. Лише зрозумівши, що доля держави залежить від нас, від кожного жителя України, від мого і твого голосу, лише тоді ми будемо по-справжньому вільними.

*Одемчук Тетяна,
8 - Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мені наснився мир

Вже вкотре новини про бойові дії на Донбасі розхвилювали мене так, що лише в обіймах мами змогла заснути...

Наступного дня, прокинувшись, я дізналася, що у світі нарешті настав мир. У всіх куточках нашої України діти спокійно ходять до школи, граються на дитячих майданчиках, а їхні батьки не хвилюються, що в будь-яку мить почнуть стріляти загарбники.

Йшов 2067 рік.

Європейським судом було прийнято рішення карати президентів тих країн, які розпочали воєнні дії проти якоїсь держави. І це вплинуло на сусідню державу: там змінився президент. Ще ЄС заборонило вибирати президента на другий термін. А в країнах Європи було знищено всі книги, де розповідалося про війни, щоб не травмувати дитячу психіку. Звичайно, такі нововведення змінили життя багатьох, але головне – забезпечили мир.

Якось Артемко повертався зі школи. Хлопчик поспішав додому, щоб запитати дещо у свого дідуся Юзефана. Артемко, на перший погляд, – це звичайний хлопчик, одягнений у шкільну форму: чорні штани, вишиванку і темно-коричневі черевики. Волосся в нього було чорне, неначе крило ворона, а очі зелені, неначе ізумруді. Хоча йому виповнилося вже сім років, проте хлопчик був такий же допитливий, як і в чотири роки. Артемко любив читати і міг усі вихідні просидіти в бібліотеці.

Біля свого будинку хлопчик пришвидшив ходу й з розгону відчинив двері до квартири. Ще з порогу голосно покликав діда й запитав:

– Дідусю, а що означає слово «війна»?

– А де ти почув це слово? – здивувався дід.

– Та прочитав у дуже старій книзі, яка лежала в бібліотеці в коробці, яку мали забрати на макулатуру.

– Зрозумів... І якщо тебе цікавить це слово, то переодягнися й сідай обідати, а я буду розповідати, – подумавши, відповів дід Юзефан.

Артем зняв куртку, роззувся, переодягнувся й побіг на кухню, щоб пообідати та почути розповідь дідуся.

Дідові Юзефану вже 68 років. Він був високим, але трохи зігнутих, і тому здавалося, що в нього був невеликий горб, який зібрав увесь біль його нелегких років життя. Ще дід мав велику сиву бороду і сірі, немов туман, очі. Змахнувши сльозу, поглянув на внука та розпочав оповідь.

– Так, для початку з'ясуємо, що таке війна. Війна – це час, коли політики вирішують певні проблеми не словами, угодами за столом переговорів, а на полі бою іншими засобами. Тобто одна країна змагається з іншою, вихваляючись своєю силою за допомогою зброї. Для політиків – це визнання, збагачення, невеликі трати грошей, а для людей – це втрата рідних, жах, смерть, безнадія, страх за майбутнє дітей. Артемку, ти зрозумів, що війна – це зло?

– Так, дідусю, – витираючи руки відповів хлопчик.

– Ти не бійся, більше не буде війни. Але щоб зберегти мир на землі, необхідно пам'ятати, якою дорогою ціною він нам дістався. Я хочу розповісти тобі про останню війну в Україні.

– Слухаю, – тихо сказав хлопчик.

– Давно це було. Наша країна мала великі втрати. Вона пережила революцію, яка в історії має назву «Революція гідності». У той час загинуло багато патріотів. А коли з нашої країни втік президент, то Путін вирішив знищити Україну, а землі українські приєднати до Росії. Тоді люди вирішили боронити країну і пішли добровольцями на фронт. Повістками

А люд захлинається гіркими сльозами...

У моему сні я бачила, як воїн, який уже помирає, просить поховати його у степу. Цей степ схожий на той з його дитинства...

Сльози і відчай – усе, що я відчуваю.

Прокидаюся і прошу у Бога, щоб це жахіття закінчилося, щоб перестали гинути наші солдати. Нехай українські захисники повертаються у свої домівки живими та неушкодженими. Нехай жахіття війни забудуться, як страшний сон.

*Коваль Олександр,
8-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Лист воїну АТО

Любий воїне АТО, до тебе звертається Олександр, учень 8 класу. Я пишу тобі, щоб побажати сили, мужності та хоробрості! Ти прекрасна людина, яка захищає всіх нас від нападників з боку Росії. Ти дуже сміливий та хороший, якщо пішов захищати свою сім'ю та всіх українців! Я хочу подякувати тобі від імені всіх співвітчизників, ми всі дякуємо тобі! Я дуже хочу, щоб ця війна закінчилась якнайшвидше.

Ти справжній патріот. Будь незламним духом і вір, що ти повернешся неушкодженим. Ми на тебе чекаємо!

*Мітнович Оксана,
8 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Мій голос – майбутнє України!

Так, держава – це я, а не те, що вони з нею зробили. І якби кожен усвідомив, що держава – він, то досі у нас вже була б достойна держава.

Ліна Костенко

Вони! Вони! Вони! В усьому винні вони, але не я. Вони забрали у нас Схід. Вони вбили тисячі людей. Вони не знайшли вихід із ситуації! Вони не змогли зупинити війну!

А я? Що ти зробив для своєї держави? Зробив репост у «Фейсбуці», зняв сторіс в «Інстаграмі»? Що зробив ти?

Послухав новини? Мовчки перечекав, коли вони вирішать всі твої проблеми?

А хіба не ви берете хабарі? Хіба не ми викидаємо сміття там, де не треба? Хіба не ми не прибираємо за собою? Хіба не нам байдуже, що в когось згоріла хата? Хіба не нам нецікаво чути про успіхи інших, але дуже кортить дізнатись про невдачі?

Скажете, до чого тут війна? Сміття? Брехня? Успіх і невдачі? А я вам відповім. Ми не цінуємо, не поважаємо, не любимо не те що нашу країну, а й самих себе. Хіба можна псувати, засмічувати, шкодити тій землі, на якій тобі доведеться жити? Хіба може бути байдуже на всіх, окрім себе? Хіба є нормальним радіти чужому нещастю? Хіба правильно порушувати закони і відкуповуватися від них?

Ми самі знищуємо державу, ідучи проти моралі, законів, правил. Засмічуючи країну, скоро не побачимо власного носа серед бруду.

Згадаємо знову слова Ліни Костенко : «Ми – ушкоджене покоління. Ще від предків щось взяли, а нащадкам вже не маємо що передати. Скільки нас, людства, вже є на планеті? Мільярдів шість? І серед них українці дивна-предивна нація, яка живе тут з правіку, а свою незалежну державу буде аж ось тепер».

Справді, ми унікальна нація, бо нас катували, морили голодом, заковували в концтабори, відправляли на заслання. Ми чомусь завжди зазнавали невдачі, чомусь дуже важко нам даються щасливі сторінки. Історія наповнена чорними плямами.

І ось знову...2014рік. Ще одна виразка, ще одна пухлина нашої нації – війна! Можна звинувачувати владу, людей, країну у тому, що сталося. А можна припинити стояти осторонь, припинити знущатися над самим собою, припинити погано думати, нарікати на інших, заздрити, радіти чужому горю. Пора допомогти, проявити милосердя, доброту, подати комусь руку, не стояти осторонь.

Держава – це те, що ми творимо щодня. Це наша мова, менталітет, звичаї, традиції, наша історія, що формуються щодня. Держава – це кожен із нас, це підтримка, дотримання

було викликано понад 20 000 юнаків і досвідчених чоловіків. Серед добровольців були і жінки.

– І що ми перемогли? – схвильовано запитав хлопчик.

– Не зразу, онучку. Багато сімей втратило рідних, а діти стали сиротами. За весь період війни найбільш кривавим був один літній день, де загинули воїни в Іловайському котлі.

– Іловайський котел?..– заплющив очі хлопчик.

– Так , онучку, правильно. У цій битві, яка тривала з 7 по 31 серпня 2014 року, полягло 368 українських захисників.

– Так багато? – здивувався Артемко. – Це так страшно.

– Це просто жакливо. Але слава Богу війна закінчилася в 2020 році.

– Дідусю, це лише одна війна була за всю історію України?

– На жаль, ні. Їх було чимало. Дехто хотів загарбати нашу батьківщину за родючі землі, а хтось – за те, що ми знаходимося у центрі Європи... Багато болу зазнала наша Україна. Ось чому зараз у школах не розповідають про війни, про минуле, щоб ви думали лише про хороше та не знали, що таке ненависть і зло. Зрозумів?

– Зрозумів. Я буду берегти мир. Піду виконувати ур...

Розвіявся сон – і почувся голос:

– Юзефана! Юзефана! Прокидайся!

– Га, що, де? – скочив на ноги 20-річний хлопець із сірими очима, одягнений у військову форму. Це був Юзефан, а прокинувся він від крику свого побратима Максима.

– Твоя черга вартувати, щоб ворог не підійшов близько до наших позицій. До речі, ти щось говорив у своєму сні. Здалося, що розповідав комусь про цю війну... Якомусь хлопчикові.

– Послухай, а який зараз рік і де ми? – спросоння запитав Юзефан.

– По-моєму, у тебе, друже, щось із головою не те... Зараз 2019 рік, а ми на сході України захищаємо нашу свободу, бережемо сон наших рідних. Я – спати, а ти продовжуй вартувати, щоб ворог не захопив зненацька.

На жаль, молодому Юзефану наснилася старість у мирні часи... Але цей сон він зберіг у своїй пам'яті назавжди. Юзефан

загинув у віці 20 років від влучного пострілу снайпера, але до останнього подиху пам'ятав свого внука Артемка.

Слава Україні!

Героям Слава!

Хай буде мир на нашій Землі!

Собол Юлія,

8 клас, Птицька ЗОШ І-ІІ ст.

Дубенського району, Рівненської обл.

Давай розкидаємо клаптики

Давай розкидаємо різнокольорові клаптики паперу... Вони яскраві, кольорові, такі різні і такі однакові, хоча відтінки якісь нетакі.

Давай їх розсиплемо по всій кімнаті, всюди, щоб жити стало веселіше, адже вже сьома весна війни...

Якій клаптик ти обереш? Червоний? Так, це любов, кохання і пристрасть, але це і кров, не треба... Кров – це боляче... Вистачить Україні вже крові... Обери інший...

Блакитний? О, це небо, вода, весняний вечір, але ні – це та сама блакитна каска Устима, що загинув на майдані...

Візьми краще зелений – колір весняної трави, запашних квітів і приємного листя, що усміхається з дерев... Хоча, на Сході ці квіти більше не зацвітуть, хіба що на могилі он того хлопчини, не бери цей клаптик, він неприємний, візьми краще жовтий – це ж сонце, але це і колір золота, через яке так багато бід і напевно війна через нього також, а можливо краще коричневий – це ж шоколад, кава з молоком і смачне фісташкове морозиво, але і коричневий – це бруд, по якому так тяжко іти до окопів, не потрібно нам грязюки під ногами...

Давай візьмемо рожевий – він такий приємний, адже це колір мрії, ас ні, чомусь мої мрії ніколи не стають реальністю...

Давай візьмемо оранжевий, або фіолетовий, або бордовий, або...

А знаєш, давай візьмемо білий аркуш, який можна зробити будь-яким, то синім, як мирне небо, то жовтим, як колосся на врожайному полі, або коричневим, як цукерка, що привезе

доброволець своїй маленькій донечці. А коли стане холодно чи кисло на душі, знову змінимо аркуш на чистий, білий...

Правда, це всього-на-всього аркуш, а життя ніколи не можна так просто змінити на чисте, біле... Воно більше схоже на рожевий клаптик – мрію, яка повинна стати реальністю...

*Поровчук Василь,
9-Б клас, Рівненський економіко-правовий ліцей,
м. Рівне*

Лист воїну ООС

Здрастуй, захиснику! Я знаю, що ти так само, як і всі бажаєш хорошої долі для нашої країни, а точніше – миру! Що ж таке мир? Це сонячний ранок, спів солов'я, дзюркіт води та щирі посмішки рідних тобі людей. Це бавитися зі своїми дітлахами, прокидатися в обіймах коханої людини, снідати разом з родиною. Багато наших співвітчизників мріють про мир, але не до кінця усвідомлюють суть цього слова. На мою думку, мир на просторах України можливий лише з перемогою наших військ. В період російсько-української війни, загинуло дуже багато наших вояків, чийхось дідусів, татусів, синів. Ми повинні це пам'ятати та не залишати без уваги. Ні – капітуляції! У мене є велика надія, що ти та твої побратими до кінця будете захищати наші території та здобудете довгоочікувану перемогу над лютим ворогом та загарбником, от тоді й настане мир.

Також хочу висловити тобі найщиріші слова подяки та підтримки. Найголовніше, бажаю здоров'я, адже якщо буде здоров'я, то буде все бажане. Я маю велику надію, що ти в цю хвилину відпочиваєш від регулярних вибухів. Пам'ятай, твої рідні будуть любити та цінувати тебе вічно, адже ти справжній герой! Всупереч всьому, пішов боронити нашу Батьківщину.

Накінець, хочу написати кілька слів. Мрію зустрітися з тобою в кінці війни на параді переможців, щиро подякувати твоїй матері за справжнього сина та героя. Вклонитися усім захисникам!

Тільки разом ми подолаємо нахабного ворога! Слава Україні та її сином! З нами Бог!

Тату, не йди на війну...

Цього ранку все було інакше. Маленька дівчинка почула дивний шум, що линув із кухні. Зазвичай це був лагідний сміх матусі й цікаві жарти тата, а цю справжню сімейну ідилію доповнював аромат розчинної кави, що наповнювала її батьків бадьорістю на весь день. Проте цього разу не було ні жартів, ні посмішок, ні аромату.

Швидко переодягнувшись, дитина вибігла з кімнати й пішла на кухню. Картина перед її очима була незвичною. За столом сиділа зажурена мати зі сльозами на очах і татусь, тримаючи в руках якийсь невеличкий папірець. Поруч стояли незнайомі дядьки, які наче чогось очікували. Здивована дівчинка не могла збагнути що ж відбувається і що раптом сталось із її життєрадісними батьками. Здавалось, навіть яскраві стіни стали сірими й непривітними. Мама швидко підвелась і підійшла до своєї дитини, попросивши піти до своєї кімнати. Усе було неначе вві сні.

Просидівши декілька годин зі своїми улюбленими ляльками, дівчинка все ж визирнула крізь щілинку й тихенько підійшла до батьків. Спочатку всі вони мовчали, а далі розмову розпочав батько, повідомивши, що його забирають до армії. Він пообіцяв незабаром повернутись, але ж коли настане це «незабаром»? Попри вік, маленька знала про всі події, які відбувалися й продовжують відбуватись на Сході крани. Неначе так далеко, а так глибоко в дитячому тендітному серці.

Вогонь, кулі, танки, солдати - усі ці слова неначе віддзеркалюються у кожному українцю й діти тут не виняток. Неважливо десять тобі чи двадцять, сорок чи сімдесят, бо як би не різнились наші думки, а ця Війна нікого не обходить стороною. У будинках усе ще плачуть матері, дружини й тихенько в куточках малюють діти. І на малюнках тих щасливі сім'ї, які гуляють в парку, куштуючи смачне морозиво, а внизу картинок усе одні слова: «Тату, повертайся живим».

Та маленька дівчинка почала плакати, ледь промовляючи: «Татусю, милий, не йди на війну», а він лише обійме, поцілує її рожеву щічку й піде захищати Україну. Таких випадків досить багато й кожна дитина мріє, щоб її батьки завжди були поруч. Так, батько скоро повернеться і вона врешті почує, що ми подолали ворога, але як бути з тими, хто більше ніколи не почує лагідний сміх їхніх батьків?

*Малащук Катерина,
10 клас, ОЗ «Котівський ліцей»,
С. Нова Українка, Рівненського району*

Про що мовчать обеліски

У селі Нова Українка поблизу Рівного на території колишнього «гетто» односельчани встановили пам'ятник. Мати-жінка схилила голову над вмираючим дитям, пригортаючи його до себе.

Слова з пісні «Така моя доля...» майже 75 років тому, щоранку лунали над полями Осади Краховецької (нині село Нова Українка Рівненського району). Її співали в'язні концтабору, який місцеві жителі називали «гетто».

Трагедія села сталася осіннього листопадового дня 22 числа 1943р. Німецькі війська зазнавали від поразки у II Світовій війні, програвши битву під Курськом. Всю свою злість продемонстрували на в'язнях. Підігнавши до гетто вантажівку, заповнивши її полоненими, відвезли в поле до ями, яка знаходилася неподалік. Почалася стрілянина. Поранені тіла покотилися з обриву. Яму облили бензином і запалили. Чорний дим рознісся по полю. Наступна партія в'язнів неповажала сидати у вантажівку і забарикадувалися в гетто. Фашисти довго не зволікали і підпалили будівлю, в якій живцем згоріло 500 людей. Були знищені всі документи, до сьогодні залишилися невідомими імена погорільців.

Про ці страшні події згадує очевидиця тих страшних подій, Хутко Уляна Федорівна. Бабуся розповідає, що було їй 11 років, але і досі пам'ятає жажливий крик людей, запах диму та гару. Хата її сім'ї знаходилася біля концтабору. В центрі села, до війни, був магазин, молочарня та пошта. Молочарню та пошту

німці зруйнували, а в школі розташували свій штаб. Концтабір, який займав гектарів 15 площі, огородили колючим дротом та глибоким ровом, який в'язні викопали самі. Згадує жінка, що не раз мати посилала нести їжу в'язням. Боячись німецької нагайки, вона непомітно проникала в гетто і передавала вузлик із їжею.

Ще одна жителька села Олександра Макарівна Захарчук розповідає як німці хапали людей до концтабору будь-де: на вулиці в полі, місті. Там були полонені з Бугрина, Гощі, Острога та інших навколишніх сіл. Багато людей було різних національностей, були і офіцери Червоної Армії. Працювали полонені у місцевому німецькому «радгоспі», постачали продукти харчування та лісоматеріали німецькій армії. На роботу їх ввели колонами охороняючи собаками-вівчарками. В'язнів змушували марширувати і співати пісень. З останньою піснею «Така моя доля» вони їхали на смерть. «Яма» - це глиняний кар'єр завширшки 10-12 метрів, довжиною до 100 метрів, і глибиною метрів три. Тут брали глину для керівника польських осадників пана Підгорського, який мав свій власний цегельний завод. Ще й досі на полях трапляються міцні куски цегли.

«Яма» нині розташована на краю городу Марії Григорівни Юстицької. Марія Григорівна народилася у 1950 р. не знає що таке війна і ніколи не бачила гетто. Про розстріли людей в ямі знає з розповідей батька Григорія Івановича (нині покійного), який на місці страшних подій посадив берізки та верби.

Дід Поліщук (нині покійний) посадив калину. Довго вона цвіла, червоніли грона, співали солов'ї. Та буря вивернула калину з коренем. Однак на краю «Ями» проросли нові гілочки калини як символ нескінченного життя. Білокорі берізки і зелені верби, стоять якobelіски і бережуть пам'ять про тих безіменних в'язнів, яких не дочекалися вдома. Поставили люди в пам'ять про загиблих дерев'яний хрест. Він стояв з 1943 року аж до недавня, але пройшли роки, впав хрест на дно ями, поріс мохом, але не струхлявів, береже пам'ять про ті страшні події.

...Так і в Новій Українці яма була викопана. Чи міг подумати польський пан і його наймити, беручи глину для цегельного заводу, що копають могилу для сотень людей? В урочищі «Яма» знайшли свій спочинок сотні безневинних, заживо спалених полонених українців, росіян, євреїв.

Дощ, сніг, вітер зробили свою справу. Пам'ятник став руйнуватися. Згодом було його замінено на новий постамент. Він має вигляд ангела, який, схилившись на коліно, обіймає хрест і щиро молиться за душі невинних людей, і ніби промовляє: «Боже, ти сам знаєш їх імена» .

*Муравський Дмитро,
10 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за мир!

Життя людини прекрасне і неповторне. Воно дається Богом лише один раз, і кожен мріє прожити його гідно і щасливо. Війна перекреслює усі плани, руйнує мрії.

Я дуже люблю свою Батьківщину. Я не хочу, щоб моя земля стогнала від розриву снарядів. Я не хочу, щоб її топтали непрохані чужинці, щоб люди залишали свої затишні оселі або ховалися від обстрілів у вогких підвалах. Я не хочу, щоб у дітей Донбасу було скалічене дитинство, щоб вони розлучалися з вірними друзями, улюбленими іграшками, рідною школою і вчителями. Я не хочу, щоб в українських дітей забирали татусів. Я не хочу, щоб гинули наші військові. Я не хочу війни! Війна – це руїни, страх, сльози, біль, жорстокість, смерть!

Я хочу миру! Хочу, щоб закінчилася війна; щоб над нашою Україною знову світило яскраве сонечко; щоб на полях Донбасу воскресли розстріляні квіти; щоб наші герої повернулися живими і здоровими; щоб у дітей, коли вони виростуть, спогади про дитинство були кольоровими, а не чорними, обпаленими війною!

Мир – це спокій, любов, взаєморозуміння. Буде мир – буде щастя в кожній родині! Я голосую за мир!

*Бяла Надія,
11-В клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Мій голос-майбутнє країни

Я підліток, мені всього 16, але вважаю, що мій голос, моя думка мають братися до уваги оточенням. Адже ми - молодь, маємо своє бачення різних ситуацій, повні креативу і нових ідеї. Ми хочемо, щоб нас чули, розуміли і прислухались.

Набирає популярності серед молоді створення і реалізація власних проєктів.

У час стрімкого зросту науково-технічного прогресу і розвитку соцмереж, маємо можливість моментально популяризувати власні ідеї, пропагувати свої вподобання або неприйнятність чогось. Можна все втілювати менш радикальним шляхом ніж, наприклад, реакція Грети Тунберг. Дівчинка у свої

16 стала “Людиною року” і зробила переворот у сприйнятті можливостей одного підлітка. Для багатьох учинок Грети став викликом для певної частини людей її дії дали можливість зрозуміти, що і багато молодих українців намагались привертати увагу до надважливих потреб і проблем країни,але, на жаль, не розкрутились до світового масштабу. В Україні створено чимало молодіжних організацій, які підтримують націоналістичні ідеї, прагнуть “об’єднання” Сходу і Заходу, пропагують вивчення давніх традицій нашої країни і її історії. Недаремно в українській історії є багато подій, революцій за участі молоді, адже це рушійна сила, сила майбутнього не лише окремої держави, а й світу в цілому.

Наші батьки довірили майбутнє держави молодим, креативним і сподіваються, що країна буде розвиватися, йти європейським шляхом.

Саме на нас, сучасних підлітків, ляже відповідальність за процвітання України. Ми повинні усвідомити, що наш голос - майбутнє країни!

*Гавришків Лазорко Ілона,
11 клас, Школа «Дивосвіт»,
м. Алькоркон,
Мадрид, Іспанія,*

Нав'язана війна

Україна взяла курс на Євроінтеграцію. І як тільки зблиснула надія українців на краще майбутнє, як на нашу землю прийшов агресор зі Сходу. Ніхто не міг здогадатися, що той « брат по крові» встромить так жорстоко ніж у спину.

Сотні синів і дочок України стали на захист своєї

Вітчизни, щоб дати відсіч жорстокому ворогові, який увірвався на нашу землю, вбиваючи, нищачи, грабуючи все довкола. З кожним днем агресор стає все міцнішим, жорстокішим. Його мета: створити вогняне пекло по всій Україні, привласнити собі не тільки Донбас і Крим, а ще й цілу Україну.

Від злоби і ненависті помутився розум «братньому народові». Вони скрізь розставили тенета наволі, скрізь заграви пожарів. Шал битв і побоїщ. Так, вони після себе залишають тільки руїну...

Та, завдяки мужності наших воїнів, цей план агресора провалився.

Сотні синів Вітчизни вже шість років скошує ця війна. Україна проводить своїх синів і хоронить їх як Героїв.

Війна не минула і моєї родини: в Іловайському котлі воювали дві найдорожчі мені людини, які чудом залишилися живими і довго реабілітували своє здоров'я.

Прости нас, Ненько-Україно, за рани нанесені тобі підлим ворогом, прости за сльози матерів, які зрошують тебе, оплакуючи синів своїх, які віддали своє життя, захищаючи тебе.

О, скільки горя, скільки сліз пролито матерями, дружинами, дітьми!

А ми, емігранти Іспанії, дуже боляче переживаємо цю війну, ці суспільні й моральні негаразди. Ми теж їх сприймаємо як власне нещастя і недолю всього народу, бо Україна наша нанька, і там залишилися найрідніші нам люди...

Але ми віримо, що буде перемога добра над злом, буде перемога українського народу над лукавим агресором.

Вічна пам'ять і шана вам, Герої України!!!

Жуковський Олександр,

*11 клас, КЗ «Рівненський обласний науковий ліцей-інтернат»,
м. Рівне*

Лист воїну, що воює на Сході

Дорогий воїне Світла і Добра, вартовий нашої Вітчизни, Захиснику нашого спокою і миру, мужній Солдате! Пише тобі учень 11 класу, Жуковський Олександр! Навчаюся в комунальному закладі “Рівненський обласний науковий ліцей-інтернат”, в особливому закладі, де кожний навчальний день розпочинається з молитви “Отче наш” і гімну України.

Нам дуже болить від того, що тривають військові події на сході країни в яких беруть участь випускники нашого закладу.

Шість років тому, на двадцять третьому році незалежності, на сході нашої Батьківщини розпочалася неоголошена, безглузда, непотрібна для нашого народу війна. Велика і сильна сусідня держава, що має одну з найбільших армій у світі, і яка багато років маскувалася під нашого «старшого брата», скориставшись нашою тимчасовою слабкістю, віроломно відібрала у нас значну частину історично успадкованої території.

І це відбувається у 21 столітті, що чваниться своїм рівнем цивілізованості і технічних досягнень. І це у 21 столітті можуть відбуватися такі страшні і незрозумілі для здорового глузду речі. І це при тому, що існує ООН, НАТО, укладено угоди про мир і співробітництво та інші міжнародні документи. Прикро, що сусідня країна, яка вчить інших, як їм жити, претендує на провідну роль у світі, може порушувати найважливіше право людини в іншій країні – на мирне і спокійне життя.

Дорогий солдате. Я знаю, що ти довгими днями сидиш у тісному окопі, пильно вдивляєшся у приціл свого старого друга автомата чи кулемета. Коли ти йдеш своєю землею, то не можеш іти в повний ріст, бо може влучити куля снайпера. ТИ не можеш ступати впевнено по землі, а вдивляєшся в різні

предмети, які можуть виявитися замінованими. Навколо тебе не якась уявна військова гра, не маневри, не тренування на полігоні, а справжня війна. Стріляють не холостими, а бойовими патронами, і звучить не з фонограми, а справжня артилерійська канонада, і прилітають справжні свинцеві кулі, які боляче впиваються в тіло.

Дорогий наш захиснику. Ти міг би вчитися у хорошому університеті, ходити на заняття, здобувати омріяну з дитинства професію, ходити на побачення, сидіти в комп'ютері, слухати музику, зустрічатися з коханою дівчиною. Натомість, ти все це відклав на потім, бо не можеш спокійно сидіти коли у твоєму домі війна.

Найбільш боляче, що у цій війні гинуть наші люди, гинуть найкращі, найчистіші, найсміливіші, як кажуть, справжня сіль землі. Їх вже стільки полягло за ці роки, що вони склали б невелике місто.

Найважче пережити втрати матерям, батькам, коханим. Хто висушить їхні сльози, подарує надію, замінить найрідніших, загоїть ради?

Дорогий воїне. Я дивлюся, як поряд проходять молоді люди. Вони весело сміються, слухають музику. А ось інші сидять у кафе, їдять піцу, п'ють кока-колу, надсилають і приймають SMS. А там далі розмовляють по телефону. Для них життя продовжується, тому що ти, воїне, стоїш насторожі, знаходишся у окопі і пильно вдивляєшся у приціл свого старого бойового друга-автомата.

Дорогий воїне. Бажаю тобі щастя, здоров'я, сили, витримки, сили духу, перемоги та віри в себе.

Я пишаюсь кожним солдатом, який пішов воювати на фронт. І тужу за тими, хто загинув в боротьбі за нашу рідну Батьківщину.

Я закликаю всіх по можливості допомагати нашим дорогим воїнам, щоб їм подарувати краплинку щастя та свята.

Бо ніхто, крім Вас, не захистив би нас від агресорів.

Ми у Вас віримо, любимо, поважаємо.

Борітеся-поборете,

За Вас ПРАВДА,
Вам Бог допомагає!
За вас СЛАВА,
І ВОЛЯ Святая!
Я вдячний тобі за твій щоденний подвиг, воїне. Дякую, що
ти є. Такий. Воїн Світла і Добра.
Майже твій ровесник, якому ти виборюєш мир.

*Нижня Оксана,
11 клас, Городищенська ЗОШ Судилківської сільської ради,
Шепетівського району, Хмельницької обл.*

Мій голос – майбутнє країни

«Я голосую за мир!». Це крик моєї душі і не тільки моєї, але й мільйонів українців. Це бажання всього світу і кожного жителя планети. Адже кожен громадянин мріє бачити свою країну, свою родину, свою сім'ю в мирі і злагоді.

На жаль, наша квітуча українська земля переживає нелегкий час. Ми, українці, живемо в постійній тривозі за нашу неньку Україну, за її теперішнє і майбутнє. Нам боляче втрачати своїх захисників. Та ми повинні бути сильними, щоб морально і фізично підтримувати кожного, хто боронить рідну землю.

Інколи мені здається, що це лише сон. Ось я прокинусь – і все буде, як раніше: мирне небо, веселий дитячий сміх, про слово «війна» знаємо лише з книжок та кінофільмів, підручників історії.

Та зараз наша історія писана кров'ю солдатів, сльозами матерів, гіркотою втрат, а разом і великою надією, щирими сподіваннями на мир. Наша Україна не раз була загарбана, поневолена, зруйнована. Проте кожного разу підіймалася з колін, зростала і зацвітала, немов та калина в лузі.

Я вірю, що нашому народу все під силу, українці ніколи не занепадають духом. Так буде і цього разу. Перемога за нами! Адже «українському роду нема переводу».

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

Мій голос – майбутнє країни

Сам не свій я прокинувся з дивним видінням перед напівзаплющеними очима. Її ніжний дотик... Вона, мабуть, дала мені якусь чарівну настоянку, а тоді взяла мою сп'янілу від її краси душу в свій серпанковий полон... Усе всюди ниділо у прекрасному сяйві, квітувало, пашіло достатком, ясніло й курилося білим загадковим димком. Таке рідне... знайоме...

“Вір... у призначення... ‘ачення...” – бринів у голові дивний солодкий голос розуму... Вчувався із далеку... крізь марення... Вилловив мене із чудесного напівсну... Вона зникла так само плинно, як і з’явилася, але я знав. Знав наперед, що маю її знайти...

Гаряче дихання вогнеязиких ватрищ раптом ковзнуло по моїй руці, і зашкварчали жаринки коло самого мого вуха. Вже не було ні її, ні ясного видіння, ні мене, здавалося, не було. Та ні, я таки, схоже, був. Але зрозумів це, тільки коли у великому клубені сірого диму, задихаючись, став нестямно хапати ротом повітря, густо насичене запахами цілої купи найрізноманітніших страв та смачних наїдків, якими був заповнений довжелезний стіл. У блискучих сріблених тарелях, макітрах та горщиках було повно супів, юшок, картоплі та різних каш, принаймні сім страв із риби та п’ять із м’яса, вареники, сирники, галушки та пампушки, а також цілі глечики різних напоїв, що раз по разу наповнювали незліченні чарки та кухлики. Сяйво полум’я величезних багать та крихітні бліді вогники сотень свічок осявали радісні і веселі обличчя козаків. Більше десятка допитливих пар очей були зверненими до мене. А я дивився на них. Вечеряли...

Раптом один з них, із довжелезними вусами, повільно підвівся та кинув на мене свій мерехтливий погляд з-під прикрашеної спереду двома пір’їнами шапки. Його постать була закутана в урочисто-червоний парчевий жупан, підперезаний шовковим гаптованим поясом.

– Коли ти тут, я знаю чому. Вона привела тебе сюди, але скажи, чи є вкінці твого шляху ціль? Шлях, що на тебе чекає, і справді довгий... Ти можеш шукати те, що, коли вже про таке йдеться, й так з тобою. Це справа того, у що ти віриш, чому себе присвячуєш... Хто має знати про це краще за тебе самого? То знайди ж її!.. Вона – твоє призначення!.. А ляхам кажи: “Сидіть і мовчіть, ляхи!” Ще не вмерла козацькая... – змахнувши долонею і простягнувши її убік, він ще раз хитро зблиснув очима, а потім... зник.

Опинившись теперечки хтозна-де, я відчув хукання й хекання холодного вітрюгана, що підіймав звихрені кришталіки льоду знизу вверх і пускав мені величезною купою снігу прямісінько в очі. Та солодке бажання можливої зустрічі з нею робило невідчутним сильний мороз, який тріскотів навколо, доповнюючись несамовитим свистом жахнучої невгамовної хуртовини. Дороги, однак, не було видно. Темно, хоч в око стрель. В таку негоду нормальні люди посиджують собі в хатах та наминають досхочу печеної ковбаски...

Якби ж не мело у всі боки, можна було б розгледіти, як я, на силу пересуваючи ноги й поскрипуючи сухим снігом (“Лютий мороз!”), зненацька набрів на шинок, струснув з себе сніг і зупинився. Раптом місяць плавно піднявся по небу – все засвітилося. Сніг тут-таки загорівся крихітними кришталеливими зірками, мороз потеплішав.

– Ну, дивина! – подумав я і зайшов у шинок.

Приємне тепло з печі розлилося довкола, і щось смачненьке пахло з її розгарячілої середини. Рожевощока шинкарка, яка метушилася біля столиків, зміряла мене своїм поглядом, у її очах танцював вогонь. Вони задоволено поблискували... такі знайомі... та недосяжні водночас... Щось у ній змусило мене знову почути голос розуму... голос серця... який... вчувався... із далеку...

Я вдихнув п’янкий аромат призначення...

– Ні, друже, це, схоже, цибуля!

Хутко прийшовши до тям, я помітив якогось усміхненого опецька, що примостився неподалік і сьорбав з кухлика варенуху.

– Я маю знайти її.

– То все дурниці! – відказав кругловидий чоловічок впевненим тоном. – Дурниці! Випий краще... та хоч би і на коня! А потім... ще стременную... а ще на потуху... а ще...

– Тому далеко йти не потрібно, в кого те, що шукає, у серці... – пролунав поруч лінивий голос. Я обернувся. Позаду, перед величенькою мискою із варениками, сидів собі вусатий здоровань. Вуса його були обмащені у сметані. Ковзнувши пильним поглядом повз опецька, він поглянув мені просто у вічі, та більше нічого не вимовив, а тоді відвернувся і не зважав...

Все сталося зненацька. Роздмухуючи гарячий пил сухої покрученої стежини, я минав пекельну пустку, і краю їй не було. Навколо стояла страшенна задуха, сонце сліпило та шкварило нещасних, які, зігнувшись, безсило жали тонке золоте колосся своїми тонкими кістлявими руками. Життя вислизало із їхніх пальців, наче ті колоски від замашних смертоносних помахів наточеної коси. Раптом зовсім поруч до мене роздалося нестямне скімлення – плач дитини, маляти на грудях в змарнілої жінки... Та ні! То не жінка, то дівчина! Юна дівчина, бліда і знеможена! Підняла свої затінені очі – єдині живі цятки на виснаженому обличчі – це вона... *Вона*, та, що являлась мені в найсолодшому маренні, вела за собою... Та, що взяла мою душу у свій серпанковий полон... що манила... що кликала... *Вона*...

Мені захотілось кричати, але не зміг... Вона була так близько, але не чула мене... Вона зникала... зникала... зникла...

Почулось шалене іржання й цокіт копит, воно наближалось, божевільно неслося до мене, вже думав – затопче, а тоді... щезло, примарне... Я опинився на вимощеній каменем площі. Той, хто ще мить тому вітав мене за столом, у шапці з пір'їнами, урочисто застигнув переді мною разом із вірним конем, готуючись до стрибка і тримаючи булаву наготові. Срібlistий

туман розсіявся. Люди шугали тінями, поспішаючи, то десь тут, то ось там, оддалік. А я йшов за голосом...

– Пахнет сеном над лу-гами... Пахнет сеном над лу-гамі... Над лу-га-мі... нет, не то... – бурмотів щось незрозуміле собі під ніс один перехожий.

– Зачекайте, прошу вас, пане! Я маю її знайти...

– Над лу-га-мі... над лу-га-мі... Не знаю, о чьом ви... Над лу-га-мі... Га-варіте панятніе!

Я зовсім розгубився... Чого-чого, а зустрічі із перевертнем посеред міста ніхто не чекав... Та й узагалі вони, мовляв, вигадки! Ні-і... Справді-таки існують... Ще жакливіші, ніж хтось собі уявляв...

– У всякого своя доля і свій шлях широкий... – знов почувлось із далини... – Роби те, що повинен... повинен... Вір... у призначення... ‘ачення...

Із далини... Тепер уже зовсім явне, бачилося мені те... мерехтливе... світіння... Однак, здавалося, я не сам очарований солодким видінням... наче й у світі я більше не сам... І переповнював мене спокій... Я не боявся... У світанковому вбранні, вигаптованому ясним промінням, із зорями у намисті й росами у косі, з серпанками у вінці, завітчана і рожевошока... стояла вона – *Україна*... Повільно простягнула долоню до мого серця... її ніжний дотик... тоді воно засвітилося...

– Поєднані долею завжди віднайдуть одне одного, – всміхалась вона. – Я завжди буду з тобою, а ти завжди мене знайдеш... Слухай свій голос...

– Що то було за місце? Ще там... уві сні...

– Дім, – прошепотіла вона, торкаючись до моєї щоки... Така ясна... така плинна... розтанула... Але я знав. Знав, що вона не зникла.

– Бачиш тепер? Україна починається з тебе! – озвався поруч усміхнений чоловічок. Посміхалися його добрі очі, густі чорні вуса, уста, та найбільше всміхалося його палке неосяжне серце, щиро, тепло і лагідно... Того жару досить було, аби запалити весь світ... – Настав час вибору: або єдність і перемога та шлях до світла, або поразка, ганьба і знову дорога до волі... Нам

პოტრბნი სოგოდნი რეფორმი, ა ნე რევოლუციი, სილა ზაკონუ, ა ნე ზაკონ სილი, დობრბუტ ნაროდუ, ა ნე ვსენაროდნი ზლიდნი, გრომადსოკე პოროზუმინიი, ა ნე გრომადსოკა ვოროჟნეჩა, დემოკრატია, ა ნე დიკტატურა...

ი ოსო... ი პროკინუვსი... ოსე ბულო იაკ რანიშე... ოლე ი ვჟე ზნავ, იაკ ცე ვიპრავიტი. ტოჩნო ზნავ, იაკ ნიკოლი! “სლიდუი ზა გოლოსო...” ცეი პოკლიკ ვჩუვავსი მენი ზ ნოვოი სილოი, ნაჩე ხორ გოლოსივ. ი ი ზნავ, შო ტრება რობიტი. ი გოლოს ვ მენი ველიჩნო ზაჰოდივსი ვსიოდისუიშჩიმ გრომომ ვიკივ:

“ტი ვჟე ნე ზგინეში, ტი დვოჟილავა,
ზემლია, რაბოვანა ვიკამი,
ი ნე სკარატი თებე დუშიტელაი
სიბირამი ი სოლოვკამი...”

თამუნა ტატიშვილი,

№ 2 სკოლა, 11 კლასი,

ქალაქი თბილისი საქართველო

ომია თქვა ვიდაცამ ტელევიზორში,მძიმე ნაბიჯებით მივედი ტელევიზორთან,ომია მეორდებოდა ისევ და ისევ ვიცოდი რომ ეს დაუნდობელი ბრძოლა იქნებოდა ჩემი ქვეყნისთვის,იმ სახელმწიფოს მმართველის შხრიდან რომელსაც აქვს თანდაყოლილი თვისება,აგრესია მტრული.დაუნდობელი სისასტიკით ეძებს და პოულობს თავდასხმის სამიზნეს,თავისი პირადი ინტერესებისთვის. 8 აგვისტო ცხოვრების გარდატეხის ზარად ექვა ქართველ ხალხს,ეს ერთი სამყაროდან მეორეში გადასახლების დღე იყო.იმ დამეს და იყო ძალიან წითელი,ქართულ მიწაზე კი ბრძოლა სიკვდილისა და სიცოცხლეს შორის...

ეს აალებული გული იყო საქართველოსი და ამ გულიდან წარსულში უკვე მოგლეჯილი ჯერ აფხაზეთი მერე ოსეთი.

არაამქვეყნიური ტკივილის გრძნობა დამეუფლა როცა ჭურვებით დანგრეულ ქალაქის ცენტრში,ქალი შველას ითხოვდა...

მმას გულში ყავდა ჩაკრული მკვდარი ძმა ! ადამიანებს კი რომლებიც სიკვდილს შემთხვევით გადაურჩნენ ვერაფრით გაეგოთ რით დაიმსახურეს ასეთი სასჯელი!

ცხოვრებისეულ ომებს შორის ყველაზე ჩახლართული და უაზრო ომი გახლავთ ადამიანურ მოდგმათა შორის დაპირისპირება. იგი მოიცავს ყველას და ყველაფერს, ამას არ აქვს საზღვრები და აკრძალვა იგი მოიცავს წარმოუდგენელ მასშტაბებს, რომელშიც გამარჯვებულიც და დამარცხებულიც ორივე ადამიანია.

ომი რომ არა მშვიდობას ფასი არ ექნებოდა, მშვიდობა ეს ხომ ჰარმონიაა, რაც უმეტეს წილად სანატრელია ადამიანისთვის.

სამყაროში სადაც ძლიერი ჭამს სუსტს - ცხოვრების პირამიდის მწვერვალზე კი ისეთი ადამიანები ვდგავართ ვისთვისაც მშვიდობა სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, და ეს მშვიდობა მხოლოდ პრივილეგიური წარმომადგენლებისათვის კი არ არის, ის ზეცასა და დედამიწას, ანგელოზებსა და ადამიანებს მოიცავს, ის წვდება ყველა ერის, ეთნიკური ჯგუფის, ენისა და ფერის ადამიანებს, მან არც საზღვრები იცის არც დაბრკოლება და არც წარუმატებლობა. ასეთი მშვიდობისკენ სწრაფვა კი ჩვენთვის როგორც მომავალი თაობებისათვის გარანტიაა უკეთესი მომავლის.

Анотація

*Татішвілі Тамуна,
11 клас, школа № 2,
м. Тбілісі, Грузія*

Найзаплутаніша і найбезглуздіша війна у світі - це протистояння між людьми. Воно охоплює всіх і все, у нього немає меж, а заборона охоплює неймовірні масштаби, в яких є і переможець, і переможений. Досягнення такого миру є запорукою кращого майбутнього для нас, як і майбутніх поколінь.

ЗМІСТ

Передмова

3

ПОЕЗІЯ

1 клас

<i>Басюк Анна</i>	Україна – єдина	4
<i>Боровець Вікторія</i>	Мир	4
<i>Воронюк Олександра</i>	Дуже хочу миру я!	4
<i>Гарбар Даниїл</i>	Мир дитячими очима	5
<i>Дячук Гліб</i>	Молитва за мир	5
<i>Ковалець Владислав</i>	Рідна Україна	6
<i>Козлова Валерія</i>	Не треба!	6
<i>Олицька Олександра</i>	Я люблю...	7
<i>Petrov Olexsandr</i>	Ukraine is the only one!	7
<i>Столярчук Вікторія</i>	Добре в мирі жити!	7
<i>Тарасюк Яна</i>	Мир – це...	8

2 клас

<i>Мариняк Володимир</i>	Тату, не йди на війну...	8
<i>Маслов Владислав</i>	Мир в Україні	8
<i>Мельничук Олександра</i>	Я голосую за мир	9
<i>Ніколайчук Захар</i>	Мир в моїй країні	9
<i>Осіпчук Ніка</i>	Земля гуде і скрізь неспокій	10
<i>Панфілов (Лосік) Даниїл</i>	Тату, не йди на війну...	10
<i>Трофимчук Аліна</i>	Я хочу миру	10

3 клас

<i>Алексійчук Маргарита</i>	Україна – єдина!	11
<i>Горечко Ірина</i>	Україна незалежна	11
<i>Дідух Еріка</i>	Хай завжди панує мир	12
<i>Кохно Матвій</i>	Лист до Святого Миколая	12
<i>Криницький Захар</i>	Тату, не йди на війну	14
<i>Лебідь Ярослав</i>	Україна – єдина	14
<i>Мосійчук Назар</i>	Мир дитячими очима	15
<i>Ничипорук Анастасія</i>	Який же мир!	15
<i>Прокопчук Олександра</i>	Я голосую за мир	16
<i>Ряба Ірина</i>	Мир!	16
<i>Рябчик Кіра</i>	Схилися над могилою солдата	17
<i>Тимощук Ірина</i>	Я голосую за мир!	17
<i>Шевченко Богдан</i>	Мир дитячими очима	18

4 клас

<i>Березка Марія</i>	Так хочеться миру на нашій землі	18
----------------------	----------------------------------	----

<i>Гензаровська Альбіна</i>	Зичу миру	19
	Кривані маки	20
<i>Кральковська Анна</i>	Голосую я за мир!	20
<i>Мартинюк Анастасія</i>	Мир	21
<i>Мацуга Вікторія</i>	Мир	21
<i>Мельник Богдана</i>	Мир дитячими очима	21
<i>Сергійчук Поліна</i>	Я голосую за мир	22
<i>Юзефчук Дарина</i>	Тату, не йди на війну	22
<i>Carolin Wötze</i>	Frieden	23
5 клас		
<i>Андріюк Єлизавета</i>	Країнонько моя	24
<i>Бабій Софія</i>	Чому все так?	24
<i>Блінда Анна</i>	Я за мир в Україні голосую	25
<i>Бондар Софія</i>	Дитячі мрії	25
<i>Веремійчук Вікторія</i>	Захисникам України	26
<i>Ворощук Анна</i>	Я хочу...	26
	Я вірю: в мирі будем процвітати!	27
<i>Гедза Катерина</i>	Коли?	28
<i>Герасимчук Віталій</i>	Хочу, щоб українці в мирі жили!	28
<i>Горлюк Владислав</i>	Хай буде мир, спокій, любов!	29
<i>Демчук Олександр</i>	Братові-солдату	29
<i>Дерій Дар'я</i>	Хочу, щоб в мирі ми проживали!	30
<i>Дерлюк Олександра</i>	Молитва за мир	30
<i>Дубич Дарія</i>	Миру всі чекають!	31
<i>Касянчук Тетяна</i>	Я голосую за мир	31
<i>Козяр Вікторія</i>	Мені наснився дивний сон...	32
<i>Костюк Христина</i>	Боріться за мир в Україні!	33
<i>Костюк Юлія</i>	Гібридна війна	33
	Мир настане!	34
	Я хочу...	35
<i>Кушнір Вікторія</i>	Хочу миру в Україні	35
<i>Лебідь Євгеній</i>	Мій голос – майбутнє країни	36
<i>Нестерчук Анна</i>	Мир – це...	37
<i>Нечипорук Людмила</i>	Слава і повага тобі, наш герою	37
<i>Остапчук Оксана</i>	Не хочу війни!	38
<i>Павонський Володимир</i>	Українські солдати – герої!	39
<i>Півень Катерина</i>	Лист для воїна АТО	39
<i>Пясковський Ярослав</i>	Я мрію...	40
<i>Свидюк Софія</i>	Мир – це слово найгарніше	40
<i>Сидорчук Юлія</i>	Хай прилянуть голуби миру!	41

	Я вірю – настане мир в Україні	41
<i>Столярчук Володимир</i>	Що таке мир?	42
<i>Ткач Юлія</i>	Мені вночі наснилася війна	42
<i>Хедик Ярослав</i>	Мир дитячими очима	42
<i>Чміль Тімур</i>	Тільки у мирі люди щасливі	43
<i>Шуляк Вадим</i>	Життя людське – це прекрасно!	43
<i>Якимчук Андрій</i>	Лист-оберіг	44
	6 клас	
<i>Воробей Дана</i>	Мрія українця	45
<i>Горбель Анастасія</i>	Мені наснилася війна	45
<i>Козодой Ангеліна</i>	Звісточка	46
<i>Комар Світлана</i>	Україна єдина	47
<i>Корнійчук Єва</i>	Україна живе	47
<i>Мельничук Аліна</i>	Ми прагнемо миру	48
<i>Павлюк Мар'яна</i>	Війна	48
<i>Сотрута Вікторія</i>	За свободу	51
<i>Чекеренда Лілія</i>	Мені наснилася війна	51
	Мир дитячими очима	52
<i>Червоний Михайло</i>	Розквітла нині Україна	52
<i>Шевчук Катерина</i>	Небеса	53
<i>Ютовець Анастасія</i>	Славетний край	53
	7 клас	
<i>Басюк Тетяна</i>	Мені наснилася війна	54
<i>Ковальчук Аліна</i>	Україна посеред вогню	55
<i>Михальчук Наталія</i>	Мир очима дітей	55
<i>Садова Олександра</i>	Найжорстокіша війна	56
<i>Фурман Катерина</i>	Не забудь	57
<i>Чабак Ольга</i>	Україна – держава єдина	57
<i>Шарафан Олександра</i>	Оживають розстріляні квіти	58
<i>Яремчук Тетяна</i>	Мені наснилася війна	59
	8 клас	
<i>Горщикова Діана</i>	Мир дитячими очима	60
<i>Калініна Анастасія</i>	Так тихо серце б'ється	60
<i>Кравчук Діана</i>	Я ангел, що не має крил	62
<i>Нечипорова Ірина</i>	Повертайся живим	62
<i>Продун Юліана</i>	Вічний дотик	63
	9 клас	
<i>Березка Наталія</i>	Я дякую тобі, солдате	64
<i>Драч Вікторія</i>	Я голосую за мир	64
<i>Заладовська Софія</i>	Майдан	65

<i>Момотюк Віра</i>	Україна – єдина!	66
	10 клас	
<i>Басараб Аліна-Іваниця</i>	Мені наснилася війна...	66
<i>Титечко Олександри</i>	Волошкові крила	67
<i>Трофимчук Ілля</i>	Життя там буде, де війни нема	69
<i>Julia Schetinin</i>	Frieden	70
	11 клас	
<i>Вельська Марина</i>	Мир починається з тебе	71
<i>Захуцький Ярослав</i>	Чому плачуть українські матері	71
<i>Клименко Іліб</i>	Повертайся живим	72
<i>Ковальчук Марія</i>	Про що розкаже обеліск	72
<i>Тащук Андрій</i>	Я голосую за мир!	73
	ПРОЗА	
	1 клас	
<i>Кучер Олександра</i>	Мир дитячими очима	74
<i>Олененко Анастасія</i>	Мир дитячими очима	74
<i>Тертій Анастасія</i>	Мир дитячими очима	74
<i>Сердюченко Рузана</i>	Я голосую за мир!	75
	2 клас	
<i>Бойко Юлія</i>	Лист солдату	75
<i>Боровець Вероніка</i>	Україна – єдина!	75
	Мир дитячими очима	76
<i>Верхушкін Андрій</i>	Я голосую за мир!	76
<i>Віюк Аліна</i>	Жінкам-матерям, воїнам АТО	76
<i>Гонзольєвська Єва</i>	Я голосую за мир!	77
<i>Григорійчук Ольга</i>	Лист для воїна АТО	78
<i>Гринчук Аліна</i>	Я голосую за мир	78
<i>Дудка Йосип</i>	Мир дитячими очима	79
<i>Козлюк Ангеліна</i>	Оживають розстріляні квіти	79
<i>Кравченко Катерина</i>	Мир дитячими очима	80
<i>Мельничук Олександра</i>	Лист воїну	80
<i>Осіпчук Варвара</i>	Лист до бійців АТО	80
<i>Петришина Аліна</i>	Я голосую за мир!	81
<i>Рижко Анна</i>	Україна – єдина!	81
<i>Сахно Максим</i>	Я голосую за мир!	81
<i>Сердюченко Евеліна</i>	Україна – єдина!	82
<i>Сидорук Каміла</i>	Схилися над могилою солдатів	82
<i>Черкас Назар</i>	Мир! World!	83
<i>Шпиднюк Ілля</i>	Мій голос – майбутнє України	83

<i>Якимець Андрій</i>	Лист воїнам	83
<i>Якубенко Маргарита</i>	Я голосую за мир!	84
<i>Ярославська Дарина</i>	Дорогий воїне!	84
3 клас		
<i>Воропаєва Анна</i>	Мій голос – майбутнє країни	84
<i>Зінь Софія</i>	Я за мирне небо! Я за мир на землі!	85
<i>Кацура Марія</i>	Мир дитячими очима	85
<i>Костюк Данило</i>	Є така професія – Батьківщину захищати!	86
<i>Макаров Ярослав</i>	Повертайся живим!	86
<i>Черненко Олександра</i>	Мир дитячими очима	87
<i>Мерабішвілі Лука</i>	Я голосую за мир!	87
4 клас		
<i>Дячук Тетяна</i>	Мені наснилася війна	88
<i>Калько Софія</i>	Мир на планеті починається з сім'ї	89
<i>Козак Артем</i>	Мир дитячими очима	89
<i>Муравинець Вікторія</i>	Мені наснилася війна	90
<i>Petrupin Maksim</i>	Peace by children's eyes	91
<i>Романова Ірина</i>	Лист до воїна АТО	92
<i>Савінова Анастасія</i>	Сонце...	92
<i>Худоб'як Андрій</i>	Я голосую за мир	93
<i>Шевчук Лерія</i>	Україна єдина	93
5 клас		
<i>Borkoniuk Kateryna</i>	Mír s očima dětí	94
<i>Головань Олександра</i>	Я голосую за мир!	94
<i>Гуцал Віолета</i>	Мир дитячими очима	95
<i>Кісільчук Христина</i>	Я хочу миру	95
<i>Konstantinova Karina</i>	Lidé na světě chtějí mír!	96
<i>Макарова Поліна</i>	Мені наснилася війна	96
<i>Мельник Ольга</i>	Лист для воїна АТО	97
<i>Мельничук Ольга</i>	Лист солдатів	98
<i>Мікула Павло</i>	Казка про щастя	98
<i>Поляк Ярик Павло</i>	Мир дитячими очима	99
<i>Пошивак Ярина</i>	Я голосую за мир	99
<i>Чепурка Ольга</i>	Мир дитячими очима	99
6 клас		
<i>Блищик Катерина</i>	Мені наснилася війна	100
<i>Горбель Анастасія</i>	Оживають розстріляні квіти	101
<i>Гуда Дарина</i>	Мир	103

<i>Коваль Євгеній</i>	Я голосую за мир	10
<i>Котух Маргарита</i>	Україна – єдина!	104
<i>Кравчук Олександра</i>	Я пішов захищати рідний край	10
<i>Марчук Василь</i>	Оживають розстріляні квіти	105
<i>Мархайчук Володимир</i>	Я голосую за мир	16
<i>Парфенюк Богдана</i>	Я голосую за мир!	106
<i>Пінчук Діана</i>	Україна – єдина!	107
<i>Столяр Світлана</i>	Мені наснилася війна	107
	7 клас	
<i>Балагутрак Олег</i>	Мені наснилася війна...	108
<i>Болук Анна</i>	Оживають розстріляні квіти	109
<i>Borkoniuk Vladyslav</i>	Mír na planetě je štěstí pro děti	110
<i>Денищук Катерина</i>	Мені наснилася війна...	110
<i>Марчук Дмитро</i>	Героїв не забудемо ніколи	111
<i>Мецишин Ігор</i>	Я голосую за мир!	111
<i>Огороднік Владислав</i>	Мир	112
<i>Палійчук Поліна</i>	Я голосую за мир	113
<i>Розвод Тетяна</i>	Я голосую за мир	114
	8 клас	
<i>Дем'янчук Анатолій</i>	Мир	114
<i>Каяк Софія</i>	Мені наснилася війна	115
<i>Коваль Олександр</i>	Лист воїну АТО	116
<i>Мітнович Оксана</i>	Мій голос – майбутнє України	116
<i>Одемчук Тетяна</i>	Мені наснився мир	118
<i>Собол Юлія</i>	Давай розкидаємо клаптики	121
	9 клас	
<i>Поровчук Василь</i>	Лист воїну ООС	122
	10 клас	
<i>Віюк Анастасія</i>	Тату, не йди на війну!	123
<i>Малащук Катерина</i>	Про що мовчать обеліски	124
<i>Муравський Дмитро</i>	Я голосую за мир!	126
	11 клас	
<i>Бяла Надія</i>	Мій голос – майбутнє країни	127
<i>Гавришків Лазорко</i>	Нав'язана війна	128
<i>Ілона</i>		
<i>Жуковський Олександр</i>	Лист воїну, що воює на Сході	129
<i>Нижня Оксана</i>	Мій голос – майбутнє країни	131
<i>Супрун Аліна</i>	Мій голос – майбутнє країни	132
<i>Татішвілі Тамуна</i>	Я голосую за мир	136

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4*

Наклад: 250 примірників.

Підписано до друку 20.03.2020 р.

Друк офсетний.

